

Giới thiệu Một Đêm Thành Danh

Truyện Một Đêm Thành Danh của tác giả Hồng Tảo là một câu chuyện ngôn tình hiện đại. Tôi đối với Hàn Tiềm luôn có một loại tình cảm rất vi diệu*. Năm đó, tôi hận không thể dính ở trên người hắn.

Mưa mùa hạ hay tuyết mùa đông, hắn đi họp, tôi chờ đợi trong xe. Hắn đi họp đêm, tôi chân chờ ngoài cửa. Ngay cả khi truyện hot xảy ra là tôi đã trở thành một tiểu minh tinh, nhưng cũng chỉ dám liếc nhìn hắn rồi vội quay đi.

Hắn vẫn mang khuôn mặt hoàn hảo như nữ nhi lạc gia đó, ánh mắt lạnh lùng cùng phong thái của kẻ có tiền. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tô Đình đi qua, cất tiếng chào tôi, đúng lúc tôi mặc áo trễ ngực lộ ra cả nội y bên trong, đang trốn vào góc phòng liều mạng ăn lấy ăn để. Cô ấy đột nhiên xuất hiện bất thình lình, suýt nữa làm tôi nghẹn mà chết.

“Lại ăn bánh ngọt?” Cô ấy cắn móng tay được về những bông hoa kiêu Pháp tinh xảo, nhử mày hỏi tôi. Tôi nhìn xuống đĩa bánh chỉ còn sót lại vài mẩu vụn, trầm nghĩ, trong đầu cô ấy nhất định đang khinh bỉ tôi. Tô Đình là một người mẫu hàng đầu, có thể không có ngực lớn nhưng tuyệt đối không thể không có đôi chân đẹp. Cho nên, cô ấy thà rằng ngược đãi miệng mình nhưng nhất quyết phải giữ được thân hình, vì cái này liên quan trực tiếp đến tài khoản ngân hàng và ví tiền của cô ấy.

Lần đầu tiên tôi và Tô Đình gặp mặt cũng chẳng tốt đẹp lắm, ít nhất theo góc độ của tôi mà nói trải nghiệm đó cũng không mấy dễ chịu. Khi đó, cô ấy từ sàn catwalk chuyển sang hoạt động trong giới điện ảnh và truyền hình, diễn một vai nhỏ bộ phim thần tượng tuổi teen. Trong giai đoạn nửa đỏ nửa xanh[1] này, cô muốn tìm một chỗ dựa để có thể tiến xa hơn. Cô thậm chí còn nghĩ tới việc nhờ những mối quan hệ ngầm của mình tạo một scandal để nâng cao tên tuổi.

[1]: “nửa đỏ nửa xanh” chỉ một giai đoạn chuyển tiếp, quyết định, ví dụ như người đang đứng trước bờ vực của sự sống và cái chết, thành công hay không thành công... Ở đây là muốn nói giai đoạn quyết định cô ấy có thể nổi tiếng hay không.

Tôi còn nhớ rõ, lúc ấy tôi vừa bị vệ sĩ ông trùm bắt động sản Trương Đại Vĩ bắt được. Đó là lần đầu tiên tôi chụp ở cự li gần như vậy, đáng tiếc bộ dáng của tôi lúc đó không được đẹp mắt cho lắm, bị đánh đến mặt mũi bầm dập, máy chụp ảnh cũng phải bỏ lại. Sau đó, Tô Đình bước tới, đôi giày cao gót dừng ngay trước mặt tôi. Cô bảo vệ sĩ lui lại, sau đó nâng cằm tôi lên, nghiêm túc nhìn tôi.

“Thật đáng tiếc, khuôn mặt xinh đẹp như vậy, bị sưng hết lên rồi. Còn trẻ như vậy mà đã đi làm cầu tử[2] sao, loại nghề nghiệp này thật quá nguy hiểm.” Cô ta mỉm cười, còn tôi đã sợ gần chết. Lần trước đi chụp trộm cũng bị tóm gáy, tôi không biết nữ minh tinh này muốn trừng trị tôi như thế nào nữa, dù sao tôi cũng đã nhìn thấy cô ấy cùng tên Trương Đại Vĩ làm gì ở trong xe mà.

[2]: *Cầu tử*: chỉ các tay săn ảnh. Khi nghề săn ảnh bắt đầu du nhập vào Trung Quốc, paparazzi được phiên âm thành “phách phách rác rưởi”, sau đó gọi là cầu tử cho ngắn gọn.

“Được rồi được rồi, tôi sẽ không làm gì cô. Cũng may là có cô đến phá rối, nếu không tên đầu heo kia đã làm tôi cùng rồi. Nhìn cái bụng bia của hắn thực ghê tởm muốn chết, còn phải giả bộ thờ gấp liên tục nữa chứ, đối với người mới vào lĩnh vực diễn xuất như tôi, kỹ thuật này thực quá khó. Cô nhớ cho rõ, đừng viết quá tay. Nếu làm con cọp cái nhà Trương Đại Vĩ tức giận, hắn sẽ không đơn giản chỉ đánh cô như thế này thôi đâu.”

Về sau, khi tôi cũng bước vào giới giải trí, mỗi lần nhắc lại chuyện đó, Tô Đình không khỏi oán giận, kêu ca: “Trời ạ, lần đó tôi nhất định là ngã đến hư đầu óc mới bỏ qua người có tiềm năng tỏa sáng như cô. Mà chẳng phải khi đó tôi đã từng khen cậu có khuôn mặt rất đẹp sao?” Sau đó cô ấy sẽ không ngừng chọc vào mặt tôi.

Sally, người đại diện của cô ấy, nói với tôi chỉ khi ở bên cạnh tôi, cô ấy mới có thể cười thoải mái như thiếu nữ hai mươi, đúng với tuổi của cô ấy. Làm việc trên con đường người mẫu này, mỗi lần bước lên sàn diễn thời trang là đều phải trưng ra bộ mặt vô cảm, nhiều năm như vậy khiến cô ấy trở nên chuyên nghiệp hơn nhưng gương mặt của cô ấy cũng vì thế mà càng trở nên thiếu cảm xúc. Khi cô ấy bước chân vào giới giải trí cũng bị chỉ trích không ít. Lại thêm xuất thân là người mẫu với chiều cao 1m76, thật khó có thể tìm một vai nam thích hợp, vì vậy cơ hội diễn xuất cũng bị mất đi nhiều.

Tuy rằng tính tình của Tô Đình không tốt lắm, nhưng không thể nghi ngờ cô ấy thật lòng thích tôi. Tôi không biết là vì tôi từng với khuôn mặt bầm dập, cứu cô ấy thoát khỏi tên Trương Đại Vĩ hay là vì tôi cùng cô ấy có hoàn cảnh xuất thân giống nhau, đều không trong sạch, và đều nổi tiếng nhờ những vụ scandal đầy màu sắc. Tuy rằng cô ấy cũng không biết người đứng sau lưng tôi là ai, nhưng với những qui tắc ngầm trong giới giải trí thì tin tức Thẩm Miên tôi có người chống lưng là một bí mật công khai.

Tô Đình là nữ hoàng scandal, tần xuất lên trang nhật của các báo là vô cùng cao. Hôm nay thì là ở bar thâu đêm suốt sáng, ngày mai lại là cùng người mẫu quốc tế nào đó dạo phố, tin tức thiên biến vạn hóa. Lại vì cô luôn kiên nhẫn giao thiệp với các tay săn ảnh nên những tin tức cũng thay đổi liên tục,

chỗ này là mê hoặc danh ca, chỗ kia lại là câu được công tử nhà giàu. Cũng vì vậy mà người xem đối với Tô Đình có hai thái độ, một là yêu thích tính cách cởi mở phóng khoáng của cô ấy, còn lại là chán ghét cực độ. Mà tôi mới từ câu từ chuyển thành diễn viên được nửa năm, nhưng tin tức cũng được cập nhập liên tục. Đầu tiên là một tạp chí giật tít gây tò mò “Bạn không thể không biết đến Thẩm Miên trước đây”, hết sức đem tôi nặn thành một cô gái kiến thức sâu rộng, tham vọng “Lợi dụng diện mạo xuất sắc và công việc để tiếp xúc với một số nam diễn viên hay đạo diễn đang hot, tích lũy mối quan hệ, lại biết được bí mật nổi tiếng của một số nữ minh tinh. Rồi nổi lên như điều gặp gió sau khi hợp tác làm một bộ phim điện ảnh và nhận một vai diễn nhỏ trong bộ phim truyền hình “scandal”. Trong thời gian nửa năm đã có thể nổi danh trong hàng ngũ diễn viên, tốc độ ảnh hưởng rất đáng kinh ngạc.” Phần đưa tin phía dưới còn có bằng chứng tôi cùng đồng nghiệp vô cùng thân thiết, qua đó thể hiện tôi chỉ là con người hợm hĩnh, giỏi luôn cúi, nịnh bợ. Cũng may, ít nhất còn khẳng định tôi có thân hình đẹp, ngực lớn, mông cong. Tôi nhìn thoáng qua tên tác giả, Trần Đan Đan, quả nhiên là người bạn hồi tôi còn là “câu từ” đã vô cùng thân thiết. Lúc ấy chúng tôi thường cùng nhau thảo luận viết như thế nào mới hấp dẫn ánh mắt độc giả, ngôn ngữ thế nào mới có thể đâm trúng tử huyệt của các ngôi sao. Hiện tại thì ngược lại, tôi chẳng khác nào cá nằm trên thớt, để cho bọn họ dùng ngòi bút chỉ trích. Loại cảm giác này, quả thật, rất khó tả.

“Này, này, đừng đi, đừng đi vội, cô xem đó là ai?” Tô Đình huých vào bả vai của tôi. Nhìn theo ánh mắt cô ấy, tôi phát hiện ngoài những nghệ sĩ tham dự lễ kỷ niệm hằng năm, còn có nhị thiếu gia Tổng Minh Thành của công ty HT, sau đó tôi còn nhìn thấy bên cạnh hắn còn có một người đàn ông, mặc lễ phục, anh tuấn mà lãnh đạm. Là Hàn Tiềm, thái tử gia Hàn thị, cũng chính là mục tiêu của tôi.

Tổng Minh Thành và Hàn Tiềm hiển nhiên là từ bữa tiệc khác tới đây, bên người không mang theo bạn gái. Tôi biết cơ hội của tôi tới rồi, tôi đặt chiếc khay trong tay sang bên cạnh, đem áo kéo thấp xuống một chút, thuận tay lấy một ly rượu từ anh bồi bàn bên cạnh, uyển chuyển lắc mông đi tới. Tôi nhân tiện nhìn quanh bốn phía. Vừa nãy, các cô gái còn phân tán rải rác ở các góc trong phòng, bây giờ đã bắt đầu uyển chuyển trên những đôi giày cao gót, tất cả đều hướng tới hai cơ thể sừng sững. Thậm chí có một số diễn viên hạng hai, quanh năm không xuất đầu lộ diện, đã lộ ra vẻ mặt đờ đẫn, đem cơ hội tiếp cận Tổng Minh Thành hoặc Hàn Tiềm trở thành một cuộc chiến. May mắn thì có thể dựa vào cơ hội này để quyến rũ họ, nếu không thì có thể làm cho họ quen mặt, hay ít nhất thì đứng cạnh hai người này cũng được ống kính của đám săn ảnh để ý tới.

“Tổng tiên sinh đã lâu không gặp, ngài đúng là lúc nào cũng bận rộn.” Tôi cố gắng hết sức dùng thanh âm mềm mại, quyến rũ nhất để chào hỏi Tổng Minh Thành, ông chủ lớn của tôi. Nhân tiện đi qua kẻ đang uốn éo, cố tranh lấy cơ hội này, tôi cố gắng dùng sức trên giày cao gót, hung hăng giẫm thẳng vào chân cô ta. Cô ta khẽ kêu lên một tiếng đau, trừng mắt lườm tôi một cái rồi mới chấp nhận đứng ở vòng ngoài đợi cơ hội tiếp cận tâm điểm là hai người Tổng Minh Thành, ánh mắt hung ác mà cay độc. Nhưng mà tôi không quan tâm, tôi đang ở vòng trong cùng, cách Tổng Minh Thành và Hàn Tiềm có mỗi một đoạn. Với khoảng cách này, chỉ cần tôi giơ tay lên là có thể đánh cho hai miếng thịt lớn kia chảy máu mũi.

Tổng Minh Thành nghe được thanh âm của tôi, xoay người, cố ý nhìn chằm chằm vào trong bộ lễ phục trễ ngực của tôi, sau đó mới chỉnh đốn lại tác phong mỉm cười chào hỏi tôi: “Vị tiểu thư này là?”

Trong một khắc tôi thật hoài nghi kỹ thuật tán gái của hắn. Tổng Minh Thành là nhị thiếu gia của công ty lớn HT, người ngoài nói rằng hắn dùng công ty HT đào tạo minh tinh không bằng để hắn làm minh tinh, trong đó đều mang ý tứ cả. Theo những đồn đãi thì vị Tổng công tử này thực sự là một người rất dễ gần lại tốt bụng và hiểu biết, đặc biệt còn đối xử “rất tốt” với những gương mặt mới nổi xinh đẹp, hàm ý trong đó ai nghe cũng có thể hiểu được. Tôi tự hỏi, tốt xấu gì thì thân hình tôi cũng không kém những người đẹp “đề huề” xung quanh Tổng công tử, làm sao đến lượt tôi lại chỉ nhận được đãi ngộ là một câu “vị tiểu thư này là?”, há chẳng phải là rất phân biệt đối xử hay sao. Nhưng mà cũng may mục tiêu của tôi không phải là vị Tổng nhị thiếu gia này, mà là vị bên cạnh hắn kia, Hàn thiếu gia.

“Tôi là Thẩm Miên. Uhm, lúc trước đã từng đóng vai Lý Tiểu Mộng trong “Mộng Lý Thiên Bách hồi”[3], hiện tại đang nhận vai nữ chính trong phim “Scandal” do công ty của ông chủ Hàn đầu tư. Ông chủ Tổng, về sau xin chiếu cố nhiều hơn, A Miên cũng sẽ tiếp tục cố gắng.” Tôi giả vờ hờn dỗi trả lời Tổng Minh Thành, sau đó bắn ra một ánh mắt quyến rũ, đưa tình với Hàn Tổng. Đáng tiếc mới bay được một nửa đường, vì mí mắt run rẩy mà chết yếu giữa không trung, tự dung thành biểu tình đau đớn vô cùng

[3]: nghĩa là trở về từ giấc mộng Thiên Bách.

Mãi đến lúc này, Hàn Tiềm mới đưa mắt nhìn tôi. Hắn suy nghĩ đôi chút liền nhủ mảy: “Về chuyện vai nữ chính, tôi cảm thấy tôi còn muốn cùng đạo diễn bàn bạc một chút. Bây giờ Thẩm tiểu thư cũng mới chỉ là một ứng viên thôi. Dù sao thì kịch bản này là do em gái tôi viết, quyết định chọn ai cũng cần phải tôn trọng ý kiến của cô ấy.”

Đấy đấy, tôi biết mà, làm gì có vai diễn nào lại đến dễ dàng như vậy. Trước khi đến buổi tiệc tối nay, người đại diện của tôi, A Quang, đã nhiều lần nhắc tôi nên cư xử đúng mực, lấy lòng các nhà đầu tư mới có thể đoạt được vai diễn này. Cũng nhắc tôi giám bớt những chuyện linh tinh trên báo chí, tránh để họ nói tôi không có năng lực, không có tên tuổi, không hành động lớn, không xứng đáng với vai diễn khiến đạo diễn phải loại bỏ. Mà Hàn Tiềm lại muốn xuất thân của nữ chính phải trong sạch. Tuy nói về lời đồn của tôi cũng chưa có căn cứ xác thực, nhưng Hàn Tiềm dù sao làm nhà đầu tư điện ảnh cũng không phải mới một hai năm, sẽ luôn có những tin tức “vô tình” lọt vào tai hắn.

Tôi ở trong giới giải trí cũng chỉ như một chút không khí, lại xuất thân từ một tay săn ảnh. Tôi vừa ra mắt, công ty đã tận lực quảng bá cho tôi. Tuy tôi không được đào tạo ở một trường lớp chuyên nghiệp nào cả nhưng lại được HT trực tiếp ký hợp đồng, còn cố tình để lộ vụ tôi bị một lão già quấy rối, tháng sau lão ta bị chặt đứt chân. Nhưng, Hàn Tiềm có thành kiến đối với tôi quan trọng là vì.

Tôi đã từng làm tay săn ảnh bám theo anh ta trong suốt hai năm.

Đương nhiên, bản thân tôi chưa từng nghĩ là điều này sẽ gây trở ngại cho hình tượng chính trực và cao quý của tôi. Nhưng lợi sông có khi nào mà không ướm chân, hai năm liền theo dõi rồi chụp ảnh linh tinh, cuối cùng là làm ông chủ Hàn tức giận, hắn quyết tin cô để dạy cho một bài học. ‘Câu từ’ như tôi đương nhiên bị bắt. Đáng tiếc Hàn lão bản cũng không tốt bụng như Tô Đình, cho tôi một bài học cả đời này không bao giờ quên. Thực TMD[4] suốt đời khó quên!

[4]: câu chửi thể tương đương với ‘con mẹ nó’

Chương 2

“Ông chủ Tổng, hình như các anh không có bạn đồng hành thì phải? Tòa cao ốc này còn có một hoa viên trên cao, các anh có muốn cùng A Miên đi dạo hay không?” Tôi ra về thẹn thùng để nghĩ, che lại nội tâm đang đầy thấp thỏm kia. Điều vi thực vong[1], tôi nhất định phải nắm lấy cơ hội này.

[1]: nghĩa là con chim vì ăn mà chết, con người có thể vì danh vọng mà liều mạng.

”Không cần, không dám làm phiền tiểu thư.” Đáng tiếc tên Tống Minh Thành này không biết phối hợp cùng tôi. Như gặp phải khủng bố, hắn liên tục xoa tay từ chối. Tôi đã quá trông đợi vào tên mù này rồi. Trong lòng tôi đã muốn cho hắn nghìn đao vạn chém[2].

[2]: nguyên văn là Thiên đao vạn quả, nghĩa là chém cho thịt nát xương tan, chỉ những tội nhân có chết cũng không đền hết tội.

Dường như cảm nhận được sát khí của tôi, hắn vội sửa lại lời nói: “Ahahaha, tôi nói tôi không cần Thẩm tiểu thư đi cùng, nhưng mà ông chủ Hàn lại rất cần, hay cô giúp tôi chiêu cố vị bằng hữu này đi. Hắn rất thích các loài cây cỏ, hoa lá, cô dẫn hắn lên hành lang ngoài hoa viên đi.” Nói xong, hắn thờ phào nhẹ nhõm như vừa thoát khỏi đại nạn. Sau khi tôi rời đi được năm phút, một đám đông đã vây quanh hắn. Quả nhiên hắn đã làm cho ánh mắt của các cô gái ở đây tràn ngập màu hồng rạng rỡ. Nhìn bầu không khí này, tôi tin thế nào cũng sẽ có một đám từ heo mẹ đến heo con xin chết, mà cái lũ heo mẹ kia chưa gì đã quần lấy hắn rồi. Đứng thẳng hành tẩu sinh thực khí(không cất nổi nghĩa, chỉ biết là sinh thực khí liên qua đến chủ nghĩa phồn thực, mà nó là gì xin lên google, cái này ngại lắm J), điểm này nói về hắn quả không ngoa.

Nếu tôi phải đối phó là một người sinh thực khí, thì ít nhất tôi có thể nghĩ ra biện pháp gì đó. Đáng tiếc hiện tại, người đó lại là Hàn Tiềm. Tôi đã theo dõi hắn hai năm, hao tốn biết bao tâm tư để tìm kiếm các mối quan hệ bất chính của hắn với các ngôi sao. Rồi từ chứng cứ đó cộng thêm những lời nói khiêu khích, nhất định sẽ có thể bôi họ danh tiếng của người đàn ông này. Hai năm, suốt hai năm, bất luận hè nóng nực hay đông giá rét. Hắn ngồi uống rượu ở các quán bar, tôi kiên nhẫn ngồi chờ. Hắn có kế hoạch trở về nhà, tôi về còn nhanh hơn hắn. Hắn đi họp, tôi theo sát hắn như cái đuôi. Chỉ vì muốn nhìn thấy hắn đi một mình vào khách sạn để rồi sang hôm sau, như một chiếc lá héo rũ mà rời đi. Rồi cuối cùng phát triển đến mức, ngay cả vào toilet nam tôi cũng muốn đi cùng hắn, một tác cũng không rời. . . Vậy mà vẫn không có kết quả.

Lúc này, người đàn ông cao quý đến lạnh lùng kia lại một lần nữa đứng rất gần tôi. Tôi cảm thấy mồ hôi trong lòng bàn tay đang túa ra, tim đập loạn, máu dồn lên mặt, hô hấp khó khăn. Tôi đang rất kích động!

Hiện tại, hai chúng tôi đang đi dọc theo hành lang dẫn ra khu hoa viên được thiết kế đặc biệt. Toàn bộ hoa viên lơ lửng ở trên không, chung quanh không hề có rào chắn bao bọc, chỗ sát mép chỉ trồng một hàng cỏ thấp. Chỉ cần tôi bước lên, đá thật mạnh vào móng của Hàn Tiềm, là đã có thể kết thúc cơn ác mộng của tôi.

Đáng tiếc, đúng lúc tôi đang chuẩn bị hành động, hắn đã ra đòn phủ đầu trước. Hắn cất giọng, thanh âm lãnh đạm khí thế bức người: “Thẩm Miên, cô đừng nói cô đã quên tôi, lẽ nào lần giáo huấn đó chưa đủ. Cô chẳng những không chừa ngược lại thành ra ghen hay sao?”

Đứng đối diện với hắn, tôi thật sự không có một chút ưu thế nào. Khi anh ta nghiêng người về phía tôi, ngoại trừ cảm giác trên đầu có mây đen bao phủ thì chính là áp lực rất lớn. Loại áp lực này chính là sát khí! Tôi thiếu chút nữa quỵ xuống ôm chân hắn mà khóc rống lên, tự vả miệng, cầu xin tha thứ.

“Không cần biết cô có mục đích gì, đừng cố khiêu khích sự nhẫn nại của tôi. Kịch bản của em gái tôi sẽ không có quy tắc ngoại lệ, cứ đúng trình tự mà làm. Em gái tôi chỉ định đâu thì làm đó.” Hàn Tiềm nói xong không thèm quay đầu lại, cứ ung dung mà đi, để lại tôi ngây ngốc đứng giữa hoa viên. Đêm sáng trăng, gió khẽ lay động khóm hoa đang hé nở, hương thơm ngọt ngào hòa quyện trong ánh trăng dịu dàng. Tôi cố gắng điều hòa hô hấp. Đột nhiên tâm tình trở nên tốt hẳn. Hắn nói em gái hắn toàn quyền quyết định, nếu thế thì chỉ cần thuyết phục được em gái hắn chẳng phải là OK sao, còn có thể trực tiếp bỏ qua Hàn Tiềm.

Haizz, thật là nhẹ nhõm quá đi! Hơn nữa, theo điều tra của tôi, em gái Hàn Tiềm có tính cách giống người hơn. Là một cô em gái rất dịu dàng!

“Bị nhà đầu tư của bộ phim trực tiếp từ chối, mà xem ra tâm tình tình cô có vẻ tốt hơn nhì?” Trong bóng tối của hoa viên, bóng một người đàn ông mờ mờ xuất hiện, còn già bộ vồ tay. Trong bóng tối, không thể nhìn rõ nét mặt, nhưng mà tôi đoán chừng thằng nhãi này đang đứng cười nhạo tôi.

Lý Khải Duệ, người được rất nhiều người trong giới giải trí xem trọng. Muốn diện mạo có diện mạo, muốn năng lực thì có năng lực, quả thật quá hoàn mỹ, đúng là một ngôi sao tỏa sáng đến chói cả mắt. Lần này em gái Hàn Tiềm muốn Lý Khải Duệ đóng nhân vật nam chính chắc sẽ không có gì thay đổi. Chính cô ấy đã chỉ định Lý Khải Duệ. Ở trên trang web chính thức còn công khai bày tỏ “Kay là người thích hợp nhất với kịch bản mà tôi chấp bút, nghĩ đến việc có thể nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của anh ấy, tôi cảm thấy hạnh phúc đến ngất đi mất.” Đáng tiếc Lý Khải Duệ anh tuấn này, hiện tại, với tôi mà nói, hơi có phần đáng sợ.

Phía nhà sản xuất đưa ra một vai diễn rất vừa ý Thẩm Miên tôi, cũng tỏ ý không quá ba ngày sau sẽ giao cho tôi vai diễn quan trọng này. Thế nhưng, trong buổi phỏng vấn với “Giải trí hiện trường”, người đại diện của Lý Khải Duệ khi trả lời câu hỏi của các ký giả đã uyển chuyển biểu đạt, nguyện vọng của Lý Khải Duệ là hy vọng ở có thể được hợp tác với ngọc nữ Nhan An An. “Bởi vì lịch trình năm ngoài của Kay quá dày đặc nên không thể tham gia

“Cuộc chiến chốn thâm cung”, không thể hợp tác cùng với Nhan An An. Mọi người cũng biết, trong bộ phim đó, diễn xuất của Nhan An An rất đặc sắc, Kay xem xong cũng khen không ngớt miệng, lần đó mất đi cơ hội hợp tác cảm thấy rất nuối tiếc...”

Bọn họ đều tránh nặng tìm nhẹ, không hề nhắc tới Thẩm Miên tôi, nói trắng ra chính là tạo thế chèn ép, phá đám. Hiện tại tên đầu sỏ còn chạy đến trước mặt tôi nói ra những lời treu tức, muốn nhìn thấy tôi một khóc, hai nháo, ba thất cổ hay sao. Tôi chưa từng đóng những bộ phim có kinh phí lớn, lúc trước cũng chỉ đóng những bộ phim về cuộc sống dành cho phái nữ. Mặc dù cũng được coi là quen mặt, tần suất xuất hiện nhiều, nhưng dù thế nào đi nữa thì vai diễn cũng chỉ được chia ra làm hai loại, một là cho nữ chính một cái bạt tai, hai là bị nữ chính bạt tai lại. Tính cách nhân vật khiêm khuyết, lời thoại cũ rích. Nhiệm vụ của tôi chỉ là nói vài câu như: “Hiện tại anh không còn yêu em nữa sao? Nếu anh thực sự yêu cô ấy, em sẽ thành toàn cho hai người...”, như vậy thật khó để có thể biểu hiện xuất sắc được. Lý Khải Duệ không muốn hợp tác với tôi cũng đúng thôi.

“A nha, Thẩm Miên cô nương lại làm sao vậy, đừng nản lòng vội thế. Nếu thật sự có thể cùng cô hợp tác, tôi cũng sẽ rất vui mừng... Mà, giữa cô và Hàn Tiềm có chuyện gì vậy. Lần đầu tiên tôi thấy hân đối với một cô gái lại vô tình như vậy. Còn nữa, kỳ thật tôi rất tò mò người đứng sau cô là...”

Lý Khải Duệ ngoại trừ một năm trước bị đưa tin là một kẻ trắng hoa làm người khác ngỡ ngàng, một thời gian sau thì tin tức ấy cũng lắng xuống. Nhìn người đàn ông đối diện cợt nhả nói chuyện, tôi cảm thấy hẳn rất cần được giáo dục lại một cách nghiêm túc về lối tư duy.

“Lý Khải Duệ, anh biết đấy, tôi cả đời này có duy nhất một ưu điểm, chính là công phu rèn tập chuyên nghiệp. Ngẫm lại khi đó để chụp được anh cùng điểm tinh Salsa đi vào quán bar, tôi đã phải nằm vùng suốt ba ngày. Để chụp được cảnh anh chia tay với cô em khóa dưới, cảnh hai người tranh chấp, khắc khẩu, tôi thậm chí còn làm giả giấy phép lao động của công ty anh. Còn có ảnh anh mặc đồ bơi ở nhà...” Thanh âm của tôi đầy ắp cảm tình khi nhớ lại những chuyện ngọt ngào trước kia. Ngẫm lại lúc còn làm thợ săn ảnh với trình độ vô cùng chuyên nghiệp, tôi thiếu chút nữa cảm động đến lệ rơi đầy mặt. “Cho nên phải nói cảm ơn anh. Tôi nghĩ chỉ cần tôi có thêm chút nhiệt tình cùng nghiêm túc trong công việc này, tôi nhất định có thể còn một con đường sống! Nếu có cơ hội hợp tác, mong anh chiếu cố nhiều hơn!”

Phía dưới hoa viên hình như có ai đó đang lái xe rời đi. Đèn xe chiếu qua, rốt cục tôi cũng thấy rõ biểu cảm trên mặt Lý Khải Duệ. Cũng giống như Tống Minh Thành, khuôn mặt vụn vụn, khỏe miệng giết giết. Trời ban cho tôi một đôi mắt có thể nhìn rõ mọi thứ trong đêm tối, tôi lại dùng nó để nhìn anh ta đen mặt.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm ơn mọi người ủng hộ! Mọi người đều đều đã yêu thương chiếu cố tôi! Làm cho tôi cảm thấy được tình yêu của quần chúng ủng hộ cho mình! Đó là cách thức hữu hiệu nhất cho con gà như tôi phấn đấu hết mình! Cho nên mong mọi người dùng tình yêu ấm áp đáp lại tôi!

Về phần giáo huấn là cái gì, các anh chị lập tức sẽ biết ngay thôi! Chúng ta không thể đi thẳng vào chủ đề quá sớm được! Các anh chị sẽ sớm được biết thôi!

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tất Cả Chỉ Vì Cái Miệng

Lúc tôi quay trở lại đại sảnh thì Tô Đình đang đi tìm tôi khắp nơi.

“Này, cũng biết quay lại rồi đấy. Cô chỉ biết chết vì ăn thôi, có phải lại trốn ở góc nào để ăn không? Cô không biết lúc cô không ở đây đã xảy ra chuyện gì đâu. Vừa rồi có một màn vô cùng đặc sắc nhé!”

Tôi rất muốn thẳng thắn nói với Tô Đình rằng tôi đang có quyền rũ Hàn Tiềm để mong giành được vai diễn này, sau đó mới có tâm trí để tìm hiểu mấy tin tức giải trí như vậy.

“Vừa rồi tôi nhìn thấy Nhan An An.”Ồ, thì ra là ngọc nữ ngọc nữ. Chỉ tiếc ngọc nữ này lại đang muốn tranh giành vai diễn với tôi. Để tôi xem phía sau gương mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của ngọc nữ này là tâm địa đen tối như thế nào.

“Bây giờ cô ta đang rất nổi đó, về đến nhà rồi cũng bị đám ‘cẩu tử’ săn đuổi. Haizz, đúng là phiền phức. Hơn nữa, không phải cô ta cũng vừa mới gia nhập HT sao, vừa rồi còn có ký giả trực tiếp theo tới hội trường, chắc chắn cô ta sẽ lên trang đầu. Trực tiếp lọt vào mắt xanh của Tống Minh Thành, xem ra đã phải ve vãn không ít lần, có phải là giờ trò gì không? Cậu nói xem, cô ta giả tạo như thế, cái gì mà ngọc nữ chứ, chẳng khác gì phụ nữ lăng ló. Lần trước, Sally đưa tôi đi thảo luận về kịch bản phim, mới thấy được cô ta phóng đảng như thế nào. Gần như cả nửa thân trên của cô ta dựa hẳn vào người gã đầu hói. Nói thật, vì việc thương lượng về kịch bản kia nên tôi mới phải mắt nhắm mắt mở như không trông thấy. Sally cũng chỉ dám cảm thán khẩu vị của cô ta thật nặng. Còn cái tên Tống Minh Thành kia, mấy lần tớ muốn công khai quyền rũ anh ta mà chưa thành công đây, hừ.”

”Tống Minh Thành nhất định sẽ không thích loại phong cách trẻ con của Nhan An An đâu. Cô yên tâm, không cần vì quyền rũ được hẳn mà hại thấp lòng tự trọng. Loại người như Tống Minh Thành thì thái độ khi ở trên giường với khi bước ra khỏi giường là hoàn toàn khác nhau. Cô xem, đã có người nào ở HT được ưu ái vì những mưu toan trên giường chưa? Tống nhị thiếu gia mặc dù có chút nhị[1], ở trên thương trường thì không nhị chút nào.”

[1]: người ta hay gọi ‘lão nhị’ chắc ai cũng hiểu rồi. Cái này cũng là nói về vấn đề ấy ấy....

Tô Đình nghe xong nhún vai: “Tôi cũng có nghe nói, nhưng Tổng nhị thiếu gia vừa trẻ tuổi lại rất đẹp trai. Nói cho cùng, những người trong giới như chúng ta thật sự có mấy người trong sạch, nổi tiếng rồi thì muốn nổi tiếng hơn, chưa nổi tiếng thì luôn muốn leo lên, không dựa vào cha mẹ, gia thế thì dùng quy tắc ngầm. So với Trương Đại Vĩ, thì Tổng nhị thiếu gia cũng được coi là đối tác có dung mạo anh tuấn, manly, bị anh ta chọn trúng thì cũng chẳng có gì là thiệt thòi. Nhưng mà, hình như anh ta coi thường tôi, theo như tin tức đáng tin cậy, Tổng Minh Thành từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm của mẹ, cho nên có khuynh hướng ‘luyện mẫu’. Anh ta thích những người đã trưởng thành, ngực lớn. Nghe nói khi ân ái, anh ta thích ngậm trọn ngực lớn của người ta vừa mút vào, vừa nũng nịu... Đáng tiếc, tôi sở hữu vẻ đẹp mảnh mai, không có ngực lớn thế này... Kiếp này tôi với Tổng nhị thiếu gia vô duyên rồi...”

Tôi cảm thấy khát nên đang cầm lấy một ly rượu vang đỏ uống ừng ực. Nghe Tô Đình nói chuyện thật sự chưa kịp chuẩn bị tâm lý, một ngụm rượu cứ thế phun hết ra ngoài. Liếc mắt nhìn về phía Nhan An An và Tổng Minh Thành đang đứng, hai người đều đang rất vui vẻ, tôi vừa ho khan vừa cố nhịn cười. Kết quả âm thanh phát ra quá lớn, toàn bộ người trong hội trường đều hướng theo âm thanh phát ra nhìn tôi chăm chăm. Lúc đó, ngay cả nữ hoàng scandal như Tô Đình cũng tỏ ra lúng túng, vừa vỗ lưng giúp tôi, vừa mắng: “Mất mặt quá, tôi đứng cùng với cô đúng là thất sách quá haizz! Cô trời sinh đã có hai loại khí chất, tôi có cố gắng thế nào cũng không thể trung hòa nổi.”

Hơi thở của tôi rối cuộc cũng ổn định lại, đáng tiếc lúc này chúng tôi đã không thể tiếp tục bàn luận về chuyện giường chiếu của Tổng nhị thiếu gia được nữa, bởi vì Nhan An An đang kéo Tổng Minh Thành thướt tha đi tới. Tôi và Tô Đình đứng ở trung tâm hội trường, đám ký giả vừa mới chụp ảnh Nhan An An bị chặn lại ở cửa không vào được chỉ có thể đứng sau dây chắn màu đỏ điên cuồng nháy đèn loang loáng, chỉ cần dựa vào PS[2] là có thể cho ra một đồng tin tức hai ứng cử viên tiềm năng cho vai nữ chính của “Scandal” đối đầu nhau ngay tại buổi tiệc kỷ niệm.

[2]: Photoshop

“Tổng Thiếu, vị này chắc là nghệ sĩ mới ký hợp đồng của công ty chúng ta, Thẩm Miên, đúng là một người tuyệt vời. Hiếm khi mới có dịp gặp mặt, lát nữa không phải tôi làm phim “một người khó cầu” muốn mời chúng ta đến Thanh Giang ăn cơm sao? Thẩm Miên, cô cũng đi cùng đi. Tổng Thiếu cũng đầu tư vào đó không ít đâu.” Biểu cảm trên mặt Nhan An An hết sức thần nhiên, sóng mắt nhu tình bắn sang, Tổng Minh Thành ở bên cạnh lập tức chết chìm trong làn sóng đó, gật đầu liên tiếp. Đến khi hắn nhận ra người đối diện là tôi thì độ co giãn của cái lo xo trên cổ đã bị biến dạng đến hỏng rồi.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu đồng ý. Trong tổ phim “một người khó cầu” cũng có một người mới do A Quang quản lý, ra mắt sớm hơn tôi một năm, chắc sẽ đến tạo dựng mối quan hệ. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn A Quang cũng sẽ ở đó. Trong giới giải trí, chuyện người đại diện quản lý nhiều người là rất phổ biến. Thực ra A Quang được coi là người từng trải, chúng tôi ai cũng phải gọi một tiếng anh Quang. Năm xưa anh ta cũng được coi là một người đại diện sáng giá, đáng tiếc một người mới dưới quyền quản lý của anh ta xảy ra chút chuyện. Người đó muốn quyến rũ anh ta rồi dựa vào địa vị của anh ta, mà A Quang cũng thực lòng thích cô ta. Nhưng không hiểu sao lại xảy ra vụ bê bối “bí mật của người đại diện”. Từ đó, A Quang bị HT hạn chế trong hai năm, chỉ có thể quản lý đám người vừa mới ký hợp đồng không có chút tiền đồ nào. Điều này có nghĩa là sẽ không ký tiếp hợp đồng sau khi hết hạn, mà một người đại diện trên tay không có một ngôi sao tiềm năng nào, muốn sống cũng rất khó khăn, vì vậy mà càng cần phải đào tạo một tâm tình ưu tú để chống chọi với phong ba.

Dường như lần này Nhan An An muốn xây dựng tình cảm chị em, kéo tôi vào trong xe trợ lý của cô ta, tôi giả vờ từ chối để thoát khỏi cô ta, vừa đứng lúc thấy trong bãi đỗ xe, Tổng Minh Thành kéo Hàn Tiềm vào trong xe anh ta. Xem ra tôi nay lại có cơ hội thứ hai tiếp xúc với Hàn Tiềm rồi! Tô Đình cũng được mời đi nên bầu không khí trở nên dễ chịu hơn, tuy nhiên cô ấy lại ngồi xe của Sally.

Quảng đường đến Thanh Giang không xa, Nhan An An thỉnh thoảng lại hỏi tôi những câu vô thưởng vô phạt như: “Trong hồ sơ của công ty có ghi cô từng du học ở Anh, cô học gì ở đó vậy? Vì sao sau khi về nước đang làm paparazzi lại chuyển sang ngành giải trí?”, hay như “Bình thường lúc rảnh rỗi cô thích làm gì? Có đánh bài không? Để lại liên lạc để lần sau cùng gặp nhau.”

Tôi dựa theo khuôn mẫu A Quang đã dạy để trả lời. Hình như đã làm Nhan An An thất vọng, trao đổi số điện thoại xong, cô ta cũng chỉ ngồi trầm mặc nhưng tôi biết, cô ta đang quan sát tôi thông qua hình ảnh phản chiếu trên tấm kính trên cửa xe. Về mặt như có điều gì muốn nói nhưng lại thôi.

Cuối cùng, không nhận được nữa, cô ta quay sang hỏi tôi.

“Mục tiêu của cô là Tổng Thiếu sao?”

Tôi kinh ngạc một chút, thì ra là muốn hỏi cái này. Trong giới giải trí này lưu truyền một câu nói, quý tại tự biết tên[3]. Ý Nhan An An chính là cảnh cáo tôi nên tự biết mình mà cách xa Tổng Minh Thành ra xa một chút, đừng có tranh cướp với cô ta. Thay vì lãng phí công sức tranh giành với nữ ngôi sao thần tượng nổi tiếng không bằng xem xét lại bản thân để tìm một người phù hợp với giá trị con người mình để mà dựa dẫm vào có vẻ sáng suốt hơn.

[3]: Nghĩa là người thông minh thì nên tự biết mình là ai.

Tôi biết điều gật đầu: “Ừ, tôi hiểu rồi, tôi với Tổng thiếu không có khả năng, nhưng theo tôi được biết Tổng thiếu thích ngực khủng. Cô biết đấy, tôi từng làm phóng viên giải trí mà.”

Những lời này nói ra quả nhiên sắc mặt Nhan An An trở nên khó coi. Cho dù là ngọc nữ đi chăng nữa thì cũng có những bí mật không muốn người khác biết được. Ví dụ như Nhan An An có ngực cúp A. Lúc mới ra mắt, cái này được gọi là ngực thiếu nữ, bản thân ngọc nữ cũng cố gắng dùng trang phục để thay đổi phong cách cho trẻ trung, duyên dáng. Nhưng thật ra đã là phụ nữ thì luôn để ý đến ngực mình, nhất là khi trong giới mình tình nữ, hình ảnh dễ lọt vào ống kính nhất chính là hình tượng sexy, ngực có phần nửa kín nửa hở. Kể cả nếu Tổng Minh Thành không phải vì những kích động hồi nhỏ mà hình thành tâm lý biến thái đối với phụ nữ trưởng thành thì chuyện anh ta thích ngực khủng cũng là điều rất bình thường.

Trước khi đóng sầm cửa xe lại, Nhan An An nhìn chăm chăm vào ngực tôi một hồi lâu. Đường như hận không thể biến chỗ đó của tôi thành hai khối u. Bãi đỗ xe vào buổi tối hơi se lạnh, tôi nghe thấy tiếng giày cao gót của Nhan An An càng ngày càng xa. Lén đem ngực áo kéo lên cao một chút, tôi quay đầu sang, thấy cách đó không xa Hàn Tiềm đang nhìn tôi chăm chú. Thức thời đem áo ngực kéo thấp xuống, sau đó tôi duyên dáng nhìn về phía Hàn Tiềm. Kết quả nhận được vẻ mặt lạnh tanh của người ta. Anh ta không thèm nhìn tôi, bước nhanh về trước.

Khi đến bàn ăn, quả nhiên thấy A Quang đang dạy bảo sư tỷ ra mắt trước tôi một năm, thấy tôi đến, mới gọi tôi qua đó.

“Molly quá thật thà cho nên tôi phải chiều cô ấy nhiều hơn, không để người khác lợi dụng. Còn cô thì không cần nữa. Mà vừa rồi ở dạ tiệc đã gặp được Hàn Tiềm chưa? Nói chuyện thế nào rồi, đã nắm chắc được vai diễn đó chưa?”

Tôi yên lặng, quay mặt đi chỗ khác. A Quang tức giận, nổi trận nổi đình.

“Tôi đã dạy cô như thế nào hả? Hàn Tiềm thích người có tác phong làm việc nghiêm túc, trung thực. Tôi chưa bảo cô phải thể hiện sự khéo léo khôn ngoan, ánh mắt có khát khao! Là khát khao, cô hiểu hay không! Ánh mắt phải thật kiên nghị, thể hiện rằng cô rất mong muốn có được vai diễn đó! Còn cô, cô đã làm cái gì? Bảo sao từ khi Hàn Tiềm đến vẫn chẳng thèm liếc nhìn cô lấy một cái!”

A Quang giật lấy tờ thông báo trong tay Molly trực tiếp đánh tôi. Tôi vừa tránh vừa giải thích: “Là Hàn Tiềm không cho cơ hội mà, chuyện này thật không thể trách em được. Ánh mắt em tha thiết không khác gì con gà chọi, mà người ta cũng không thèm quan tâm trong mắt rốt cuộc đây gì hay là tràn đầy hy vọng nữa! Hơn nữa, anh cũng biết em và Hàn Tiềm có chút xích mích... A, anh hùng mao dùng tay lại đi! Hào hán tha mạng! Tha mạng!”

Con giận của A Quang vẫn chưa tan, làm Molly bị liên lụy.

“Cô! Thẩm Miên, , ngày mai bắt đầu không chế việc ăn uống cho tôi. Đồ ngọt dứt khoát không được ăn, phải giữ cân. Còn cô nữa, Molly, tháng sau đi đến phòng luyện phát âm cho tôi!”

Tôi xoa tay: “Một người làm sai cả làng chịu tội. Molly, em xin lỗi đã làm liên lụy đến chị, nhưng dù sao thì chị cũng phải đi luyện cách phát âm. Chị thấy có đúng không? Khán giả đang rất hy vọng được nghe tiếng phổ thông tiêu chuẩn nhất mà không phải là mở mồm ra là nói ngọng! Aaaaa, đừng có đánh mả! Em sẽ gọi tên tiếng trung của chị đó, Mạc Đại Lệ!”

Kết quả của việc khiêu chiến ngay trước mặt tiền bối và người đại diện quyền uy chính là đầu tóc của tôi bị hai người bọn họ dùng bảng thông báo hành hạ thành một tổ ong vô vàn làm tôi phải chạy vào toilet để sửa sang lại đầu tóc.

Molly đến từ vùng Tây Bắc, lớn hơn tôi hai tuổi, tính tình phóng khoáng, thành thật, có giọng hát mang đậm chất dân gian độc đáo. Nhưng lại đặc giọng địa phương, nếu không sửa khăng định lượng tiêu thụ CD sẽ không nhiều. Mà cô nàng này lại có cái tên thật dễ thương, Mạc Đại Lệ, nhìn đến tên tiếng Anh của chị ấy tôi cảm thấy thật quá đối nghịch. Hiện tại chị ấy đang tựa vào bồn rửa tay, nhìn tôi ưu sầu.

“Thẩm Miên, em nói xem, lần này chị nhận một vai trong “một người khó cầu” là chuyện tốt hay xấu? Tần suất xuất hiện sẽ nhiều, thế nhưng lời thoại cũng nhiều lên. Việc lười chị to, phải uốn lười và đọc thật chậm mới phát âm chuẩn sẽ lại bị đem ra bàn tán...”

Tôi vỗ vai chị ấy: “Chị là đang nói tới “Điểm tin giải trí” đó hả? Có mà người dẫn chương trình của tiết mục đó lười có vấn đề ấy. Mỗi lần anh ta nói em chỉ muốn đề đầu lười của anh ta cho thẳng ra. Yên tâm đi, không phải công ty đã sắp xếp một khóa luyện âm sao, hơn nữa dù chị nói như thế nào thì em vẫn hiểu mà, không hề gặp trở ngại trong giao tiếp. Em nói cho chị chuyện này nhé, Hàn Tiềm mới là... Em thật muốn đem đầu lười cuộn sóng của anh ta là phẳng ra. Tất nhiên, anh ta cũng không nói thì chẳng ai dám nói ra. Lại còn không cho em vai diễn đó, xí! Sớm muộn gì cũng có một ngày anh ta phải ôm chân, khóc cầu xin em đóng phim anh ta đầu tư...”

Tôi như quên hết tất cả hăng say nói, đợi đến khi phát hiện mắt Molly không phải bị giật mà là đang nháy mắt ra hiệu cho tôi thì đã muộn. Hàn Tiềm bước vào WC phía bên kia. Hân đưa ánh mắt lạnh băng nhìn tôi một cái rồi mới bắt đầu rửa đôi bàn tay với những khớp xương rõ ràng. Động tác của anh ta chậm rãi như vậy nhìn giống như diễn viên phim kinh dị đang cạo rửa dụng cụ gây án. Tôi thậm chí còn có cảm giác đôi tay anh ta sẽ lập tức đưa lên siết cổ tôi. Trong đầu tôi như vang lên bản giao hưởng của Beethoven, không ngừng nhắc nhở tôi bảo vệ lấy cổ mình, nó vọng tưởng sẽ làm cho tôi khuất phục. Điều này tuyệt đối sẽ không xảy ra!

Vì vậy tôi vận dụng những điều A Quang đã nói, dùng ánh mắt tràn đầy nhiệt tình cùng mong đợi nhìn Hàn Tiềm, gần từng chữ nói: “Hàn tiên sinh, đầu lười cuộn sóng rất hữu ích khi hôn đó!”

Sau đó mặt Hàn Tiềm trở nên đen sì. Tôi biết, cuối cùng tôi đã hoàn toàn đắc tội với Hàn Tiềm rồi. Haizz, giờ khắc này tôi chỉ muốn nói, TMD Beethoven!

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Bữa tối ở Thanh Giang rất ngon, Molly và A Quang đều ở trong đoàn làm phim tất nhiên cũng không ngồi cùng bàn với tôi. Vì thế, cho đến khi hết hứng thú, chán nản đi ra bãi đỗ xe, tôi mới nhớ là hôm nay mình không lái xe đến. Lúc này đã gần ba giờ sáng, tôi quay lại tìm mới phát hiện A Quang đã đi về trước. Vừa rồi thấy anh ta đỡ rượu giúp Molly, có lẽ đã say đến lú lẫn, quên luôn việc đưa tôi cùng về thành phố.

Bãi đỗ xe rất lạnh, tôi co bả vai, đợi đến nửa tiếng đồng hồ cũng không thấy có ai đi ra để có thể xin đi nhờ xe về. Thật chỉ muốn cởi đôi giày cao gót ra,

ném vào góc tường. Đôi giày tuy đẹp, có thể khoe ra mắt cá chân tinh tế lại hoa mỹ, nhưng tiếc là rất không thoải mái.

Mối quan hệ giữa người phụ nữ và đôi giày rất nhạy cảm và quan trọng. Từ giày của tôi có đến hơn 50 đôi giày, toàn bộ đều của các nhà thiết kế nổi tiếng. Trên thảm đỏ, đôi giày chính là thước đo giá trị con người. Có những nữ minh tinh dù đang trong tình trạng giật gấu vá vai thì cũng phải mua cho được một đôi giày sang trọng, thời thượng. Nhưng theo như luận điệu của Bryant, nhà thiết kế của BRE, mục đích cuối cùng của một người đàn bà khi mua giày cao gót đó là phải chọn cho mình một đôi giày phù hợp nhất, để nó có thể đưa họ đến với người đàn ông của mình.

Thật ra, khi Hàn Tiềm đưa Tống Minh Thành đã say khướt ra xe, tôi đã hơi buồn ngủ, tiếc là không thể nhanh chóng đứng dậy. Vì thế Hàn Tiềm đã thấy cảnh tôi ngồi bệt dưới đất, dựa vào tường ngủ gật, đôi giày cao gót còn phân tán, mỗi bên một chiếc. ba ngày liền làm việc liên tục, làm tôi chỉ muốn có được thả lỏng tâm trí, nằm ngủ một giấc. Tô Đình khuyên tôi khi quá mệt mỏi thì nên dùng ít thuốc, là hàng nhập khẩu, cô có nguồn, sẽ không gây nghiện, nhưng tôi đã không đồng ý.

Nhưng nếu biết trước sẽ có lúc để Hàn Tiềm nhìn thấy bộ dạng thảm hại như thế này, dù là máu gà tôi cũng đánh. Hàn Tiềm vốn không có thiện cảm với tôi, mà bình thường bạn gái bên cạnh hẳn đều là tiểu thư khuê các thông minh, xinh đẹp, nếu không cũng là nữ minh tinh dịu dàng, trang nhã. Có thể thấy được, đến lúc này, tuyệt đối không làm cho hắn có bất cứ ấn tượng nào tốt đẹp.

Thực tế, cũng có lúc tôi cảm thấy thất vọng về Hàn Tiềm. Những thiếu gia quyền thế như hắn có thể cùng các minh tinh hư tình giả ý nhưng thực chất bên trong lại không hề tôn trọng họ. Tôi cũng không quan tâm hai vị kia có ý định cưới một nữ minh tinh nào đó về làm vợ hay không, chỉ không biết đêm nay có cơ hội được đi nhờ xe về thành phố hay bị bỏ lại ở bãi đỗ xe này.

“Cô chưa tỉnh sao, sao còn không mang giày vào rồi lên xe?” Cho nên cho đến khi Hàn Tiềm nói như vậy, tuy rằng hắn vẫn đang có một bộ dáng lãnh đạm, tôi vẫn rất bất ngờ.

Tôi cử động tay chân, từ dưới đất đứng lên. Vì ngồi dựa lưng vào tường ngủ quá lâu, chân trái của tôi đã bắt đầu tê dại, không đứng vững được, cả người ngã xuống đất.

Hàn Tiềm đứng cách tôi không đến ba thước. Tôi chỉ cảm thấy não như phình ra, tứ chi lạnh cóng. Làm người cần có thể diện, nhất định không thể mất thể diện trước hai loại người, một loại là người mình yêu sâu đậm, một loại khác là địch thủ của mình. Mỗi lần tôi gặp Hàn Tiềm đều là lúc tôi đang trong tình trạng vô cùng thảm hại, thời còn làm phóng viên bị người của anh ta bắt được trực tiếp vịn tay phải ra sau, lại còn bị ném xuống hồ bơi.

Đến bây giờ tôi vẫn không thể quên được, khi đó đã là tháng mười một, tôi theo sau xe Hàn Tiềm về Hàn gia. Tự tin là mình đã rất cẩn thận, chờ đợi trong bóng tối, thế mà vẫn bị phát hiện túm ra khỏi xe. Máy ảnh bị đập vỡ, tên vệ sĩ đó tàn nhẫn bẻ ngoặt tay phải tôi ra sau, nhất thời tôi cảm thấy cánh tay mình như bị gãy, trật khớp mất rồi.

Lúc tôi bị lôi đến Hàn Tiềm cũng vừa quay mặt lại. Hắn cũng giống như bây giờ, cũng mang bộ dạng không liên quan đến mình, đứng hút thuốc. Sau đó hắn nhìn về phía bể bơi, mỉm cười hỏi tôi: “Cô biết bơi chứ?”

Dưới ánh trăng, gương mặt tươi cười của hắn như tỏa ra ánh sáng, đẹp đẽ và quý giá. Tôi trả lời một câu: “Không.”, nghĩ rằng Hàn Tiềm xem ra rất thiện lương. Nếu hắn thật là tốt như vậy, sau này tôi sẽ không bám theo hắn đưa tin nữa.

Đáng tiếc tôi quên ánh trăng đẹp thì đẹp thật, nhưng lại rất lạnh.

Ánh trăng xinh đẹp đó đi tới, nâng lên cằm của tôi lên. Hắn nhìn tôi một lúc, nở nụ cười: “Cô đúng là cầu thủ sao? Là dùng khuôn mặt này để lừa lấy tin tức? Ví dụ như cùng người chế tác ngũ lấy chút tin tức tình cảm với các minh tinh?” Tôi cảm giác được tay hắn vuốt phẳng hai má của tôi, đầu ngón tay lạnh như băng. Tay hắn thon dài, mấy đầu ngón tay ma sát vành tai của tôi, mang theo ý tứ khiêu khích: “Với khuôn mặt đẹp như thế này, cô tội gì phải đi làm cầu thủ, làm tiểu minh tinh cho người ta bao dưỡng là được rồi. Để tôi xem thân thể cô thế nào, nếu được thì như tôi đã nói, biết đâu tôi có thể bao dưỡng cô.”

Lời nói này làm cho tôi bất ngờ, mà động tác kế tiếp của hắn càng làm toàn bộ đầu óc tôi trở lên trống rỗng. Hắn xé quần áo của tôi, dùng sức mạnh nam tính nguyên thủy, ánh mắt mang theo sự chiếm đoạt, đầy thú tính và dục vọng. Tôi nhìn thấy áo khoác của tôi bị rơi rạc vứt đến bên cạnh bể bơi, tôi cùng hắn giăng co, nhưng khí lực của hắn quá lớn, nửa thân trên của tôi bắt đầu có thể cảm thấy được cái lạnh của gió đêm tháng mười một. Cả cơ thể phơi bày trong không khí.

Lúc ấy tôi thực sự đã nghĩ rằng hắn sẽ cưỡng bức tôi, làm cho tôi cảm thấy nhục nhã. Kết quả là hắn ngừng lại giữa chừng, im lặng một chút rồi đẩy tôi một cái. Tôi, với nửa thân trên trần trụi, trực tiếp rơi vào bể bơi.

Khi cả người tôi chìm trong làn nước lạnh giá, lúc đó, cái tôi cảm nhận được đầu tiên không phải là cái lạnh mà chính là sợ hãi. Nước tràn đầy vào qua cái mũi và mắt của tôi, không ngừng tiến vào miệng cùng lỗ tai của tôi. Cái hồ rất sâu, phía dưới không nhìn thấy đáy hồ. Tôi giữa đêm chìm vào trong đó, tứ chi gãy dựa, không ngừng sắc nước, không thể hít thở.

Cái cảm giác sắp chết này cả đời tôi cũng không thể nào quên được. Hàn Tiềm an vị trên chiếc ghế nằm bên cạnh hồ nhìn tôi, đến lúc đó tôi mới biết có những người tuy rằng có bộ mặt quyền quý nhưng thâm tâm lại cực kỳ hèn mọn.

Từ sợ hãi gãy dựa đến khi tuyệt vọng, Hàn Tiềm đều ở bên cạnh hồ nhìn. Chờ đến khi tôi cuối cùng không còn khả năng vùng vẫy trong nước nữa mới ra hiệu cho thủ hạ đem tôi vớt lên.

Khi chân tôi lại một lần nữa được đặt trên mặt đất, lòng tôi chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là muốn ngồi dưới đất mà gào khóc. Cảnh tượng kia tôi vĩnh viễn không thể quên, nước ao lạnh như băng lưu lại trên mái tóc tôi, cái mũi lạnh cóng, trên mặt không còn phân biệt được là nước hồ hay nước mắt.

Tôi khóc không còn để ý đến dung nhan, nước mắt cùng nước hồ trộn lẫn vào nhau. Những cơn gió lạnh thổi mười một thổi đến càng làm cho không khí có phần thê lương. Lúc đó, Hàn Tiềm từ trên cao, cúi đầu nhìn tôi, xem tôi chẳng bằng rác rưởi. Hắn nói: “Lần giáo huấn này sẽ làm cô nhớ rõ chứ? Đây mới chỉ là lễ ra mắt, lần sau sẽ không lành lặn như vậy mà đi về đâu.”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, cố gắng trả lại hắn một ánh mắt hung ác. Nhưng thuốc sát trùng trong nước bể bơi làm tôi không thể mở mắt ra được. Trong lòng tôi đầy tức giận và sợ hãi, bề ngoài thì thượng lưu mà bên trong lại tiểu nhân như vậy. Hắn nhìn thấy biểu tình này của tôi, hơi có vẻ ngạc nhiên, trong ánh mắt tựa hồ có gì đó khúc mắc, sau đó, hắn thả tôi đi.

Không hiểu vì sao tối nay tôi đột nhiên lại nhớ tới chuyện xưa. Tôi đã đổi nghề sang làm minh tinh. Tôi nghĩ rằng tôi đã có thể thần nhiên đối mặt với sự cố lần đó, thậm chí lúc trước còn có thể trưng ra khuôn mặt tươi cười cợt nhả đáp lời Hàn Tiềm. Đáng tiếc để tôi ra khỏi nơi náo nhiệt, đèn đóm sáng trưng đó, một thân một mình gặp Hàn Tiềm, trong thâm tâm tôi lại có một loại sợ hãi trào dâng.

“Hàn Tiềm! Sao thế? Sao chưa đi?” May mà tên say Tống Minh Thành ở trong xe gọi một câu, Hàn Tiềm mới liếc mắt, ý bảo tôi lên xe.

Tôi lều lều gật đầu. Lúc cất bước lại cảm thấy trên bắp chân có cái gì nóng nóng, nhìn xuống mới phát hiện thì ra cú ngã vừa rồi khiến da bị trầy một mảng, máu đang rỉ ra. Tôi lấy khăn giấy lau qua rồi khập khiễng chui vào trong xe Tống Minh Thành. Lúc này anh ta đã say mềm, trong miệng rỉ rả gì đó, người lắc lư nghiêng ngả. Hàn Tiềm ngồi vào ghế lái, tôi nói địa chỉ xong mới phát hiện chỗ của tôi là xa nhất.

Vốn định lên xe chớp mắt một lúc để bổ sung thể lực, không ngờ máu trên chân chảy ngày càng nhiều. Cho dù tôi bịt kiềng gì cũng đều không ngừng lại. Tiểu cầu của tôi có chút vấn đề. Khi còn bé còn tưởng là bị bệnh máu khó đông, đã sang Anh điều trị mấy năm. Có lẽ do mấy ngày nay khá căng thẳng, áp lực công việc quá lớn, thiếu dinh dưỡng lại không tiêm chất đông máu vào đúng lịch. Chỉ một lúc, chiếc khăn tay nịt vết thương đã bị nhuộm đỏ.

Hàn Tiềm thấy tôi cứ cúi đầu sờ chân cũng cảm thấy quái dị, liếc mắt nhìn tôi mới phát hiện máu đã chảy dọc bắp chân tôi.

“Cô mắc bệnh máu khó đông?”

Tôi lắc đầu yếu ớt: “Cũng không hẳn, chỉ là chức năng đông máu so với người bình thường kém hơn một chút. Gần đây có bệnh viện nào không?” Nói xong tôi mới thấy có chút không thích hợp. Dù sao tôi cũng coi như là minh tinh, rạng sáng được Hàn Tiềm đưa đến bệnh viện, chân lại chảy máu không ngừng, nói không chừng ngày mai lại có tin hạ thân tôi chảy máu, khả năng là bị lưu sản.

Hàn Tiềm dường như cũng cân nhắc đến khả năng này. Trước kia, anh đã từng đối phó với những thủ đoạn của tôi, cuối cùng vẫn không để lộ bất cứ scandal tình ái nào, sao có thể vì tôi mà chủ động gặp nguy hiểm. Nhưng lại thấy anh ta chuyển tay lái.

Tuy nhiên, mười phút sau xuất hiện trước mắt tôi không phải một phòng khám tồi tàn, rách nát mà là một ngôi biệt thự rất lớn! Hàn Tiềm gọi điện thoại, một người bảo vệ từ trong đi ra, nhanh nhẹn đỡ Tống Minh Thành từ trong xe ra ngoài.

“Đưa Tống thiếu gia vào phòng dành cho khách nghỉ ngơi, bảo vú Trương sáng mai làm trà giải rượu.” Người thanh niên rất cung kính gật đầu nhận lệnh, lúc sắp đi còn cố ý liếc mắt nhìn tôi thêm một cái.

“Bác sĩ Lý, anh ngủ chưa? Phải, phải, làm phiền anh. Ở đây có một bệnh nhân, chức năng đông máu có chút vấn đề, có thể làm phiền anh đến xem một chuyến không? Được, vậy anh trực tiếp đến phòng khách đi!”

Tôi theo Hàn Tiềm vào trong phòng khách, trang trí đơn giản, gọn gàng, thể hiện rõ ràng phong cách thiết kế ưa thích của một người đàn ông độc thân. So với phong cách bày trí đơn giản này, ngược lại tôi lại thích phong cách bài trí xa hoa, sang trọng của Tống gia hơn.

Hàn Tiềm về đến nhà liền kéo cà vạt xuống, cởi hai cúc áo trước ngực, lộ ra một khoảng ngực khô khan.

“Anh đưa tôi về nhà không sợ tôi chụp cái gì sao? Anh biết trước kia tôi làm thợ săn ảnh mà.” Không hiểu tại sao, có thể là do ngọn đèn màu cam ấm áp trong phòng khách, đường nét của Hàn Tiềm cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, không hề bộc lộ hàn khí, tôi cũng chẳng phải sợ anh. Tôi nghĩ, hiện tại tôi cũng không có gì phải sợ, bởi vì lúc tôi chật vật nhất, mất tôn nghiêm nhất anh ta cũng nhìn thấy cả rồi. Mà hình như mỗi lần gặp Hàn Tiềm đều không có gì tốt đẹp, nếu như dựa theo lập luận “kiếp trước phải ngoài đầu nhìn lại năm trăm lần mới đổi được một lần gặp thoáng qua ở kiếp này”, tôi thật không biết kiếp trước tôi đã trợn mắt nhìn anh ta bao nhiêu lần nữa.

“Cô sẽ không làm thế.” Hàn Tiềm dùng động tác đang rót nước: “Đã bước vào ngành giải trí này, người nào chẳng có chút bí mật bị người khác nắm trong tay.” Hắn uống một ngụm nước, nhấp máy đôi môi xinh đẹp: “Ví dụ như, người phía sau cô, cô dựa vào địa vị nào.”

Tôi hừ một tiếng: “Đáng tiếc, Hàn thiếu anh không biết thế lực đứng sau tôi. Hơn nữa anh không biết, tôi cũng có thể chụp một tấm ảnh anh và tôi tối nay ở cùng nhau trong một căn phòng, sau đó sáng tác một vài tình tiết sao.”

Hàn Tiềm nở nụ cười: “Đúng là tôi không biết, nhưng theo như tôi thấy Thẩm tiểu thư và Tống nhị thiếu gia có quan hệ không đơn giản chút nào. Cô không nói tôi cũng không thể hỏi Tống nhị thiếu gia sao. Và lại, nếu Tống nhị thiếu gia không nói, tôi còn có thể hỏi hai bác Tống một chút. Hình như họ cũng không thích con trai mình có giao tình đặc biệt với nữ minh tinh ngành giải trí.”

Trong lòng tôi hừ lạnh, anh cho rằng Tống Minh Thành sẽ nói cho anh biết sao, anh cho rằng dùng Tống gia liền có thể áp chế tôi sao? Sau lưng tôi có chỗ dựa, Hàn Tiềm chỉ biết điều này, nhưng không biết rốt cuộc tôi có quan hệ như thế nào với người đó.

Lúc này bác sĩ bước vào, chúng tôi không tiếp tục đề tài này nữa. Hàn Tiềm chuyện trò dăm ba câu với bác sĩ sau đó đi tắm. Xử lý mọi thứ ổn thỏa, trời đã gần sáng, có thể nghe thấy tiếng chim hót mơ hồ bên ngoài cửa sổ. Sau khi Hàn Tiềm trở lại, vết thương trên đầu gối tôi đã được băng bó lại. Thấy

cũng không còn sớm nữa, hẳn bố trí một phòng dành cho khách, cạnh phòng Tổng Minh Thành cho tôi.

Tôi nhìn chăm chăm bức tranh treo trên tường phòng khách, từ từ chìm vào mộng đẹp. Trong mộng lung tủa hồ nghe thấy giọng một người đàn ông, ngữ điệu nhẹ nhàng mà lạnh như băng. Hắn nói: “Lần giáo huấn này sẽ làm cô nhớ rõ chứ? Đây mới chỉ là lễ ra mắt, lần sau ...”

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sáng hôm sau, tôi được quản gia mời ra đại sảnh để ăn sáng. Tôi không mang theo mỹ phẩm bên người, tối hôm qua cũng chỉ tẩy trang qua loa bằng nước rửa mặt. Đầu tranh mấy lần rồi cũng đành phải ra trận mà không có vũ trang vậy. Để người khác thấy được gương mặt không trang điểm của mình là chuyện các nữ minh tinh bắt buộc phải làm. Tôi ngắm nhìn mình trong gương, quay trái ba lần quay phải ba lần, có vẻ như đã được rồi. Nhưng mà, nhìn thế nào cũng thấy khí thế có phần kém đi. Uhm, hình dung thế nào nhỉ, chính là thiếu đi cái cảm giác đó, cái khí phách khi đứng dưới những ánh đèn hào nhoáng!

Đến khi tôi bước vào phòng ăn, thật không ngờ, Tổng Minh Thành đã “nhân như cầu dạng”[1] ngồi chết dí ở đó. Bên trái đặt một bát canh, tay phải cầm một tờ tin tức giải trí, dương dương tự đắc, tinh thần sáng khoái, trái ngược hẳn với bộ dạng say rượu ngày hôm qua. Bên cạnh còn có một cô em xinh đẹp. Điều bộ với Tổng Minh Thành rất là nịnh hót. Hai người vừa nói vừa cười, anh một câu em một câu. Tôi ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô gái kia, nhanh chóng đối chiếu với những gương mặt các nữ minh tinh hiện trong đầu, nhận ra không hề giống với bất kỳ một gương mặt nào, hoàn toàn không có ấn tượng.

[1]: Nhân như cầu dạng ý chỉ người có các cử chỉ ác phong như chó. Là một cách thức dùng từ để giễu cợt. Xuất phát từ “Lạc đà tường tử” chương mười bốn.

Vì vậy, tôi nghiêng người bước lại: “Tổng nhị thiếu gia, buổi sáng tốt lành, vị này là?” Tôi muốn giả bộ như phong tình vạn chủng nhưng bộ lễ phục trẻ ngực hôm qua bị dính bánh ngọt đã mang đi giặt, buổi sáng thức dậy liền tìm một bộ đồ ngủ thích hợp trong phòng mặc vào, quần áo rộng thùng thình, chân đi dép lê, lại còn không make-up, đã mất đi cái vẻ yêu mị quyến rũ.

“Hàn Tiềm không có ở đây, Thẩm Miên cô đừng giả bộ khiến người ta ghê tởm nữa.” Tổng Minh Thành rùng mình một cái, nới cả da gà, vậy mà ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn tôi.

“Này, tối hôm qua ngủ không tệ phải không? Tổng nhị thiếu gia? Đây là lần thứ mấy trong tháng này đêm anh không về nhà? Để tôi xem khi Tổng đại thiếu gia trở về làm thế nào chinh lý anh.” Tôi thấy Hàn Tiềm thực sự không có ở đây, tôi cũng thu lại điệu bộ lấy lòng vừa rồi, nhất thời cư xử với anh ta không hề khách khí.

Tổng Minh Thành sau khi nghe khẩu khí hung ác của tôi, lúc này mới ngẩng đầu nhìn tôi một cái. Em gái xinh đẹp bên cạnh anh ta hình như rất kinh ngạc với khẩu khí của tôi, tôi cũng không quan tâm. Nếu Tổng nhị thiếu gia để cho tôi dùng thái độ bình thường nói chuyện với anh ta thì anh ta sẽ tự biết cách giải quyết mồm miệng của các cô nàng bên cạnh mình.

“Ôi trời, lại không make-up à? Không ngờ Thẩm Miên cô lại xinh đẹp như vậy, cô bảo tôi phải làm sao đây? Muốn quý xuống kéo gấu quần, cầu xin cô cho tôi một tấm hình sau đó kí tên vào à?” Anh ta nháy mắt một cái, sau đó vô sỉ trưng ra bộ mặt rạng rỡ như hoa hướng dương. “Nếu như cô không đi nói cho đại ca tôi biết, tôi có thể hi sinh một chút để cô để đầu cười cổ một lần.” Em gái xinh xắn ngồi bên cạnh hình như rất hứng thú với bộ dạng miệng lưỡi trơn tru của hắn, che miệng cười, rồi ngẩng đầu lên đánh giá tôi.

“Anh muốn lấy ảnh của tôi làm gì, là muốn dán lên cửa trừ tà hay là treo trên giường để tránh thai?”

Tổng Minh Thành vậy mà không hề tức giận, mặt dày tiếp tục đáp lời: “Này nhá, sao cô lại vô tình như vậy? Trước đây người ta đã cùng cô nắm tay nhau qua không biết bao nhiêu lần mặt trời mọc rồi lặn... Chắc chắn chắc chắn, thật là không có chút dịu dàng nào.”

Tôi cảm thấy ghê tởm không chịu được, cũng không quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của cô nàng đối diện, đẩy bàn tay của anh ta đang đặt trên mặt tôi ra: “Ngày hôm qua trong buổi dạ tiệc, anh nhìn tôi cơ mặt không thèm nhúc nhích, tay chân khấn trương đến không lưu loát, không thèm quan tâm mà chăm chăm đi tán gái, sao hôm nay lại tỏ ra quen biết với tôi thế?”

Anh ta ném cho tôi một ánh mắt sắc như dao, tôi chỉ sợ anh ta lại nói ra những lời lẽ kinh hãi thế tục. Đôi mắt to của người đẹp ngồi bên cạnh anh ta di chuyển linh động. Chỉ sợ trong giới showbiz sẽ có thêm mấy lời đồn đại về tôi như “Tổng Minh Thành là bề tôi núp dưới váy Thẩm Miên”, vì vậy liền chỉ tay vào tờ báo anh ta cầm trên tay hỏi: “Phòng vấn kỳ này là minh tinh nào? Đọc lên nghe một chút đi.”

“À, là Trương Lâm Lâm, đã từng là một trong số những bạn gái của tôi, thích: dương cầm, thích: tất cả những thứ xinh đẹp...”

“Thích tất cả những thứ xinh đẹp? Vậy thì anh chính là thứ thê thảm nhất của Trương Lâm Lâm. Tôi nghĩ đời này cô ấy trang điểm cũng không dám soi gương để tránh bản thân không phải nghĩ tới những chuyện không thích mà sinh ra tâm lý chống đối xã hội. Nhưng mắt nhìn người của anh cũng có tiến bộ, từ giờ anh có thể dựa vào tiêu chuẩn của cô ấy.” Nói xong tôi liền đưa tay ra chào hỏi cô bé xinh xắn kia, trao đổi phương thức liên lạc với cô ấy.

Tổng Minh Thành sẽ không tùy tiện dẫn một người nào đó đến gặp tôi, thân phận của người này đại khái rất đặc biệt.

“Có tin tức gì muốn lên báo có thể tìm chị. Trước đây, chị đã từng làm phóng viên săn ảnh hai năm, các mảnh khóc trong nghề vẫn còn tương đối hiểu rõ. Chị sẽ giảm giá cho em hai mươi phần trăm.”

Cô gái nhìn tôi viết số điện thoại lên giấy, nở nụ cười: “Dạ, chị Thẩm Miên, trước đây em không biết chị lại là người thú vị như vậy, rất thú vị. Giới thiệu một chút, em tên là Hàn Lam Lam, chị có thể gọi em là Anna.”

Hàn Lam Lam? Tôi cảm thấy cái tên này nghe rất quen tai, đến khi tôi bừng tỉnh miệng tôi đã hoạt động trước bộ não: “A a a a, là em sao, là em sao? Em viết “Scandal” rất hay, chị rất muốn diễn vai nữ chính. Em gái Hàn Tiềm sao? Nhưng em bình thường hơn so với anh em nhiều!

“Thật sao? Chị cũng thấy anh ấy không bình thường sao?” Cô bé này tỏ ra hết sức kinh ngạc, mắt sáng lên, tựa hồ rốt cuộc cũng tìm được người cùng quan điểm.

Tôi cũng kích động thiếu chút nữa nước mắt đầm đìa. Tôi đã gặp qua nhiều người, Tô Đình không cảm thấy Hàn Tiềm không bình thường, người đại diện của Tô Đình cũng không cảm thấy Hàn Tiềm không bình thường, người đại diện của tôi – A Quang và người đồng môn – Molly cũng không thấy Hàn Tiềm không bình thường. Ngay cả Tổng nhị thiếu gia – Tổng Minh Thành cũng không cảm thấy Hàn Tiềm không bình thường. Lúc này gặp được em gái anh ta, rốt cuộc cũng có người cảm thấy anh ta không bình thường. Đây chính là bằng chứng khẳng định năng lực phán đoán của tôi rất hoàn hảo và quý giá. Ngay lúc đó, tôi đã đưa Hàn Lam Lam từ đối tượng muốn lấy lòng thăng cấp lên vị trí tri kỷ.

Mà Thẩm Miên tôi đối xử với tri kỷ vô cùng tâm huyết, hào phóng. Lúc này tôi cùng Hàn Lam Lam hàn huyên về khoảng thời gian hai năm theo dõi anh cô ấy, trải qua sự phân tích cùng trình thám bí mật kết luận anh cô ấy có lịch trình không bình thường.

“Anh em đi họp ba tiếng đồng hồ cũng không hề đi WC một lần. Chị nghi ngờ hệ thống bài tiết nước tiểu của anh em có vấn đề.”

“Đôi với sự yêu thương nhưng nhớ của các nữ minh tinh, kể cả khi người đẹp ngồi trong lòng mà tâm không loạn, có lần còn thần nhiên ăn sò sống. Em nghĩ xem, đáng ra lúc đó khí huyết phải dâng trào chứ, hơn nữa anh em cũng còn trẻ, không phải có cái gì thiếu hụt đấy chứ...”

“Cuộc sống của anh em rất có quy luật, nghiêm túc giống như phương trình số học vậy. Thứ hai thích uống cà phê sữa; thứ ba, thứ tư là cà phê rang xay; thứ năm, thứ sáu uống trà Phổ Nhĩ; thứ bảy chủ nhật là hồng trà. Khi anh mặc bộ vest màu xám tro thì thích kết hợp với cà vạt kẻ sọc, bộ vest đen thì tùy chỉnh màu sắc cà vạt, cho tới bây giờ không có ngoại lệ. À, đáng sợ nhất là khi anh cười bên má trái hiện một lúm đồng tiền, mỗi khi cười tựa như độ mở của môi cũng được tính toán chính xác! Nói tóm lại, anh em máu lạnh vô tình, căn bản không giống với một người đàn ông bình thường. Đối mặt với người con gái khá ái, có mị lực như chị, em có biết không, anh ấy thiếu chút nữa đã giết chết chị đó!”

Tôi nói về Hàn Tiềm như vậy, Hàn Lam Lam cũng không có phản ứng gì, lại còn gật gù đồng ý, ngược lại cùng là đàn ông Tổng Minh Thành có chút lúng túng: “Thẩm Miên, sao cô có thể nghi ngờ năng lực ở phương diện đó của người đàn ông không tốt được, đừng có bêu xấu đàn ông chúng tôi. Cô không biết trong phòng họp có WC sao? Chỉ vì Hàn Tiềm ở trong phòng họp không đi ra, không muốn để cô chụp ảnh, đưa tin người ta mà thôi, không đến mức ô nhục như thế chứ!”

Tôi hung hăng lườm Tổng Minh Thành một cái: “Hàn Tiềm cho rằng tôi và anh có quan hệ không đứng đắn đó.” Nhưng lời này vừa nói ra, trong nháy mắt Tổng Minh Thành bị hạ gục.

“Hàn Tiềm quả nhiên không đơn giản. Hóa ra... hóa ra khẩu vị nặng như CP cũng nghĩ ra được! Tôi và cô! Tổng Minh Thành và Thẩm Miên! Trời ạ! Tôi buồn nôn! Tôi buồn nôn!” Anh ta hùng hục đấm ngực, dậm chân, “Nam lưu manh cùng nữ lưu manh làm sao có thể CP! Làm sao có thể!”

Tôi ngầm đáp cho Tổng nhị thiếu gia một cước. Tôi sợ anh ta làm ra hành động ngu xuẩn, đấm ngực dậm chân như vậy sẽ gọi lên hứng thú tìm hiểu của Hàn Lam Lam. Làm cô ấy muốn đem gia thế của tôi ra để tìm hiểu, thì sau này làm việc cũng sẽ không thể dễ dàng được. Cũng may, Hàn Lam Lam tuy rằng viết kịch bản rất cảm động, nhưng vì là Hàn Tiềm thư, bình thường được cha mẹ và anh bảo vệ quá tốt, nên cũng không có tâm kế gì. Chỉ có tôi và tên Tổng Minh Thành kia là ngư tử ngư, mã tử mã, tập hợp thành một đám lưu manh.

Giới showbiz muôn màu muôn sắc, bạn bè trong giới thì muôn hình vạn trạng. Năm trước có một ảnh hậu[2] là bạn học cấp ba với ông chủ của công ty đối thủ. Tôi và Tổng Minh Thành như vậy cũng không có gì quá bất ngờ. Dù sao sát thủ cũng có bạn tiểu học, minh tinh cũng không phải mọc ra từ hư không, mỗi người đều có gốc rễ cắm sâu xuống đất, đó là dấu vết lau không hết.

[2]: người đoạt giải diễn viên chính xuất sắc nhất.

Nhưng thật ra thì khi đó mắt tôi có vấn đề. Cô gái Hàn Lam Lam này tuyệt đối đừng nhìn về ngoài có vẻ ngu ngơ như vậy mà cho là không cần bả, không tâm kế. Sau này khi chúng tôi đã thân nhau, tôi mạnh mẽ lên án với cô ấy rằng anh cô ấy đã dùng thủ đoạn ném tôi xuống hồ bơi để uy hiếp, cô ấy nhăn mặt khiếp sợ: “Sao anh ấy lại không đánh gãy tay, rút gân chân chị hoặc là hủy khuôn mặt chị, hoặc tìm một thanh niên khỏe mạnh XXOO chị một trăm lần. Sao lại chỉ đơn giản ném chị vào hồ bơi thôi?”

...

Dĩ nhiên là điều này sau mới nói, lúc này Hàn Lam Lam vẫn trong bộ dạng một người con gái tốt đứng cùng chiến tuyến với tôi. Cô ấy vỗ ngực nói: “Chị Thẩm Miên, chị thật thú vị. Thứ sáu này sẽ diễn ra buổi casting cho “Scandal”. Vốn là em có nghe đạo diễn nói muốn giao cho chị vai nữ chính nhưng vẫn thấy không yên tâm lắm, nhưng hiện tại gặp người thật, cảm thấy chị nhất định sẽ thích hợp. Thứ sáu này chị đến thử vai nhé, chỉ cần biểu hiện của chị và Nhan An An không khác nhau lắm vai diễn này em sẽ giao cho chị! Nói thật, em cũng không thích Nhan An An. Cô ta luôn dùng loại ánh mắt đó nhìn Lý Khải Duệ, cái loại như muốn đem anh ấy ném lên giường mà chà đạp...”

Chúng tôi cùng chung trí hướng, lập tức ký kết hiệp định quân tử. Sau đó Hàn Lam Lam dẫn tôi cùng Tống Minh Thành ra vườn hoa phía sau tản bộ. Trên đường Hàn Lam Lam nhận được một cú điện thoại, hình như là có chuyện liên quan tới kịch bản cần thảo luận với phía hợp tác. Tống nhị thiếu gia lập tức ưỡn ngực bày tỏ mình nguyện ý vì người đẹp mà làm phu xe.

Tống Minh Thành hình như rất thích Hàn Lam Lam, luôn lấy lòng giai nhân. Tôi thấy anh ta hiện tại cả người đều tỏa ra mùi xạ hương đặc biệt giống với những người đàn ông thường hay được miêu tả trong tiểu thuyết, khí phách phong hoa tuyết đại, so với hai miếng cao dán xạ hương tôi cho anh ta năm đó, mùi vị này còn nồng hơn.

Hàn Lam Lam cảm thấy hai người cùng rời đối với một người khách như tôi có vẻ không được chu đáo, nhìn tôi khó xử. Tôi khoát khoát tay tỏ ý cứ để tôi tùy ý, không cần phải để ý đến tôi: “Hàn tiểu thư hãy để cho Tống nhị thiếu gia đưa đi đi. Tống nhị thiếu gia hẳn là muốn ở cùng với Hàn tiểu thư. Cứ coi như Thẩm Miên tôi tạo ra một cái cớ để Tống nhị thiếu gia thuận nước giong thuyền, sau này còn nhiều dịp phải nhờ Tống nhị thiếu gia giúp một tay.”

Những lời này vừa nói ra tôi liền thấy Tống Minh Thành rung mình một cái, mặt thì xị ra, như đang phải chịu điều gì đó bất mãn. Cũng may Hàn Lam Lam nhanh chóng kéo anh ta đi, chuẩn bị đi họp. Lúc này vẫn còn sớm, vườn hoa của Hàn gia vừa lớn lại vừa đẹp, tôi quyết định tiếp tục tản bộ.

Tôi mặc bộ quần áo ngủ rộng thùng thình, đi dép lê, chậm rãi sai bước trên con đường trải đá cuội, thuận chân đá một cục đá trên đường. Có lẽ là dùng lực hơi mạnh khiến nó bay vèo vào một bụi hồng đang nở. Ngay lập tức nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Meo meo!

Sau đó từ trong bụi hoa một con mèo lông sáng màu mập ú lao ra. Lông hơi xám, không biết là giống gì, trên đầu có một nhúm lông nhìn khá ngây ngô. Sau đó con mèo béo này liền phi nhanh về phía tôi, kéo ống quần, cào tôi một cái. Móng vuốt của nó quá sắc, da chỗ mắt cá chân cũng bị nó cào cho rướm máu.

Tôi không thể không giận. Mặc dù quả thật tôi cũng thích một con mèo béo thật, nhưng tuyệt đối không có thích đến mức để cho bọn chúng mài móng vuốt trên người tôi. Hình như cảm nhận được bầu không khí xung quanh tôi đang nóng lên, con mèo xám mập này thấy không ổn, xoay người tìm đường chạy trốn.

Tôi vội vàng theo sát con mèo xám này, trên đường rơi mất dép cũng không quay đầu lại nhặt. Theo quan điểm của tôi, mày khiến chị rơi lệ, chị nhất định phải bắt mày đổ máu. Huống chi con mèo này còn trực tiếp dùng móng vuốt cào tôi chảy máu. Không thể tha thứ được! Tôi hôm qua mất máu nhiều, ngủ ít, hôm nay lại đuổi theo con mèo này chạy hơn nửa vườn hoa.

Chờ tới khi tôi mắng “Cái con mèo chết tiệt này, lông dài, móng to nhưng sao lại chạy nhanh thế” xong thì tôi cũng đã chạy sâu vào trong Hàn gia. Cảnh sắc xung quanh biến đổi, đường mòn sâu thẳm, hẳn đây không phải là nơi có thể để du khách tùy ý thăm quan, mà có lẽ là vườn hoa của tư gia.

Tôi nhìn quanh bốn phía, bị ai phát hiện ra, tôi lạc đường mất rồi. Mà con mèo chết tiệt kia không biết chạy đi đâu mất rồi.

Đi loanh quanh một hồi vẫn không tìm được đường ra, tôi đành ngồi xổm xuống đất, vừa vô ý ngắt đám hoa trước mặt, vừa chờ Tống Minh Thành, Hàn Lam Lam mau trở về để cứu tôi ra. Đợi đến đôi giày da rồi trước mắt mới xuất hiện một đôi giày da. Sau đó bên cạnh đôi giày da xuất hiện một cái đuôi mèo đang cọ cọ. Rõ ràng chính là con mèo xám không rõ nguồn gốc trong vườn đây mà.

Tôi ngồi chồm hổm dưới đất, ánh mắt vừa đúng giao với con mèo béo này. Nó dương dương tự đắc ngoe nguẩy cái đuôi, ánh mắt vô cùng ngạo mạn, hoàn toàn khác hẳn cái bộ dạng chạy trốn chết lúc tôi còn câu giện. Đúng là có chỗ dựa có khác!

Tôi phui tay, chui lên bộ đồ ngủ rồi đứng lên, chỉ vào con mèo béo màu xám rồi chỉ vào mắt cá chân tôi gần từng chữ nói: “Hàn tiên sinh, mèo của anh, cào tôi. Giữa anh và em cũng không cần bồi thường tổn thất, chỉ cần anh giao cho tôi con mèo này để tôi dạy dỗ nó một chút.”

Thực sự tôi không ưa cái con mèo này vì nó có cùng bộ mặt ngạo mạn như chủ nhân của nó. Hàn Tiềm là người có quyền thế không thể làm gì anh ta thì đành phát tiết lên con mèo của anh vậy.

Hàn Tiềm cười cười, rồi nhìn vào bụi hoa cạnh chỗ tôi vừa ngồi. Tôi nhìn theo ánh mắt của anh, chỉ thấy một mảnh cỏ tươi tốt đều bị tôi vật trụi, trên mặt đất rơi đầy cánh hoa, mà vừa rồi hình như tôi còn nhớ rõ nơi này quả thực còn là một mảnh đất trồng hoa lan đang nở rộ vô cùng rực rỡ, xinh đẹp...

“Thẩm tiểu thư, mèo của tôi cào cô, tôi rất xin lỗi, tôi cũng có thể đưa con mèo này cho cô xử lý.” Sau đó hắn dừng lại đỡ cái trán: “Nhưng Thẩm tiểu thư, những thứ này, những thứ trên mặt đất này đều là hoa lan từ châu Âu vô cùng quý giá. Vốn là với khí hậu của thành phố này thì không sống được, tôi đã phải tốn rất nhiều công sức và tiền của để loài hoa này không bị chết yếu. Năm nay là lần đầu tiên nở hoa... Nếu Thẩm tiểu thư muốn nói đạo lý, vậy cô hái hoa của tôi, có phải cũng nên giao cô cho tôi để tôi dạy dỗ một chút không?”

Lời của anh vừa dứt, tôi liền thấy con mèo béo màu xám kia cọ tới cọ lui vào chân Hàn Tiềm để lấy lòng. Sau đó quay về phía tôi ưỡn cao ngực, thật sự không phải ảo giác. Tôi thực sự nhìn thấy sâu trong đôi mắt đen như ngọc lưu ly của con mèo béo màu xám đó là sự khinh bỉ và đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tôi hung hăng trừng mắt nhìn con mèo xám béo bự đó, rồi lại liếc nhìn những cánh hoa rơi đầy mặt đất, nhất thời ngay cả cái rắm cũng không dám đánh.

Hàn Tiềm cũng không nói gì thêm, ung dung nhìn tôi, thỉnh thoảng cúi người xuống trực con mèo dưới chân, xoa xoa cái cổ béo ú của nó. Tôi đành cúi đầu nhìn xuống đôi chân, vì trong lúc chạy làm rơi mất dép nên giờ đành để chân trần.

“Đưa chỗ cô bị nó cào ra đây để tôi xem nào.” Hàn Tiềm ngồi xuống, vừa đùa nghịch con mèo, vừa chỉ vào chân tôi: “Không phải là khả năng đồng máu của cô không được tốt sao? Để tôi xem có nghiêm trọng không.”

Tôi vén ống quần lên, để Hàn Tiềm kiểm tra mắt cá chân. Chỉ bị xước da và rướm máu một chút, cũng không cần phiền tới bác sĩ. Nhưng vì không đi dép nên chân tôi dính đầy bụi đất.

Hàn Tiềm vừa nghe tôi nói không cần xử lý, lập tức nhủ mảy: “Thẩm tiểu thư vẫn nên đi cùng tôi một lát, tuy rằng chỉ là một vết thương nhỏ nhưng được khử trùng một chút vẫn tốt hơn.” Sau đó anh ta liếc nhìn tôi một cái, ý vị thâm tường[1]: “Dù sao Thẩm tiểu thư cũng là khách ở Hàn trạch chúng tôi, hơn nữa Thẩm tiểu thư và Tổng nhị thiếu gia còn là chỗ thân quen. Trước kia lại còn là tay săn ảnh duy nhất, kiên trì theo dõi tôi hai năm trời, lại còn theo dõi toàn phương vị, hơn nữa sâu sắc như vậy. Hiện tại lại còn là một tiểu minh tinh, tôi thật sự là bội phục, lại càng không thể cho cô mang bất kì thương tổn nào đi ra ngoài, tránh không để người ngoài nói chúng tôi tiếp đón không chu toàn. Dù sao trong thời đại này, người giống như Thẩm tiểu thư, có thể thành thạo nhiều nghề mà nghề nào cũng đem hoa kết trái như vậy cũng không nhiều lắm.”

[1]: nghĩa là mang đầy ẩn ý sâu xa.

Tôi nghe được những châm chọc trong lời nói của anh ta, nhưng cũng không cãi lại. Chỉ trầm mặc đi theo anh ta và con mèo xám đang lúc lắc cái mông đi ngay phía sau. Hàn Tiềm tám phần không biết tôi cùng Tống Minh Thành quen biết như thế nào, những lời này có lẽ chỉ là thăm dò thôi.

Đi đến hai mươi phút sau mới ra khỏi hoa viên tư gia, sau đó là một sân tennis và mấy thiết bị giải trí khác. Nhưng mà ánh sáng cùng phong cách kiến trúc này tôi đều có vẻ gì đó rất quen thuộc.

Sau khi nhìn thấy một hồ nước lớn màu xanh da trời rất cực tôi cũng biết được đáp án.

Nơi này là nơi Hàn Tiềm đem tôi ném vào vào bể bơi. Ánh nắng mặt trời lấp lánh trên mặt hồ, nước trong vắt có thể nhìn thấy đáy hồ, hoàn toàn không mang hơi thở nua nỉ, lạnh lẽo như đêm đó. Nhưng mà, khi đứng ở đây, theo bản năng tôi vẫn cứ run rẩy.

Ngẩng đầu nhìn Hàn Tiềm đang đi ở phía trước, vẫn thản nhiên, mắt không hề chớp một cái, tựa như không hề nhớ đêm đó ở nơi đây đã xảy ra những chuyện gì. Không hề tỏ ra một chút áy náy nào với tôi, cái gáy cứng bóng lưng vẫn lạnh lùng, cao lớn như trước.

Tôi nhắc chân lúc này còn run rẩy lên, chiếu theo phần eo và mông Hàn Tiềm liên tục khoa chân múa tay, ác độc suy nghĩ sớm muộn gì cũng có một ngày tôi đá một cước đạp Hàn Tiềm xuống hồ, để cho anh ném thử mùi vị bị ngạt nước. Ai ngờ lúc tôi đang đắc ý khoa chân múa tay, Hàn Tiềm lúc trước vẫn đang đi thẳng đột nhiên quay người lại. Có lẽ do anh đột nhiên dừng bước, khoảng cách giữa hai chúng tôi bị rút ngắn lại. Mặc dù đã cố gắng cứu vãn nhưng vẫn in lên ống quần Hàn Tiềm một vết bùn.

Hàn Tiềm cúi đầu nhìn mắt ống quần phía sau, sau đó nhìn tôi, ánh mắt đen láy sâu thẳm kia dĩ nhiên không thua kém con mèo béo của anh ta. Tôi đột nhiên nhớ tới trước đây lúc tôi chơi mấy trò bạo lực, trước khi mấy tên boss trở nên cuồng bạo, năng lực chém giết vô địch, con người sẽ trở nên đặc biệt đen và sáng, sau đó nó đâm lông ngực đầy lông lá, giải phóng năng lượng. Không sai, tên boss đó chính là một con tinh tinh đen sì, mình đầy lông lá.

Tôi bị Hàn Tiềm nhìn cũng hơi sợ hãi, lại nghĩ đến con tinh tinh đen đó, tôi liền đem cái chân trần gây chuyện giấu ra phía sau cái chân còn lại. Chỉ vào con mèo mập, lấy lòng Hàn Tiềm: “Hàn Tiên sinh, con Đại Bụi[2] này của anh thuộc giống nào vậy? Nhìn thế nào cũng cảm thấy nó giống một con hổ con, có khí phách của một bá vương, ừm, một con mèo thích hợp với cường hào. Móng vuốt lại sắc bén như vậy, tôi cũng muốn mua một con.”

[2]: con mèo màu xám béo ú

“Đại Bụi?” Hình như tôi đã chuyển chủ đề thành công, anh ta cau mày chỉ vào con mèo: “Cô nói Đại Bụi là chỉ Bá tước phu nhân?”

Tôi đơ một lúc rồi mới hiểu anh nói Bá tước phu nhân chính là con mèo mập mập kia. Phải nói, tôi không cần suy nghĩ... cứ nói đại một tên còn hay hơn. Con mèo béo màu xám này mặc dù thần thái kiêu căng, nhưng thân thể lại tròn vo, trên đầu còn có thêm một nhúm lông nhìn rất tình nghịch, đặt cho nó cái tên Bá tước phu nhân như vậy, nghe thế nào cũng khiến người ta đau lòng. Nếu không phải muốn tránh ánh mắt của Hàn Tiềm thì tôi tuyệt đối không phản bội lương tâm, sẽ vô liêm sỉ nói ra con tiểu hổ này thì mạnh mẽ, uy vũ chỗ nào chứ. Huống chi con mèo này còn bày ra bộ dạng thị uy, giờ móng vuốt lên với tôi. Đáng tiếc Hàn Tiềm chỉ nói một câu như vậy rồi cúi đầu nhìn vết bẩn trên ống quần. Tôi không thể làm gì khác hơn là chà xát tay, giọng nói thành khẩn nói cho anh ta biết chẳng qua tôi cảm thấy chân mình không sạch lắm, giờ lên xem rồi đi rửa cho sạch, kết quả là không cần thận đá phải anh ta. Nói xong tôi đi tới bên hồ, giả bộ đưa chân ra để rửa.

“Thẩm tiểu thư, vậy chắc cô không ngại tắm cả người chứ!” Hàn Tiềm nhìn tôi chăm chú một lúc lâu rồi mới phun ra những lời này, sau đó nhìn về phía hồ bơi rồi lại nhìn tôi, ra vẻ dăm chiêu. Tôi bị anh khơi lại chuyện xưa, bị dọa phải lùi về phía sau, lại đang đứng cạnh bờ hồ, bước hụt một bước, chới với ngã xuống hồ. Cũng may hành động nhanh nhạy, mặc dù bị bất ngờ, nhưng hành động lần này lại hết sức chính xác. Tôi túm lấy ống tay áo Hàn Tiềm, muốn kéo anh cùng ngã xuống hồ.

Lúc tôi mất thăng bằng vô tình đối mặt với Hàn Tiềm, thấy Hàn Tiềm bị tôi mạnh mẽ kéo xuống theo. Mặt mũi lạnh như băng, biểu tình bất mãn trên mặt

anh ta bỗng biến thành giết mình, trong nháy mắt trở nên ngờ ngàng, ngốc nghếch.

Khoảng cách giữa hai chúng tôi rất gần, ngay cả đôi mắt anh ta vì giết mình mà mờ to, hàng mi phía trên đôi mắt xinh đẹp rung động tôi cũng nhìn rất rõ.

Bùm hai tiếng, bọt nước vẩy ra, chúng tôi trước sau rơi xuống nước. Trong khoảnh khắc đó, thể nhưng nội tâm tôi lại tràn ngập cảm giác thắng lợi hạnh phúc. Cho nên, tôi lơ đãng cảm giác khó chịu khi bị nước sộc vào mũi, tóm chặt lấy tay áo Hàn Tiềm rồi nhún xuống, sau đó ôm chặt lấy cổ của anh ta.

Với thể trọng của tôi, dù Hàn Tiềm có biết bơi cũng không thể ngoi lên mặt nước để thở. Anh ta ở dưới mặt nước không ngừng thổi bọt khí, cố gắng gỡ tay tôi ra. Tôi cũng không cam tâm để bị yếu thế, chân không ngừng khuấy động, không chút lưu tình đạp lên lưng anh ta mấy cái. Chỗ chúng tôi rơi xuống tất nhiên là ngay cạnh bờ bể bơi. Tôi mượn lực cú đạp lên Hàn Tiềm, cuối cùng cũng trôi lên khỏi mặt nước.

Sau khi tôi sử dụng cả chân tay bò lên được bờ thì Hàn Tiềm vẫn còn đang vẫy vùng trong nước. Tôi ngồi trên bờ ho sặc sụa, sau đó dùng ánh mắt thâm tình nhìn chăm chú bóng người đang chìm trong nước.

Cuối cùng Hàn Tiềm cũng bò được lên bờ, vừa lau mặt, vừa tức giận tiến lại phía tôi. Trên đường nước nhỏ xuống, lưu lại một hàng dấu chân. Áo sơ mi của anh trở nên trong suốt, dính sát vào cơ thể, mơ hồ có thể thấy lồng ngực phập phồng, giống như nguồn năng lượng đã tích tụ từ lâu, sẽ phun trào ngay lập tức. Tha cho tôi đi, tôi lại liên tưởng đến con tinh tinh đen đại Boss rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trong tưởng tượng của tôi, Hàn Tiềm sẽ từng bước từng bước đi tới, vừa đi vừa lần lượt cởi quần áo trên người ra, rồi thả rơi từng chiếc, từng chiếc.

Nếu đặt trong bối cảnh của một bộ phim nghệ thuật thì nên để quần áo từ từ trượt xuống, quạ bấp chân rồi xuống tận mắt cá, để lộ ra đôi chân thon thả, mịn màng. Nên đồ thôi tất, rèm che kéo xuống. Để thêm một chút cảm xúc, người sản xuất sẽ cắt ghép thêm cảnh bồn hoa bên cửa sổ đang khẽ lay động, sau một đêm lại càng trở nên rục rịch, hoặc là choang một cái, bồn hoa rơi xuống vỡ tan tành, những cánh hoa rơi đầy mặt đất. Hai tình huống bất đồng này còn phụ thuộc vào tâm trạng của nữ chính, là tự nguyện hiến thân hay là giấu đồ bím leo, bị người ta cưỡng đoạt, vui hoa dập liễu.

Đáng tiếc, nghệ thuật bao giờ cũng sâu rộng hơn cuộc sống thực tế. Tôi quên mất, trong phim ảnh người chủ động cởi đồ, để lộ ra đôi chân thon dài cho người ta liên tưởng đều là nữ. Mà Hàn Tiềm thì lại là nam. Trong tình huống này, bất luận thế nào anh ta cũng sẽ không chịu thua thiệt. Hàn Tiềm không hề cởi áo cũng chẳng cởi quần, gương mặt anh ta trầm xuống, con ngươi lóe lên như đã thú hung ác nhe nanh múa vuốt với con mồi.

Tôi cũng có chút áy náy. Dù sao thì vừa rồi tôi cũng như Tôn Ngộ Không, coi Hàn Tiềm như Cầm đầu vân, giẫm đạp bay lên, dường như tác động không được tốt lắm.

Xem ra phải đánh đòn phủ đầu rồi.

“Hàn tiên sinh! Khiến anh sợ hãi rồi! Thật ngại quá, trước đây có một lần tôi suýt chết đuối mà tạo thành bóng ma tâm lý, vừa ngã xuống nước theo thói quen chân sẽ bị chuột rút. Vừa rồi thật sự không khống chế được, hình như còn đá phải anh nữa. Thật ngại quá, tôi thành thực xin lỗi!”

Tôi thấy Hàn Tiềm có vẻ mơ hồ, dường như không hiểu tôi đang nói gì, hay vừa rồi anh ta bị ngã xuống hồ vẫn chưa kịp hoàn hồn. Tôi đành thêm một câu: “Thật ra thì đá phải anh như vậy, khiến anh bị đau, tôi rất đau lòng. Tôi là loại có thù tất báo, có ơn sẽ trả, làm liên lụy đến những người vô tội trong lòng còn khó chịu hơn những kẻ đáng tội kia.”

“Thảm Miên, cô thực sự ngay thẳng vậy sao? Đúng là tôi đã quá coi thường cô rồi. Lần trước không nên để cho cô đi dễ dàng như vậy.” Hình như Hàn Tiềm đã khôi phục lại thần trí, cười khẩy nhìn tôi. Là kiểu liếm môi dưới rồi mỉm cười, lộ ra hàng răng trắng đều tăm tắp, mang theo ý cảnh báo nguy hiểm.

“Những lời này của cô ám chỉ tôi cũng không phải người vô tội nên cô là có thù tất báo?” Anh ta đi tới, đưa tay gạt những sợi tóc ướt nước dính trên mặt tôi, cúi đầu ghé sát tai tôi: “Thật ra, Thảm Miên, từ khi thấy cô bước vào ngành giải trí rồi bắt đầu xuất hiện trên báo trí tôi đã bắt đầu hối hận. Đúng không nên thả cô đi như vậy, hình như lần giáo huấn đó còn chưa đủ với cô.” Giọng nói êm ái nhưng tôi lại chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Tôi nghĩ, Hàn Tiềm vẫn có ảnh hưởng đến tâm lý của tôi. Tôi đã nghe qua về thủ đoạn của người đàn ông này, cũng đã chứng kiến và cũng đã thực tế lĩnh giáo qua. Cho nên, đến khi Tống Minh Thành tìm thấy tôi ở phía sân sau, tôi mới phát hiện ra tôi vẫn đang đứng tại chỗ run rẩy. Gió thổi qua, nước trên người cũng bắt đầu bốc hơi, dù đứng dưới ánh mặt trời cũng vẫn cảm thấy lạnh.

Hàn Tiềm xoay người, trước khi đi bỏ lại một câu: “Thảm Miên, mặc dù không tán thành, nhưng tôi cũng không hề xem thường những người có chỗ dựa phía sau. Điều tôi xem thường chính là những người thực sự không có khả năng, không có năng lực. Những người đó dù là có chỗ dựa vững chắc hay thủ đoạn thì cũng chỉ là kẻ bất tài. Tống Minh Thành tới rồi, tôi đi gọi cậu ta đưa cô về. Cô nên có quan hệ tốt với cậu ta, nếu không thật sự là sẽ không có cơ hội xuất hiện trước ống kính đâu.”

“Tôi vừa ra ngoài có một lúc, sao cô đã trở thành thế này rồi? Vừa rồi Hàn Tiềm nói cô ở đây, tôi sợ hết hồn. Cô không nhìn thấy sắc mặt vừa rồi của anh ta đâu. Cả người còn ướt sũng. Ha ha ha... Tôi lớn thế này cũng chưa từng thấy bộ dạng anh ta như thế. Không phải cô trêu chọc anh ta đấy chứ?” Tổng Minh Thành thấy tôi lạnh đến phát run, lập tức cầm cái khăn lớn trong tay choàng cho tôi. Trong tiềm thức của anh ta, kẻ nào đối đầu với tôi, kẻ đó sẽ phải chịu thua thiệt.

Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười của anh ta, nhẫn nhịn. Nói thật, mặc dù có vẻ như quá trình tôi chiếm thế thượng phong, nhưng kỳ thực cái kết cuối cùng tôi lại thua. Dù sao thì tôi cũng đã mang hình tượng anh hùng trong lòng Tổng nhĩ thiếu gia bao nhiêu năm rồi, không nỡ đập vỡ hình tượng mà anh ta vẫn tôn sùng bao lâu nay.

“Sao anh lại nghĩ đến việc lấy khăn vậy?” Tôi vừa dùng khăn lông lau đầu, vừa nói lảng sang chuyện khác, hiện tại người tôi không muốn nói đến nhất chính là Hàn Tiềm.

“À, không phải tôi vừa mới gặp Hàn Tiềm sao. Anh ấy nói cô bị ngã xuống nước, cũng bị ướt hết, bảo tôi cầm khăn tắm đưa cho cô. Cô xem, tôi cầm cho cô cái khăn màu cam cô thích nhất đó.” Tổng nhĩ thiếu gia nhìn tôi chớp chớp mắt, rất tự đắc và sung sướng.

Tôi chạy về phòng tắm rửa, lúc sau Hàn Lam Lam cũng trở về, khách khí mời tôi ở lại ăn cơm tối, nghe Tổng Minh Thành nói lúc chiều Hàn Tiềm bảo đưa tôi khăn tắm, sắc mặt liền trầm xuống, đại khái cũng đoán được tôi và Hàn Tiềm không hòa hợp. Lúc này còn có ý bồi thêm một câu: “Hàn Tiềm đi tham dự cuộc họp về kinh doanh không có ở đây đâu”, tôi vẫn không tiếp lời.

Giao thiệp với người giàu nhất định phải duy trì khoảng cách an toàn, tiến triển quá nhanh sẽ tạo mối nghi ngờ thấy người sang bắt quàng làm họ, quá lãnh đạm lại bị hiểu nhầm là quá thanh cao có phần nguy hiểm. Sự tương tác giữa con người với con người chính là vi diệu phức tạp như vậy. Không nên vượt quá giới hạn cuối cùng của người khác, cũng không nên thử xem người khác có thật lòng hay không. Bọn họ dành cho bạn sự đối xử tử tế, bạn nên vui vẻ đón nhận, không dành cho bạn thì bạn cũng không nên đi tranh đoạt.

Trên đường về, tôi quán triệt lại bản thân, không có gì là không thể vượt qua được. Ngủ một giấc, con sư tử nhỏ của Trung Quốc – Thẩm Miên tôi sẽ thức tỉnh!

Tôi khôi phục lại trạng thái năng lực tốt nhất. Sau lần rơi xuống hồ bơi đó, tôi bị sốt nằm bệnh một chỗ cả tuần lễ. Hiện tại nhìn vào tin tức giải trí hot ra hàng tuần đã cảm thấy theo không kịp rồi.

Tuần mới, các chiêu trò vẫn không đổi, điều thay đổi chỉ là những cái tên và những câu chuyện cũ của họ thôi.

“Sao kỳ này cô không xuất hiện trên báo vậy? Lần trước đưa cho cô số điện thoại của phóng viên Chu Yên của tờ “Ánh sáng của ngôi sao” rồi đó, không gọi sao?” A Quang day day trán, vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành tiếng, “Muốn tôi nói với cô bao nhiêu lần nữa? Cô phải nhớ rằng những tin tức mà đám phóng viên đăng đều là những thông tin do chính mình cung cấp. Minh tinh và phóng viên phải hợp tác song phương để tạo ra tin tức. Cô thử xem có minh tinh nào trong tay không có vài tên phóng viên bị mua chuộc?”

“Khi tôi còn làm phóng viên đều là tự mình tìm kiếm tin tức...”

“Cô đừng ngại biện, khi còn làm phóng viên cô làm việc cho các tòa soạn lớn sao? Hà? Cô có hiểu cách thức hoạt động của truyền thông không vậy? Cô nhìn xem, người ta là “Ánh sáng của ngôi sao” – một trong ba tờ tạp chí lớn nhất đó! Định hướng tin tức các tờ tạp chí là rất quan trọng, trong những bài viết đó luôn chú ý đưa ra một phần sự thật còn giấu đi một phần. Cái chính là có thể phát huy giá trị của khán giả, để cho họ có thể thoải mái phát triển câu chuyện theo hướng đã được thao túng. Cô nhìn diễn viên SaSa kia xem, chưa diễn một bộ phim nào mà chỉ sau một đêm đã thành danh!”

Trong lòng tôi thầm khinh bỉ. Ánh sáng của ngôi sao, ánh sáng của ngôi sao... Tôi đây còn có 30% cổ phần trong đó đấy! Sao tôi lại không hiểu cách thức hoạt động của giới truyền thông chứ! Kết quả, tôi chưa kịp cảm thấy tự mãn thì đã bị một tờ báo đập vào đầu. Tôi liếc mắt thấy hình SaSa to tướng trên trang nhất. Hừ, tôi mà điều động toàn bộ lực lượng ở khắp mọi nơi, so với cô ta, tốc độ thành danh chắc chắn không đến một đêm.

Tuy nhiên lo âu của A Quang có thể hiểu được. Dù không nhiều nhưng tên tôi cũng thường xuyên xuất hiện trên báo, nhưng chắc chắn hiệu quả tuyên truyền không được giật gân như thế này, nổi tiếng không nổi tiếng hẳn mà mới cũng không mới hẳn. Loại trạng thái này đối với các minh tinh là đáng sợ nhất, giống như đánh du kích trong giới giải trí vậy. Nhiệm vụ cấp bách trước mắt là phải nắm trong tay một tác phẩm tiêu biểu.

“Được rồi, buổi chiều casting “Scandal” em sẽ cố gắng hết sức. Haizz, A Quang, anh đừng mắng em, em đi nghiên cứu kịch bản đây”.

A Quang trừng tôi một cái rồi đi tìm Molly để nói về đầu lười phiền phức, tôi ngoan ngoãn ngồi xuống tiếp tục nghiên cứu kịch bản.

Thật ra, kịch bản “Scandal” tôi đã xem hơn mười lần rồi. Nội dung đại khái kể về một tân binh vừa mới bước chân vào giải trí, chưa được nổi tiếng. Tiểu minh tinh này bị sự hào nhoáng hoa lệ của giới giải trí mê hoặc, một lòng muốn nổi tiếng. Vì vậy, cô ta đã tìm cách quyến rũ anh chàng giám đốc điều hành giàu có, đẹp trai. Kết quả, đã tâm quá lớn, lại không hiểu trong giới giải trí có không ít người đầy thủ đoạn lại có thể lờn nên đã không biết tự lượng sức mình đắc tội với một số người. Bị truyền thông tạo thành vụ bê bối minh tinh đi làm tình nhân. Kết quả nhân cách bị khinh thường, hồng cả thanh danh. Sự nghiệp và cuộc sống cả hai đều không được như ý, đành lạng lẹ rời khỏi giới giải trí.

Nửa đầu là cuộc sống sáng chói, tươi lai rộng mở, nửa sau thì mang tiếng xấu rơi thẳng xuống địa ngục, đúng là thách thức khả năng diễn xuất, mà yếu tố cầu huyết nhất trong toàn bộ kịch bản chính là ở thời điểm nữ chính đang thành công nhất, nổi tiếng nhất, là thần tượng của biết bao cô gái lại đẩy cô ấy xuống, mang biết bao tiếng xấu, là kẻ thù của thế giới. Nhưng cũng chính lúc ấy cô ấy phát hiện ra mình thực sự yêu nam chính.

Khi bạn thành công thì sự tăng bốc, sùng bái sẽ vây quanh bạn, nhưng khi bạn vấp ngã thì chỉ có mình bạn bị thương mà thôi. Tôi nghĩ, có lẽ Hàn Lam

Lam muốn phản ánh lại một góc nhìn của giới giải trí. Cho nên trong kịch bản thể hiện rất nhiều mảng màu thị phi của giới giải trí – một mặt xích quan trọng trong câu chuyện. Bên cạnh đó, mối qua hệ dây dưa, mập mờ, tan rôi hợp của nam nữ chính, chính là mặt xích còn lại.

Dù là gì đi nữa thì cũng không thể thiếu tình yêu được, tình cảm chính là yếu tố làm tăng giá trị thương mại cho bộ phim. Cộng thêm kịch bản này được viết bởi em gái Hàn Lam Lam của nhà sản xuất phim Hàn Tiềm, những bí mật trong giới giải trí sẽ được hé lộ phần nào. Vì vậy, bên ngoài coi đây là một bộ phim đáng để mong chờ. Kịch bản là kịch bản hay, nhận được vai nữ chính này, diễn tốt, một đêm thành danh không là vấn đề, diễn không tốt, nhất định rất thảm, sẽ bị chửi là lãng phí kịch bản hay, như vậy sau này muốn nhận một kịch bản hấp dẫn sẽ rất khó khăn. Cho nên mặc dù Hàn Lam Lam hứa hẹn tôi nhất định sẽ được, nhưng trong lòng tôi vẫn rất thấp thỏm.

Điều kỳ lạ là buổi chiều, khi đến địa điểm thử vai, dù nhìn thấy Hàn Tiềm cũng ở đây, mà tôi lại không hề thấy khăn trương. Ngược lại, vị đạo diễn râu quai nón lại tới nhỏ giọng giải thích với tôi, thật ra thì chính Hàn Tiềm không hài lòng lắm về tôi nên mới phải đến đây, nếu không thì nội bộ HT cũng đã giao cho tôi vai diễn này, ông ta cũng không dám thắc mắc gì. Tôi liếc mắt theo hướng ông ta ra hiệu nhìn Hàn Tiềm, anh cũng đang nhìn tôi.

Vị đạo diễn râu ria rậm rạp này khi quay phim thái độ rất hòa nhã, hiện tại nói chuyện với tôi có vài phần kiêng kỵ cùng thăm dò. Tôi biết, ông ta không phải không biết HT thổi phồng một người mới không có kinh nghiệm gì như tôi là có nguyên nhân gì, nói cho cùng là không biết người phía sau tôi quyền thế ra sao. Đã ở trong giới này thì không riêng gì mình tỉnh, diễn viên, ca sĩ mà cả đạo diễn cũng không dễ dàng. Phải chèo kéo tài trợ, thu hút đầu tư. Không có tiền nói cái rầm gì nghệ thuật.

Mà những anh chàng công tử lại thích chụp cho mình cái mũ nghệ thuật, ví dụ như Tống Minh Thành. Ngoài việc tiếp nhận sản nghiệp của gia đình, hắn còn khoác trên mình cái mác nghệ thuật gia, cộng thêm chức vụ giám đốc điều hành của công ty thịnh vượng sẽ giúp anh ta đắm chìm trong dục vọng của mình.

“Hey, Hàn tổng, công việc casting còn con này cũng phiền anh tới đây một chuyến thật ngại quá. Tôi đang tìm một cảnh nhỏ trong kịch bản đề Thẩm Miên và Nhan An An mỗi người thử diễn một lần. Tôi cũng không nói nhiều nữa, anh tự xem đi nhé! Xem người nào có biểu hiện tốt, có thể lột tả được hết cảm xúc ra ngoài. Người nào tốt chúng ta liền chọn người đó, ok?” Vị đạo diễn đó mới rời đi, tôi liền đi qua chào hỏi Hàn Tiềm, anh liếc mắt nhìn tôi, lười biếng gật đầu một cái.

Lúc này tôi mới nhìn thấy Nhan An An, hình như còn đến sớm hơn tôi, đang ngồi nói chuyện phiếm với một cô gái rất có khí chất bên cạnh, biểu hiện tình cảm chị em rất thân mật. Tôi nhìn thoáng qua cũng không biết lai lịch thế nào. Còn Lý Khải Duệ đang cùng với fan cuồng siêu cấp của anh ta – Hàn Lam Lam trò chuyện với nhau thật rôm rả.

“Mọi người đều đến đông đủ cả rồi. An An, cô và Thẩm Miên tới đây. Mở kịch bản, trang 46, diễn cảnh này đi. Có hai phòng để có các cô chuẩn bị. Cho các cô mỗi người mười phút.”

Lật tới trang 46 để xem, thì ra là cảnh nữ chính lần đầu tiên xuất hiện sau vụ bê bối. Có đủ loại ánh mắt của những kẻ đã từng bị cô ấy coi thường đang giễu cợt, đối thủ cạnh tranh thì giả vờ tử tế, nhưng cũng tỏ ra đắc ý, tranh thủ tình cảm thể chỗ nữ chính khoát tay nam chính đến cùng. Tâm trạng cô ấy lúc đó vô cùng buồn khổ và uất ức.

Vị đạo diễn râu ria rậm rạp này lại còn đưa ra một tình huống vô cùng hóc búa. Vừa rồi còn nói diễn cảnh này Lý Khải Duệ không cần diễn, có thể sang bên kia đợi, tự mình luyện tập biểu cảm trên mặt.

Sinh ngẫu nhiên, tử tất nhiên, mười phút cứ thế trôi qua rất nhanh, lúc tôi bị đạo diễn gọi ra thử vai đã có chút lo lắng. Ngược lại Nhan An An ở đối diện tỏ ra rất tự tin. Dù sao thì cô ta cũng là lão làng trong nghiệp diễn xuất. Nếu như khi đến, không được các đại đạo diễn chỉ bảo trước thì tôi không thể so sánh với cô ta được. Vì vậy, khi đạo diễn hỏi ai diễn trước, Nhan An An khẽ mỉm cười đứng dậy. Biểu cảm cùng hành động kiểu này không thể bắt chước theo được, Nhan An An cũng không thêm để ý liền thể hiện ngay trước mặt tôi, hoặc là cô ta càng muốn khiến cho tôi khó chịu.

Mây nhân lại nhưng môi vẫn nở nụ cười, vẻ mặt đau thương, khuôn mặt thanh tú, trêu đùa, miễn cưỡng vui cười, khóc không thành tiếng, nước mắt lăn dài, mắt mắt, kinh ngạc, giả vờ trấn định.

Ngay cả tôi cũng không nhận được vì cô ấy mà vỗ tay.

Sau đó tiếng vỗ tay vang lên. Tôi thấy Hàn Tiềm cũng vỗ tay, trong mắt tràn đầy sự khẳng định. Sau đó anh liếc nhìn tôi làm như chỉ vô tình đảo qua.

Tôi biết, anh muốn nói với tôi điều gì.

Vai diễn này, Thẩm Miên cô không giành được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nhưng vai diễn này cuối cùng sẽ là của tôi.

Những nghệ sĩ lâu năm trong ngành giải trí, dù ít hay nhiều cũng có một chút phù phiếm, kiêu ngạo làm lợi thế, vai diễn nào cũng phải thật biểu cảm, thật hoa lệ, nhưng đó cũng chỉ là kỹ thuật có vẻ cao siêu, chứ thực ra chỉ là rập khuôn thôi. Biểu hiện đau thương của Nhan An An rất chân thật nhưng lại quá sạch sẽ, ít nhất đối với nhân vật trong kịch bản, một diễn viên dựa vào thân xác mà nói thì quá mức sạch sẽ. Có lẽ là vì những vai diễn trước đây của cô ta, hơn một nửa là tuyến nhân vật ngây thơ, thuần khiết, lối diễn xuất không tránh khỏi đi theo lối mòn. Hơn nữa, cô ta lại quá chú ý đến biểu hiện trên khuôn mặt mà xem nhẹ những động tác thân thể.

Tôi cố ý làm rách đôi tất gầy đang đi, sau đó dùng nước lau đi lớp trang điểm tỉ mỉ trên mặt, lộ ra sắc mặt tái nhợt khó che giấu.

Sắc mặt tái nhợt, đôi mắt thần thờ, đầu cúi thấp. Không còn tỏa ra ánh hào quang như lúc trước, không còn khiêu khích đối phương hay kiêu ngạo và đắc ý, mà là lần đầu tiên trước ánh mắt của bao nhiêu người, hạ thấp chính mình, bộ dạng cam chịu. Thả chậm bước chân, hận không thể khiến tiếng giày cao gót giẫm lên mặt đất biến mất, hận không thể khiến mình cũng biến mất. Đã từng có quyền có thể, tự đắc khoe khoang để thỏa mãn lòng hư vinh, trở thành trung tâm của các bữa tiệc, mà hiện tại tâm tình phức tạp và sợ hãi. Đời này từ khi sinh ra không phải chưa từng cụng ly, uống rượu với đàn ông có tiền, không phải chưa từng trải qua nghèo khổ, khổ sở hay chịu ủy khuất, chèn ép, nhưng cho tới bây giờ lại chưa trải qua ngày nào khổ sở, uất ức, tuyệt vọng như ngày hôm nay.

Chỉ cần như vậy, dù là nhà sản xuất hay đồng nghiệp, nhất định sẽ bị hành động đó làm mờ mịt. Người nghệ sĩ có thể hiện sự đắc ý, kiêu căng cũng vì muốn khẳng định tài năng, nhận được sự kính trọng của người khác. Bản chất của các cô ấy có thể là hèn nhát tự ti thậm chí cảm thấy mình bẩn thỉu, nhưng mỗi lần đứng dưới ánh đèn, trước hàng vạn người hâm mộ đã giúp họ lấy lại lòng tự trọng và niềm kiêu hãnh của bản thân. Họ cảm nhận được đứng trên đỉnh cao mới cao ngạo và hãnh diện biết bao. Có lẽ tối hôm qua còn một môi trường không chịu nổi vì phải tham dự các buổi hội họp, các buổi tiệc rượu, miễn cưỡng vui cười, giả vờ thanh cao hoặc là bị lấn qua lấn lại trên giường phải thấp giọng cầu xin tha thứ. Thế nhưng mặc quần áo vào, trang điểm lên, đứng dưới ánh mặt trời, những bóng ma kia tựa như cho tới bây giờ chưa từng tồn tại.

Hàn Tiềm và đạo diễn thấy tôi như bị nhân vật chính nhập vào, mâu thuẫn mà gãy giữa, âm u mà ngây thơ.

Đạo diễn râu xồm nhìn diễn xuất của tôi chăm chú đến nghẹt mặt ra, nhưng Hàn Tiềm ngồi bên cạnh không có động tĩnh gì, nên cũng chỉ khoanh tay vào chờ Hàn Tiềm lên tiếng. Nhan An An vốn là người chờ tôi bị xấu mặt, hiện tại gương mặt trở nên trắng bệch, so với tôi không trang điểm còn dọa người hơn.

Cắt! Mặc dù tôi không xuất thân từ một trường đào tạo diễn xuất chuyên nghiệp, tốt xấu gì được đạo diễn chỉ bảo lâu như vậy, cũng nghiên cứu về diện ảnh, sách vở tư liệu cả một đống lớn, trước ở Anh còn cùng mấy người bạn làm tác phẩm tốt nghiệp được học viện xét loại ưu tú đấy. Tôi lằm bằm trong lòng, Hàn Tiềm dựa vào cái gì mà xem thường tôi.

Tôi giả vờ như không thèm để ý, nhìn lướt qua Hàn Tiềm. Đáng tiếc, anh ta cũng không ngẩng đầu nhìn vào mắt tôi. Tôi có chút thất vọng.

Chỉ thấy anh thì thầm với cô gái có khí chất lúc trước mấy câu rồi mới quay đầu lại liếc nhìn tôi một cái. Ánh mắt rất điềm tĩnh, không gợn sóng, không để lộ chút cảm xúc nào.

Hàn Tiềm nhìn tôi rồi nói: “Cô được chọn, cô và nhân vật trong kịch bản cũng không khác nhau là mấy, rất thích hợp.”

Lần này, tôi nhất thời không nghe ra đây là anh ta đang châm chọc tôi dựa vào quy tắc ngầm tiến thân cho nên có thể hiểu được tình cảm của nữ chính trong kịch bản, hay còn ý gì khác nữa. Điều tôi kinh ngạc chính là điều anh ta làm sau đó.

Anh đẩy cô gái đầy khí chất ngồi bên cạnh anh ra trước mặt mọi người: “Đây là Liễu Sơ Lãng, vai nữ phụ sẽ giao cho cô ấy, mọi người làm quen đi.”

Cô nàng Liễu Sơ Lãng lúc này hơi khom người: “Cảm ơn Hàn học trưởng chiếu cố, xin chào mọi người. Sau này khi làm việc chung mong mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Một bức tranh thật đẹp, tiền bối dẫn dắt hậu bối. Hàn Tiềm dịu dàng nhìn mỹ nhân Liễu Sơ Lãng, ánh mắt như thăm cổ vũ, gật đầu ý bảo cô ta tiếp tục. Tôi bỗng thất thần. Trong đầu tôi lại hiện lên cảnh tượng đêm đó, khi bác sĩ vẫn chưa đến, dưới ánh đèn, Hàn Tiềm dùng rượu sát trùng tiêu diệt vết thương trên đùi giúp tôi. Không hiểu sao lại chỉ nhớ, khi đó, dưới ánh đèn gương mặt anh ta trông rất chuyên chú nghiêm túc, cũng không nhớ rõ lúc ấy trên mặt anh ta có hiện biểu cảm nhu hòa như bây giờ hay không.

Khi còn làm phóng viên, tôi điên cuồng tìm kiếm bất kỳ chứng cứ nào chứng tỏ Hàn Tiềm có tư tình với những người con gái khác. Hiện tại đã có chút đầu mối, nói không chừng có thể lần theo dấu vết tìm hiểu được một chút. Dù bây giờ tôi không còn làm nghề này nữa, nhưng chỉ tưởng tượng thôi cũng đã thấy thật sung sướng.

Buổi tối theo thông lệ sẽ cùng nhau đi ăn cơm, đạo diễn râu xồm làm chủ, tựa hồ muốn xây dựng tình cảm đoàn kết giữa nhân viên trong đoàn làm phim. Bởi vì lịch trình của Lý Khải Duệ dày đặc nên đoàn làm phim chúng tôi phải tranh thủ chút thời gian rảnh rỗi này của anh ta. Vừa đủ một bàn, Liễu Sơ Lãng và Hàn Tiềm rất tự nhiên ngồi cạnh nhau. Tôi cũng bị an bài ngồi bên cạnh Hàn Tiềm và một nhà tài trợ khác, một người đàn ông trung niên có ánh mắt rất thâm tà, có không ít tiếng xấu, ở trên giường hình như còn chơi đùa đến chết người. Tôi liếc nhìn đạo diễn, không biết ông ta sắp xếp chỗ ngồi như vậy có ý gì. Đạo diễn kính rượu người đàn ông này và Hàn Tiềm vài lần, cũng chưa dám nhìn tôi.

Trong lúc ăn cơm, nhà tài trợ này luôn mượn cớ gấp thức ăn cho tôi không ngừng động tay động chân, cái chân ở dưới bàn không ngừng cọ vào chân tôi. Mồi rượu đáp lời, miệng đầy răng vàng. Tôi thấy dưới ánh đèn, khuôn mặt của ông ta rung lên từng tầng thịt núc ních, cảm giác thêm ăn khi nẩy chọt biến mất. Đồ ăn trên bàn đầu là mĩ vị, không khí rất náo nhiệt, dưới gầm bàn cũng diễn ra một cuộc phản kích tự vệ. Tôi vì né tránh sự quấy rầy của lão già tài trợ đành phải dựa vào Hàn Tiềm. Có lúc lực đạo không khống chế được, chân tôi liên tục đạp phải chân Hàn Tiềm. Cứ như vậy mấy lần, rốt cuộc Hàn Tiềm cũng nhú mồm nghi ngờ nhìn tôi, chắc hình tượng tôi trong lòng anh ta tằm thương lắm. Tôi chỉ hi vọng anh ta không cảm thấy tôi đang cố ý

quyền rũ anh ta.

Cũng may bên cạnh anh ta còn có người đẹp Liễu Sơ Lăng, là một đóa hoa chính hiệu. Tôi trộm thấy tên tài trợ chết tiệt ngồi bên cạnh tôi kia cũng thêm nhỏ dãi Liễu Sơ Lăng rồi. Nhưng người ta là học muội của Hàn thiếu gia, không dám trêu chọc.

Tôi bị choáng không ít rượu, giữa bữa tiệc lão già tài trợ đó có ra ngoài một lần. Đáng tiếc, tôi chưa kịp thở phào thì ông ta với khuôn mặt núng nính của mình ngồi lại vào chỗ, còn ngả ngón lại gần giả vờ khen tôi có vòng tai thật đẹp để vén vén tóc tôi, sau đó lén lút nhét cho tôi một cái thẻ.

Là một cái thẻ mở cửa phòng. Tôi cố gắng chịu đựng khát khao muốn hét to, kích động chạy vào WC rửa mặt. Gọi điện cho Tống Minh Thành thì trực tiếp bị chuyển vào hộp thư thoại. Tên Tống Minh Thành này đúng là không làm nên trò trống gì cả, trong thời khắc mấu chốt đến cái bóng cũng không thấy đâu. Hơn nữa, Tống nhị thiếu gia thật không có uy tín. Tuy trên danh nghĩa HT là do anh ta quản lý, nhưng nắm trong tay thực quyền lại là Tống đại thiếu gia. Nếu không thì cái tên đạo diễn râu ria rậm rạp kia tốt xấu gì cũng biết tôi có quan hệ với Tống Minh Thành, hẳn sẽ không để mặc tôi bị gã tài trợ kia ngả ngón mà không thêm can thiệp.

Tuy nhiên đứng trên lập trường của vị đạo diễn râu ria rậm rạp kia mà nghĩ, tôi cũng không thể ép buộc người ta không sợ cường bạo. Rửa sạch mặt, tôi nhìn vào gương, khởi động cổ tay, xoay khớp cổ. Xem ra buổi tối tôi phải dùng thể lực, hoạt động gân cốt một chút rồi.

Sau khi đã hạ quyết tâm, tôi trở lại bàn bàn rượu, thái độ lập tức chuyển biến, mặt tươi như hoa. Nhà tài trợ kia sờ tay tôi, tôi cũng chỉ làm ra vẻ hờn dỗi, xấu hổ muốn cự tuyệt, giằng co một lúc rồi mới rút tay về. Hàn Tiềm vẫn lạnh lùng nhìn tôi ở bên kia xu nịnh. Hàn Lam Lam bận rộn tiếp chuyện với thần tượng Lý Khải Duệ cũng không chú ý đến không khí trên bàn ăn. Và lại, chuyện khuấy động không khí trên bàn ăn cũng không tới phiên cô ấy làm. Lúc trước, Lý Khải Duệ thấy nhà tài trợ kia quấy rầy tôi cũng từng muốn giúp tôi giải vây, nhưng hiện tại thấy vẻ mặt tôi lộ ra biểu cảm như thế, không thêm đề ý đến tôi nữa. Liễu Sơ Lăng hình như lần đầu tiên gặp phải tình huống lúng túng thế này, đơn giản nhắm mắt làm ngơ, làm bộ cái gì cũng không thấy, tiếp tục kể tai to nhỏ với Hàn Tiềm.

Thanh cao. Các người đều thanh cao hết.

Trong xã hội thượng lưu, bọn họ có tiêu chuẩn của cao thượng và đạo đức, nói về thú vị, nói về thưởng thức thì là nghe ca kịch, bàn nghệ thuật, sau đó yêu cầu bạn cũng phải sống cao thượng như họ, tức là bạn không thể không đi uống cà phê hay không thể không vào nhà hàng, bạn không đủ khả năng vượt qua thân phận nghèo hèn thì đừng có đến những nơi đó. Nếu không, bọn họ sẽ dùng ánh mắt như nhìn một đồng rác rưởi nhìn bạn, tựa như đêm đó Hàn Tiềm nhìn tôi. Tôi nhớ Tô Đình từng nói với tôi một câu: “Nếu như cậu nghĩ bọn họ đang khoe khoang bản thân, vậy thì bỏ cái suy nghĩ đó đi, bọn họ là đang khinh thường cậu đấy.” Và sau đó là bị thương.

Chúng tôi cũng chỉ là nghệ sĩ, là diễn viên. Điều bắt buộc dĩ của chúng tôi họ không thấy được, bọn họ chỉ thấy chúng tôi khuất phục, thấy chúng tôi dưới sự dồn ép, áp lực của bọn họ mà phải cời quần áo, sau đó cười mắng chúng tôi hạ lưu.

Có lẽ là do rượu còn, đầu tôi hơi đau, trong lòng cũng vô cùng ủy khuất, vô cùng ngọt ngào, vô cùng phản hận.

Tôi nhớ có lần, nửa đêm Tô Đình mặt mũi trắng bệch, đội mưa đến chỗ tôi, tôi thấy bà vai cô ấy run rẩy, giọng nói vỡ vụn nói cho tôi biết cô ấy mới từ trên giường của người nào đó xuống, ánh mắt trống rỗng, sau đó tay run run châm thuốc.

Giữa làn khói dày bay bay trong không khí, tôi không nhìn rõ nét mặt cô ấy. Điều kiện gia đình Tô Đình không tốt. Cô ấy năm xưa là vì em trai phải bỏ học để kiếm việc làm, sau đó cha lại mắc bệnh nặng nên mới dấn thân vào nghề người mẫu, theo như cô ấy nói, chỉ bởi vì nghề này kiếm tiền nhanh mà lại nhiều.

Bây giờ, những thống khổ, ủy khuất, áp lực của cô ấy, cũng những gì tôi phải chịu đựng như cùng òa ra. Ngay giữa bữa tiệc này, những uất ức đó càng ngày càng tích tụ lại, tạo thành một khối áp lực khổng lồ. Tôi mơ hồ cảm thấy đêm nay sẽ tôi sẽ phá hư miếng ăn của mình.

Đáng tiếc, rượu làm tăng can đảm của con người.

Vì vậy, chờ khi tôi cảm thấy thẻ mở cửa tìm được phòng, máu trong người tôi đã sôi sùng sục, tức giận, khí thế bùng bùng. Tôi cảm thấy dù có thế nào cũng phải dạy cho nhà tài trợ kia một bài học, cũng lắm là bồi thường.

Nhà tài trợ kia còn chưa tới, hình như vừa rồi Hàn Tiềm gọi lão ta ra ngoài nói chuyện gì đó. Tôi chạy vào phòng tắm, đem tất cả những thứ có trong đó trộn vào một lọ xịt dưỡng da của tôi, sau đó tìm trong túi xách gói bột cay lần trước Tô Đình dùng để giảm cân vẫn còn để ở chỗ tôi, giống như mù phù thủy đang pha chế một loại độc dược, một loại thuốc phun sương dùng để phòng lang sói.

Lão dê xồm, người nhìn cho kỹ, tôi sẽ khiến ông vào thì đứng thẳng nhưng sau đó sẽ phải lăn ngang ra ngoài. Lúc này quyết tâm đánh bại lão ta càng vững chắc, nếu thực sự không được sẽ tìm Tống Minh Thành ra dùng tiền làm lá chắn đàn.

Tôi cầm một chiếc gối, đá văng giày cao gót, tắt đèn, trốn trong bóng tối chờ lão ta mở cửa đi vào.

Khi bóng người đó tiến vào, tôi đã mơ hồ cảm thấy thân hình trên có chút không đúng, thế nhưng sự kích động, phần nộ xông lên não, tôi quát to rồi không thêm nhìn mặt bóng người đó xông lên cho một trận. Theo kịch bản của tôi ngay sau đó bóng người sẽ kêu gào thảm thiết sau đó chống đỡ không nổi ngã xuống đất. Sau đó, tôi sẽ dùng đầu gối nện cho một cái rồi sau đó đặt mông ngồi lên trên người anh ta dẫm dẫm túi bụi. Hơn nữa tất cả các động tác cần phải làm được “ba không thấy”, trên người không thấy vết thương, trên mặt không thấy máu, xung quanh không thấy người, đánh cho hắn kêu cha gọi mẹ nhưng lại không thấy mặt tôi, cuối cùng dù chết cũng không có chứng cứ.

Đáng tiếc bước đầu tiên lại không thuận lợi. Hình như tôi chọn địa điểm không đúng. Bóng người kia lau mặt một cái, trực tiếp vịn tay tôi đẩy lên giường,

sau đó thân thể áp xuống, không chế sự giãy dụa của tôi.

Lần này tôi có chút luống cuống. Lão già này chẳng lẽ vừa mới đi uống viên thuốc lam đã chuẩn bị để ngủ cùng các cô gái? Đáng tiếc, bóng người đối diện không có tiến thêm một động tác nào, chỉ đè trên người tôi thờ dốc. tôi cảm thấy trên cổ phả lên hơi thở xa lạ, nóng bỏng như lửa, không thể làm gì khác ngoài mở miệng chửi ầm lên.

Tôi có một bản lĩnh, công phu mồm miệng vô cùng lợi hại, luôn phát huy sáng tạo trong thực tiễn, có thể kết hợp các thành ngữ, đem văn hóa uyên thâm của Trung Quốc phát huy đến tận cùng. Vì vậy tôi đem những bệnh có thể lây qua đường tình dục như bệnh lậu, AIDS,... mang ra mắng một lần. Mắng xong rồi cuộc phát hiện bóng người đè nặng lên tôi vai khẽ run run, nhưng không phải tức giận mà hình như đang cười.

Tôi biết chỗ dựa vững chắc của tôi đã đến. Vì thế tôi xốc bóng người lên, nhắm chính giữa mông người ta đá một cước: “Tổng Minh Thành, cái đồ ngu ngốc nhà anh. Nếu tót chậm, tôi bị người ta vô lễ gì gì đó thì anh chỉ còn nước tự thiện tạ tội hoặc là bỏ mạng trước, sau đó cuối cùng bị cha anh tìm được cắt đứt JJ[1]. Sau này thông minh một chút, lúc nào cũng phải chú ý tới an toàn của tôi, đừng tưởng rằng anh có thể ở nơi nào hưởng gió xuân nhé.”

[1]: JJ là tiếng lóng, chỉ cái đó đó của đàn ông>.,

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ký ức của tôi về đêm hôm đó rất lộn xộn, rất hỗn loạn.

Tôi chỉ nhớ đờn công kích bằng bình xịt hơi cay của tôi không hiệu quả. Dưới ánh đèn, Hàn Tiềm vẫn đẹp lạnh lùng và gương mặt vẫn rất sạch sẽ.

Sau đó đôi môi Hàn Tiềm bắt đầu hoạt động. Anh ta nói rất nhiều, nói nhiều nhất kể từ khi tôi gặp anh ta cho đến nay.

Anh ta mắng tôi không biết quý trọng bản thân mình. Trong giới đã có rất nhiều lời đồn nói tôi dựa vào thân xác như thế nào, quan hệ với Tổng Minh Thành cũng không rõ ràng. Ra ngoài tôi còn không biết cách cự tuyệt, không biết cách tự bảo vệ bản thân. Không muốn có quan hệ gì với nhà tài trợ đó thì trên bàn ăn đừng có liếc mắt đưa tình với lão ta.

Anh ta nói: “Thẩm Miên, có phải cô muốn quyến rũ nhưng sau đó lại hối hận không? Sợ Tổng Minh Thành biết, sự nghiệp của cô ở HT bị áp chế. Cô thấy vì một nhà tài trợ mà mạo hiểm chọc giận đại kim chủ Tổng Minh Thành thật không đáng, cho nên vừa muốn cắt đứt với nhà tài trợ Trần kia rồi tìm Tổng Minh Thành khóc lóc kể lể bị sàm sỡ?”

Tôi muốn giải thích, nhưng thân thể bắt đầu nóng sốt, đầu choáng váng, chân nhũn ra, miệng khô, lưỡi đắng, tôi chỉ có thể ngồi nhìn Hàn Tiềm tiếp tục nói.

Anh ta nhếch khóe miệng, biểu cảm ác độc, nói: “Thẩm Miên, có phải cô thiếu tiền đến mức không còn giá trị quan, không còn chuẩn mực đạo đức nữa, cho nên ai cô cũng muốn lên giường? Nhưng lại không bằng người ta, cái dạng mình tình bán sắc, bán thân, còn chưa đủ dùng khi bán thân? Vẫn còn là một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, lại có mưu đồ, nịnh nọt đủ thứ như vậy, chẳng lẽ, ban đầu cũng vì mục đích không trong sáng như vậy mà làm phóng viên săn ảnh theo dõi tôi phải không?”

Anh ta nói: “Tôi xem thường nhất là các cô gái quá thông minh lại không quang minh chính đại, đi đường tắt như cô. Không muốn dựa vào năng lực của bản thân, không quý trọng thân thể của mình, cậy mình trẻ tuổi mà làm xằng làm bậy.” Còn nói: “Cô nghĩ Tổng Minh Thành sẽ để ý đến người bạn giường như cô sao? Cô hôm nay không có tôi, ở đây cũng chỉ có thể bị ông chủ Trần ép đến chết đi sống lại.”

Nếu như là bình thường tôi đã sớm nhảy lên cao ba thước mà lý luận với anh ta. Đáng tiếc, đêm nay tôi cảm thấy không ổn, nhiệt độ không ngừng tăng, trong ngực như có vạn con kiến bò qua, tê dại, hình như rất khát vọng lại rất khó chịu, hô hấp dồn dập. Tất cả đều là cảm giác xa lạ cùng dục vọng đang dâng trào trong cơ thể tôi. Tôi ngồi xồm xuống, ôm chặt đầu gối vào ngực.

Rượu bị bỏ thuốc.

Tôi liên tưởng đến khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão già kia, lại càng buồn nôn. Hàn Tiềm cũng ý thức được tôi không bình thường, cúi người xuống sờ trán và mặt tôi. Sau đó, khuôn mặt anh ta mơ hồ phóng đại trước mắt tôi. Anh ta nói, chắc là thuốc gây ảo giác. Trần Đạt Phương thích loại này.

Khi anh ta nói những lời này, hơi thở lướt nhẹ qua mặt tôi. Tôi vừa cảm thấy ngứa lại vừa thấy ngọt ngào. Tôi tiến lại gần vuốt ve mặt Hàn Tiềm.

Sau đó trí nhớ của tôi là một mảng lớn trống rỗng. Hình như Hàn Tiềm ấn đầu tôi xuống nước, sau đó dùng vòi hoa sen phun lên người tôi. Tôi lại nhớ đến buổi tối trong hồ bơi hôm đó, hít thở trở nên khó khăn. Vì vậy tôi liều mạng giãy giụa, sặc không ít nước. Tôi bắt đầu lớn tiếng khóc, chống cự, cào cấu người đó, cắn người đó cho đến khi không còn sức lực.

Đội đến khi tôi vượt qua con hỗn loạn, tỉnh táo trở lại, Hàn Tiềm cũng đã buông tôi ra. Cách một tầng hơi nước dâng lên trong mắt, tôi nhìn Hàn Tiềm, vạt áo anh ta ướt một mảng lớn. Nước tràn vào cả lỗ tai tôi, giọng nói nhẹ nhàng của anh ta như truyền từ đáy biển sâu tới. Anh ta nói: “Thẩm Miên, nếu cô thực sự không kiềm chế được tôi sẽ tìm người giúp cô. Thân thể của cô, cô phải tự chịu trách nhiệm. Vừa nói anh ta vừa xoay người như muốn tìm điện thoại yêu cầu dịch vụ đặc biệt của khách sạn.”

Tôi cố gắng đứng dậy từ trong bồn tắm, kéo vạt áo anh ta, tức giận nói: “Tìm cái rắm, coi như tôi chọc giận người đáng ghét như anh, cũng không đến mức anh phải tìm người, dùng tiền để giải quyết!” Sau đó, tôi dùng hết sức lực còn lại phá phách hết mọi thứ xung quanh, đè nén trái tim đang đập cuồng loạn, suy nghĩ đem hết tất cả những lý luận của kẻ có tiền, thanh cao như Hàn Tiềm ra mắng.

“Anh cho là tất cả mọi người sinh ra đều đã có tiền sao? Các anh có tình cảm, có người tôn trọng, tung hô. Các anh thấy người khác đi nịnh nọt lấy lòng để giữ lấy công việc của mình có phải cảm thấy rất buồn cười phải không? Vì vậy nhìn thấy những người nghệ sĩ trong giới giải trí này vì muốn thành công, không muốn sống tạm bợ mà phải hết tranh lại đầu, có phải như vậy khiến các anh cảm thấy rất ưu việt phải không? Có phải trong lòng thầm lên án chúng tôi, mắng chúng tôi không biết giữ mình hoặc là sống không có nguyên tắc, thấy tiền sáng mắt?”

“Hàn Tiềm, nói cho anh biết, anh khinh thường tôi à, tôi còn chưa tính sổ với anh đâu! Tôi thừa nhận, tôi theo dõi anh hai năm nhất định khiến anh khó chịu, nhưng đó là công việc của tôi. Mà anh gây khó dễ cho tôi ở khắp mọi nơi bởi vì chán ghét tôi dựa vào quy tắc ngầm để nổi lên, nhưng chính anh cũng thế, học mũi của anh không phải cũng dựa vào quy tắc ngầm để nổi tiếng sao? Quy tắc và môi trường trong giới này cũng đâu phải chỉ do một mình đám nghệ sĩ chúng tôi tạo ra. Tầng lớp nhà sản xuất phim như các anh cũng đâu có khác, chỉ cần một hành động nhỏ, một tiếng nói là có thể thay đổi toàn bộ cục diện.”

Người đàn ông anh tuấn lạnh lùng này, đối với tất cả mọi người, kể cả tôi, biểu cảm đều lạnh nhạt như vậy, thủ đoạn lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, nhưng chỉ riêng với Liễu Sơ Lăng là dịu dàng âm áp, cứ như là hai người khác hẳn nhau vậy. Giữa mùa đông, anh ta không thương tình ném thẳng tôi xuống hồ bơi. Nếu như anh ta đối xử với ai cũng như vậy, tôi cũng chẳng nói làm gì, lúc nóng lúc lạnh như vậy, là con gái vẫn sẽ cảm thấy một loại cảm giác vi diệu, chua xót.

Mà với một nghệ sĩ vô lực phải đối mặt với cường quyền, tôi không thể không bảo vệ bản thân, đâu giống như Liễu Sơ Lăng có Hàn Tiềm che chở. Nhưng ngược lại, Hàn Tiềm lại hiểu lầm tôi, xem thường tôi, cảm thấy bẩn thỉu. Ngay từ đầu anh ta đã dán cho tôi một cái mác, nhưng lại không biết rằng không ai muốn sinh trường trong bùn lầy hết. Huống chi tôi thực sự không phải lớn lên trong bùn lầy.

Sau khi mượn rượu và chất gây ảo giác phát tiết xong, tôi đột nhiên cảm thấy lúng túng, khó chịu về chính tâm tư của mình.

Tôi không có lập trường để yêu cầu Hàn Tiềm phải cho tôi đãi ngộ đặc biệt, hay yêu cầu anh ta phải dùng ánh mắt chính xác nhìn nhận tôi. Tôi không là gì của Hàn Tiềm cả, Hàn Tiềm cũng không thích tôi. Giờ khắc này tôi chỉ cảm thấy mình ngu xuẩn và ấu trĩ vô cùng. Tôi nay tôi chỉ một lòng muốn dạy bảo tên khốn tài trợ kia, ngây thơ và ngu xuẩn nghĩ rằng có thể dễ dàng đánh cho hắn một trận, hóa đơn thanh toán giao cho Tổng Minh Thành là được, lại không ngờ tới sẽ bị người ta bỏ thuốc như vậy. Càng không nghĩ tới mình có thể sẽ phải chịu thiệt, có thể Tổng Minh Thành không đến kịp để xử lý. Quá nhiều biến cố, tôi lại không cân nhắc chu toàn, vô cùng ngu ngốc.

Vừa rồi mắng Hàn Tiềm một trận đại khái đã dùng hết toàn bộ khí lực còn sót lại của tôi, nhưng dù gì cũng phải ngăn Hàn Tiềm tìm người tới giúp tôi. Về phần Hàn Tiềm có vì vậy mà thay đổi cách nhìn về tôi hay không lúc này không quan trọng.

Hàn Tiềm ngậy người ra một lúc lâu rồi như mới nhớ tới phải vớt tôi ra khỏi bồn tắm. Tác dụng phụ của chất gây ảo giác rất lớn. Mặc dù trong lòng tôi không hề cảm thấy khó chịu nhưng đầu óc choáng váng, hoa mắt, tứ chi không còn chút sức lực nào, cuối cùng mí mắt tôi sụp xuống, bất tỉnh nhân sự. Tôi cứ mơ mơ hồ hồ không biết Hàn Tiềm thay quần áo cho tôi lúc nào, ôm tôi lên giường rồi tìm bác sĩ lúc nào nữa.

Điều duy nhất tôi còn nhớ đêm đó là bộ dạng nghiêm túc mà an tĩnh của Hàn Tiềm. Anh ta ôm tôi từ trong phòng tắm ra, sấy khô tóc cho tôi. Tay anh ta rất nhẹ nhàng cũng rất cẩn thận. Tôi rất hưởng thụ cái loại chăm sóc này, xuyên qua sợi tóc, mỗi một sợi tóc đều từ từ tỉ mỉ tách ra. Sau đó anh ta cách một lớp chăn ôm tôi đang vì tác dụng phụ mà run rẩy. Anh ta thì thầm, anh ta không nghĩ rằng sẽ có lúc anh ta nằm cạnh tôi, ngửi mùi hương giống nhau của anh ta và tôi sau khi tắm. Anh ta tựa cằm trên đỉnh đầu tôi, từ từ vuốt ve tóc và gò má của tôi. Tôi cảm thấy vô cùng an tâm và hạnh phúc. Cảm giác này không hề liên quan đến dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

“37°1. Uỳnh, trên cơ bản là đã hạ sốt.” Hàn Tiềm lấy nhiệt kế từ trong miệng tôi ra, rồi nói vào trong điện thoại. Sau đó anh ta làm theo hướng dẫn của bác sĩ của Hàn gia đi tới xem con người của tôi, báo cáo mọi thứ đều bình thường sau đó mới cúp điện thoại.

“Cô cảm thấy thế nào? Thân thể có chỗ nào không thoải mái hay cảm thấy khác thường không?” Anh ta vừa xoay người đi vào phòng bếp vừa hỏi tôi, ngữ điệu bình thản không gọn sóng, lại khôi phục lại cảm giác lạnh lùng của Hàn thiếu gia. Nếu như không phải sáng sớm tỉnh lại thấy mình cùng anh ta nằm trên một cái giường, tôi chắc sẽ hoài nghi cảnh tối hôm qua chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Tôi cử động cổ, ngoại trừ cảm thấy không còn sức lực nào, những thứ khác đều bình thường. Sau đó nhìn Hàn Tiềm từ phòng bếp đi ra, đưa cho tôi

một cốc sữa tươi. Còn anh ta cầm một tách cà phê.

Tôi yên lặng uống sữa, mấy lần muốn nói chuyện nhưng cứ nhìn thấy Hàn Tiềm lúc này đang đọc báo ở bên cạnh, chỉ lộ ra một bên sườn má, muốn nói lại thôi. Thật xấu hổ quá đi mất! Hiện tại tôi đang mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình của khách sạn, bên trong không mặc gì cả, tối hôm qua không có cảm thấy gì nhưng giờ khắc này mọi cảm xúc đều đã ùa về. Hàn Tiềm thay trang phục giúp tôi. Tôi nhớ ra tôi mặc một chiếc quần lót in hình hoạt hình, nhất thời sắc mặt trở nên vẩn vơ.

Có một lần Tổng Minh Thành thấy tôi phơi quần lót loại này ở ban công, chỉ nín cười nói với tôi một câu: “Đại Miên à. Mặc dù gương mặt cô nhìn cũng không tệ, vóc người cũng coi như sexy, nhưng tôi nghĩ bất kỳ người đàn ông chỉ cần lột quần áo của cô thấy quần lót của cô... Hắc, cũng sẽ không cứng nổi nữa...” Sau đó Tổng Minh Thành còn lý luận, một người đàn ông và một người phụ nữ nằm cạnh nhau một đêm, nếu như cái gì cũng không phát sinh, điều đó chứng tỏ một trong hai người thì có một người phương diện kia có vấn đề hoặc ở người phụ nữ thực sự có gì đó khiến người ta tan nát cõi lòng.

Trong đầu tôi ngổn ngang suy nghĩ, chắc chắn là vì nguyên nhân đó. Sáng sớm, Hàn Tiềm ném cho tôi một bộ quần áo, mọi thứ đều rất vừa người, cũng rất đẹp. Chỉ là lần trong bộ quần áo này có mấy chiếc quần lót... tất cả đều in hình hoạt hình. Theo thứ tự là thỏ Tuzki, gà Higeپیو, Shin – cậu bé bút chì và siêu nhí Astro Boy... Có lẽ lúc mua những thứ này Hàn Tiềm rất phân vân không biết đích xác rốt cuộc tôi thích hình nào... Nghĩ tới đây, khoe miệng tôi khẽ giật giật.

Hàn Tiềm tựa hồ như không quen với việc tôi an tĩnh như vậy, nghĩ rằng di chứng vẫn còn, ngẩng đầu lên nhìn tôi, nhìn theo ánh mắt của tôi phát hiện tôi ngày người nhìn chằm chằm đồng quần lót chưa mặc trên giường.

“Tôi rất tôn trọng nên để cô thoải mái lựa chọn.” Anh ta tốt bụng giải thích với tôi. “Nhưng tôi đoán, nhiều khả năng cô sẽ chọn cái có in hình con gà con màu vàng kia.”

Anh ta mua hai chiếc hình gà Higeپیو, trên giường có một chiếc, còn một chiếc tôi vừa mới mặc vào. Tôi trùng hai mắt nhìn anh ta, anh ta cười: “Bởi vì, con gà con màu vàng đó nhìn qua khẩu vị tương đối đặc biệt, hình như cô rất thích những thứ kỳ quái như thế này.”

Tôi nắm chặt tay thành nắm đấm, cố gắng đem suy nghĩ muốn đánh vào mặt anh ta nhin xuống. Dù sao tối hôm qua cũng làm phiền Hàn Tiềm, đến lúc này coi như tôi thiếu anh ta một món nợ ân tình không lớn cũng không nhỏ. Đã nợ thì nhất định phải trả, tôi hiểu, Hàn Tiềm cũng hiểu, tôi chỉ có thể lặng lẽ đợi một ngày nào đó Hàn Tiềm muốn tôi trở thành tùy tùng để tùy ý sai bảo.

Tóm lại, tôi quyết định hay là nhân cơ hội cải thiện quan hệ với Hàn Tiềm. Vì vậy, tôi thu lại ánh mắt đang dán vào đồng quần lót Hàn Tiềm mua cho tôi: “Hàn tiên sinh, lần này làm phiền anh rồi, bằng không phát sinh chuyện như vậy, A Miên sau này cũng không biết phải làm sao cho tốt...”

Ai ngờ, lòng mảy Hàn Tiềm mới lúc trước còn giãn ra bình thường lập tức liền nhúu lại: “Thảm Miên, sau này đừng dùng loại giọng điệu này nói chuyện với tôi. Coi tôi như bạn bè bình thường mà đối xử là được rồi, không cần phải tận lực như vậy.”

Trong lòng tôi thầm phi nhỏ, chỉ coi như gặp gỡ bạn bè bình thường? Bạn bè bình thường mà ngay lần đầu tiên gặp mặt đã ném cả người ta xuống hồ bơi sao? Nghĩ đến đây, tất cả những thiện cảm tốt đẹp tối hôm qua dành cho Hàn Tiềm đều bay biến hết, nổi thù hận như phong ba bão táp gào thét trên đầu. Thế lực bóng tối hạ độc thủ chúng ta, khúc quân hành của công nhân Xô Viết kêu gọi mọi người đoàn kết chiến đấu quyết tử với kẻ thù lại bắt đầu vang lên trong đầu tôi. Cũng may, sau đó Hàn Tiềm cũng không để ý đến tôi nữa, tiếp tục đọc báo sau đó tiếp điện thoại xử lý công việc.

Tôi tranh thủ gọi điện cho A Quang, tóm tắt qua lại chuyện hôm qua, lên án mạnh mẽ lão tài trợ mang bộ mặt vô sỉ bỉ ổi. Đương nhiên, chuyện liên quan đến Hàn Tiềm tôi không nói. Tôi chỉ là tự tăng bốc biểu hiện của mình anh dừng ra sao. Nào là tôi kéo tóc tên tài trợ kia, đập một cước vào JJ của hắn, còn dùng một tay đánh lão ta không còn phân biệt được đông tây nam bắc nữa, cuối cùng dùng đầu óc kháng chiến thắng lợi không bị lão gia hỏa này nhúng chàm.

Tôi nói đến nhiệt huyết sôi trào, lảng lảng nghĩ hôm qua tôi đúng là một nữ anh hùng, đá gãy JJ của sắc lang. Thuật lại sự việc chân thực sống động, giọng điệu trầm bổng, du dương, ngay cả Hàn Tiềm cũng phải vỗ tay tán thưởng.

Anh ta nói: “Trước kia khi cô còn làm cầu thủ, lúc viết bài cũng thêm mắm dặm muối như vậy à?” Không biết từ lúc nào Hàn Tiềm đã kết thúc cuộc điện thoại bàn bạc công việc, tựa vào cạnh cửa nhìn tôi.

Trong giọng nói của anh ta mang theo sự vui vẻ, không hề mang ý châm chọc, gây sự, giễu cợt người khác. Vì vậy tôi dám khẳng định hơn năm mươi phần trăm là tâm tình hiện tại của anh ta rất tốt.

“Ồ trong giới này, chuyện như vậy xảy ra như cơm bữa, là chuyện hết sức bình thường, mọi chuyện cũng đã giải quyết xong, ngọn nguồn sự việc cũng không cần thiết phải kể rõ cho A Quang biết, hơn nữa chuyện lại liên quan đến anh. Anh xem, danh tiếng của tôi rất dễ bị người ta chỉ trích, nếu như thêm một tin cùng nhà sản xuất thuê phòng mập mờ không rõ dù sao cũng không tốt.” Tôi nhún vai một cái. Mặc dù nhận được vai nữ chính trong “Scandal” tôi rất vui nhưng không đến mức phải đưa quan hệ của mình và nhà sản xuất ra cho báo chí bàn luận.

Hàn Tiềm gật đầu, tựa hồ rất tán thành. Mặc dù anh ta có gia thế tốt cùng địa vị trong giới giải trí nhưng cũng không muốn tên mình xuất hiện trên báo. Điều này khác hẳn Tổng Minh Thành. Tổng Minh Thành là cậu hai nhà họ Tổng, nhưng người nắm quyền trong gia tộc lại là anh trai anh ta. Giống như tôi đã len lén nói với Tô Đình, Tổng nhị thiếu gia chủ yếu phụ trách hưởng thụ, lời nói ở Tổng gia không có trọng lượng cho lắm.

Mà Hàn Tiềm và Tổng gia có thân phận như vậy, đều là hai đại thế lực, dù sao cũng phải chú ý giữ gìn mặt mũi, thể diện.

“Đưa điện thoại di động cho tôi. Số điện thoại cá nhân ấy.”

Tôi ngoan ngoãn đưa cho Hàn Tiềm, nhìn anh ta ấn phím, sau đó nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong túi anh ta vang lên.

“Đây là số của tôi, cô nhớ lưu lại, gặp phải chuyện đặc biệt khẩn cấp cần giúp đỡ có thể tìm tôi.” Tôi nhận lấy điện thoại di động của mình, thầm nghĩ, có số Hàn Tiềm những lúc cần thiết còn có thể dùng được. Dù sao Tống Minh Thành cũng là một thanh niên không đáng tin cậy, lúc gặp chuyện khẩn cấp anh ta luôn mất hút không thấy mặt.

Ánh nắng mặt trời lúc sáng sớm rất tuyệt, chiếu thẳng xuống mặt tôi, thật ấm áp. Tôi không sợ chết mà hỏi đông hỏi tây Hàn Tiềm những câu như: Anh vào giới giải trí cũng lâu rồi, đã từng thích ai trong giới chưa? Tương lai liệu có thích không? Anh khẳng định sẽ không cưới nữ minh tinh à?

Hai năm theo dõi của tôi hoàn toàn thất bại, cơ hồ Hàn Tiềm không có bất kỳ một tin tức nào để tôi tạo nên con số cả. Cuộc sống cá nhân của anh ta là một bí ẩn lớn. Mà đối với nữ minh tinh trong giới thậm chí anh ta còn mang thành kiến, cuối cùng khiến tôi không nhận được suy đoán, phải chăng trong quá khứ khi còn trẻ dại, thò lò mũi xanh, khi còn ngồng nghênh bất trị đã yêu thích một nữ minh tinh nào đó. Có lẽ vì si mê theo đuổi thần tượng mà bước chân vào giới, sau khi vào biết bên trong tồn tại quy tắc ngầm, kỳ vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, vì vậy trong lòng mới sinh ra tâm lý tiêu cực đối với nghề sĩ. Mà hiện tại tôi không khỏi sinh ra nghi ngờ việc anh ta tiến cử Liễu Sơ Lăng vào giới.

Nên tin Liễu Sơ Lăng sẽ không bị môi trường dơ bẩn này ảnh hưởng hay là nói cô ta rất tự tin vào năng lực của bản thân mình?

Hàn Tiềm cau mày: “Quan niệm về hôn nhân của đàn ông và phụ nữ không giống nhau, không giống bọn cô luôn ảo tưởng quá nhiều vào tương lai sẽ có một nửa hoàn hảo hay gì đó. Đến tuổi, gặp được người môn đăng hộ đối, không có mâu thuẫn hay quá khứ không mắc sai lầm quá lớn không thể tha thứ thì sẽ ở bên nhau. Rất thực tế. Cô ở trong giới, nói vậy chắc cũng hiểu.”

Anh ta không trực tiếp trả lời vấn đề của tôi, nhưng câu trả lời cũng rất thẳng thắn. Hàn Tiềm không thể thích một nữ minh tinh được, gia đình anh ta không cho phép anh ta như vậy. Không biết tại sao, tôi nghe vậy mặc dù hiểu nhưng vẫn có chút thất vọng.

Hình như anh ta không muốn tiếp tục đề tài này nữa, câu cuối cùng Hàn Tiềm vừa nói tôi nghe có ý khước từ. Tôi ở trong giới này, so với anh ta tôi hiểu rõ con đường mà nữ minh tinh phải đi như thế nào, anh ta là đang nhắc nhở tôi. Rất thiện ý. Bất kể trước mặt công chúng bạn nổi tiếng thế nào, cát-xê cao bao nhiêu, gương mặt đẹp thế nào thì cũng sẽ già đi. Gần đây nhất là chuyện của hai ca sĩ đang nổi tiếng lựa chọn hủy hợp đồng, rút lui khỏi giới để lập gia đình cũng coi như ví dụ thực tế. Thực tế không giống như trong phim ảnh, không có những người đàn ông anh tuấn, nhiều tiền lại thâm tình mà phần nhiều là phú thương hoặc người trong giới.

Hôn nhân trong thực tế nhuộm đầy khói lửa nhân gian, mong manh và kịch tính hóa. Hướng chi nghề nghiệp của chúng tôi như vậy. Một số minh tinh cả đời đều theo đuổi cuộc sống xa hoa, xe hơi biệt thự, muốn dùng những thứ này chứng minh cho truyền thông thấy dù mình có rút lui khỏi giới cũng sống khiến người ta chú ý.

Cái tôi cá nhân quá lớn. Nhưng thực ra là tận trong xương tủy lại rất tự ti. Tự ti đến mức cần người khác phải trầm trồ cô ấy hạnh phúc, cô ấy thành công mới thực sự cảm thấy mình thành công, hạnh phúc.

Tôi nhớ lại trong phòng thu âm đã từng thấy một ca sĩ phờ phạc che mặt vì bị chồng là phú thương đánh, đôi mắt cô ấy sưng đỏ, ôm con gái trong lòng. Thế nhưng khi tham gia lễ trao giải trên mặt vẫn cười tươi như hoa, khoe chồng mới mua cho cô ấy chuỗi ngọc trai, tỏ ra ân ái hạnh phúc. Thật ra thì chúng tôi đều biết chồng cô ấy ở bên ngoài nuôi không biết bao nhiêu tình nhân, mà mẹ chồng cô ấy cũng không hài lòng khi có một cô con dâu xuất thân từ giới giải trí lại không thể sinh hạ con trai.

Mẹ tôi đã từng dạy tôi, người phụ nữ thực sự tao nhã cao quý, hạnh phúc sẽ không khoe khoang. Mà những người phụ nữ luôn mồm khoe khoang dùng hàng hiệu, trên tay đeo dây đồ trang sức ngoại, hoặc rêu rao bằng cấp cao, khuôn mặt đẹp vĩnh viễn không có khả năng trở thành quý tộc chân chính. Mẹ nói cho tôi biết bất luận làm nghề gì cũng có thể sống tự do tiêu sái, thanh nhã trong sạch.

Cho nên sau khi về nước, dần thân vào báo giới rồi lại vào ngành giải trí, tên tôi xuất hiện trên báo, có tán dương, có chê bai, có ngấm ngầm hăm hại, giễu cợt, lên án, nghi kỵ nhưng gia đình vẫn luôn đứng về phía tôi, sẽ không bối vì những điều truyền thông xuyên tạc mà nổi trận lôi đình mà trách cứ tôi, hoài nghi tôi có thật học thói hư tật xấu như vậy không hoặc hành động không có kiểm soát không. Bọn họ sẽ chỉ lo lắng tôi có bị thua thiệt hay không, sau đó say sưa nghe tôi kể những tin tức bất quáí trong giới giải trí.

Với vấn đề hôn nhân, ngược lại họ lại có cùng quan điểm với Hàn Tiềm, quan điểm của thế hệ trước. Nhưng đối với nghề nghiệp hiện tại này, bọn họ tôn trọng quyền tự do, cho tôi quyền quyết định, còn bao dung, che chở tôi.

Có lẽ Hàn Tiềm và bọn họ đều nói đúng. Hôn nhân chính là như vậy. Đến tuổi, gặp người phù hợp, liền gả cho người đó. Mà hạnh phúc hay không hạnh phúc càng không quan trọng bằng vấn đề kinh doanh sau hôn nhân. Nhưng vậy thì sao chứ, tôi và Tống Minh Thành cùng một kiểu, đều không nghĩ tới vấn đề này. Đáng tiếc anh ta là đàn ông, tôi là phụ nữ. Độ tuổi kết hôn không giống nhau, cũng may hiện tại vẫn còn trẻ.

“Còn phía nhà tài trợ kia thì sao? Hẳn sẽ không đi nói lung tung hay trở lại đây dựa dẫm chứ?” Hình như trong khoảng thời gian này Hàn Tiềm phải đi tham dự hội nghị gì đó, trước khi anh ta đi, tôi lo lắng hỏi.

“Sẽ không.” Anh ta trả lời ngắn gọn như vậy, sau đó bầu không khí lại yên tĩnh trở lại. Anh ta bình tĩnh đi giày, thắt caravat. Tôi nghĩ có phải tôi vừa hỏi anh ta vấn đề quá thừa không.

“Sau này tôi sẽ không quấy rối hay nói xấu anh nữa.” Hôm nay tôi thực thời đưa ra quyết định, tri ân báo đáp một chút.

Lúc này, Hàn Tiềm nở nụ cười thực sự, là một nụ cười đẹp mà sinh động. Anh ta nói: “Thảm Miên, tôi đang nghĩ trước kia rốt cuộc cô hận bao nhiêu?

Rốt cuộc cô nói xấu tôi nhiều như thế nào? Ngày hôm đó, Lam Lam chạy tới hỏi tôi có phải tôi không thích phụ nữ hay không, muốn giới thiệu bạn trai cho tôi. Liệu có phải nó lấy được tin tức từ cô hay không?” Sau đó, anh ta nhìn tôi đầy thâm ý, rồi đi.

Vì vậy, đến cuối cùng tôi cũng không dám nói cho Hàn Tiềm biết, tôi còn viết một đoạn tin tức chưa phát hành, từ lý luận đến thực tế phân tích Hàn Tiềm thực ra là gay. Mấy ngày trước, khi Hàn Tiềm chỉnh tôi, tôi đang chuẩn bị dùng tòa soạn mà tôi có cổ phần kia mấy ngày nữa sắp xếp cho anh ta được xuất hiện trên trang báo lớn, trở thành tin tức hot nhất của năm.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Cho đến khi quay trở lại công ty, gặp được A Quang, tôi mới biết được Hàn Tiềm nói “Sẽ không” là có ý tứ gì.

Tôi lén chạy thật nhanh đến phòng trà nước, gọi điện cho Tống Minh Thành. Trong điện thoại, giọng của anh ta có vẻ ủ rũ: “Còn có thể giải quyết như thế nào à? Còn có thể như thế nào để giải quyết chứ! Thiếu chút nữa là tôi bị anh trai đánh chết rồi! Tối qua lúc cô gọi điện, tôi thật sự đang ở nhà xem phim kinh dị. Đang sợ hãi mà đột nhiên chuông điện thoại lại vang lên, tôi giật mình nên mới tắt máy thôi. Kết quả anh trai tôi khẳng khái bảo rằng tôi lại đi ăn chơi đàng điếm!”

“Nói cho đúng trọng điểm đi, phía bên nhà tài trợ kia giải quyết thế nào? Là anh ra mặt giải quyết à?”

Nhắc tới chuyện này, tựa hồ Tống Minh Thành lại càng tức giận hơn: “Nói cái rắm! Là Hàn Tiềm nhúng tay, nói cái gì mà tôi cũng rất vừa ý Thẩm Miên như ngầm ám chỉ Thẩm Miên chính là người phụ nữ của Hàn Tiềm tôi. Hắc, anh trai tôi nghe xong đang tức giận cũng phải phì cười.”

Nghe vậy trong lòng tôi cũng khẽ lộ bộ. Anh trai Tống Minh Thành là Tống Minh Nguyên. Người ta gọi là Tống Tam Tiểu[1]. Trong lúc mài dao soạn soạn, cười. Trong khi cây dao lao thẳng đến cổ đối phương, cười. Sau đó, lúc gươm tay chém xuống, lại cười. Tin tưởng và chấp hành tuyệt đối mọi lời nói vào con đường mình đang đi, khiến cho người khác không lựa chọn nào khác. Tuy vậy’ nhưng khi nghe được phía nhà tài trợ kia đã giải quyết ổn thỏa, tôi cũng yên tâm. Còn đối với chuyện Tống nhị thiếu gia trong tay Tống đại thiếu gia có còn đường sống hay không, tôi chưa bao giờ có chút hứng thú hay quan tâm đến.

[1]: Tam Tiểu là ba nụ cười.

Sau này khi đi quay phim, tôi càng cảm thấy Hàn Tiềm chu đáo, vị đạo diễn râu ria rậm rạp cũng phải thừa nhận.

Chúng tôi nghiên cứu kịch bản cũng khá ổn rồi, sắp tới sẽ chụp ảnh. Liễu Sơ Lăng là một cô gái rất hoạt bát, mạnh mẽ, cũng rất hiểu biết, rất nhanh đã hòa đồng với mọi người. Có mấy chuyên viên hóa trang vốn thấy cô ta là được Hàn Tiềm trực tiếp tiến cử, cũng cảm thấy có chút xa cách, nhưng bây giờ lại khá thân thiết. Ở phương diện chọc cười, tôi lại rất có thiên phú, nhưng Liễu Sơ Lăng lại có bản lĩnh hòa đồng với mọi người tốt hơn, trong khi đó tôi chỉ có thể kết giao được với những người ngu ngốc ngu ngốc mà ngu ngốc như mình. Danh tiếng trong giới không tốt, mặc dù mặt mũi sáng sủa lễ phép, nhưng không thể kéo tay người ta xưng chị em ngọt xớt chia sẻ kinh nghiệm dưỡng da, hay tán chuyện bát quái. Cơ mặt tôi mặc dù đã được rèn luyện nhiều nhưng vẫn chưa thể chịu đựng được hoạt động cường độ cao như vậy.

“Nhìn quanh thấy núi non trùng điệp, đỉnh sau cao hơn đỉnh trước. Haizz, tớ nhìn thế nào cũng thấy Liễu Sơ Lăng kia đáng ghét.” Cô ấy đưa mắt nhìn tôi, sau đó lại liếc mắt nhìn Liễu Sơ Lăng. Tôi thấy trong mắt cô ấy đã bao phủ một tầng hơi nước mờ ảo, sợ chất thơ trong cô ấy trào dâng, lập tức nói sang chuyện khác: “À, tại sao? Tớ cảm thấy người ta rất tốt mà, còn là học muội của Hàn Tiềm nữa.” Chất thơ trong Tô Đình đặc biệt đáng sợ, còn dào dạt hơn so với khi cô ấy đi tiểu.

Phải biết là, Tô Đình ngâm thơ có thể dẫn đến chết người như chơi. Cô ấy có thể vô tư, ở trong bữa tiệc hàng năm của HT mặt không đỏ, tim không đập mà nói câu “Đàn ông không lưu manh, không phát dục mới là loại không bình thường”, còn cho rằng câu đối này rất phong nhã ngay trước mặt chủ tịch mà tình thơ ý họa đọc vô cùng diễn cảm. Mà tôi đang đợi diễn cảnh bi kịch, khốc liệt, hiện tại trong lòng không thể chịu đựng việc cô ấy thao thao bất tuyệt như nước sông Hoàng Hà hơn nữa.

May mà lần này ngăn chặn kịp thời, ức chế sự phát triển tế bào văn nghệ của mình đúng lúc, Tô Đình trả lời vấn đề của tôi: “Cậu thi hiểu cái gì, người phụ nữ này không đơn giản vậy đâu. Nhân vật mà lần trước tớ kể khéo léo như thế nào ấy chính là Kathy, chính là thần nữ đó. Người phụ nữ ấy mặc dù rất hòa đồng với mọi người nhưng rảnh rả là ngủ, ngủ bất kể trước mặt là nhân viên ánh sáng, nhân viên trang điểm, người đại diện, nhân viên dựng cảnh. Cô nàng Liễu Sơ Lăng này có người đằng sau. Cậu đừng nhìn cô ta có vẻ rất hiền thực, loại người như thế đã tâm canng lớn. Cậu nhìn cô ta lặng lẽ quan sát Hàn Tiềm đi, ánh mắt như có như không, rợn cả róc gáy. Còn khi cô ta nhìn cậu, ánh mắt âm u tối tăm.”

Tôi ậm ừ đáp lại Tô Đình, sau đó tranh thủ trốn ra sau bức ảnh chụp một người đàn ông gọi điện cho biên tập từ “Ánh sáng của ngôi sao”.

“Alo, A Lực à? Toàn bộ trang bìa nói về chuyện của Hàn Tiềm hoãn lại nhé, đúng vậy, chính là tin tức giải trí phân tích toàn diện anh ta là gay ấy, tạm thời không phát hành. Há? Cái gì?”

“Thẩm tiểu thư, chúng tôi cũng đang muốn liên lạc với cô đây. Bài báo đó không thể dùng được. Một nhân viên mới của chúng tôi trong lúc vô tình phát

hiện Hàn Tiềm một tháng gần đây bí mật hẹn hò với một người phụ nữ. Sau đó tôi tiếp tục theo dõi anh ta, phát hiện quả thực có quan hệ với người phụ nữ này. Thứ năm hàng tuần họ đều gặp nhau ở Đế Tinh. Đây, này, tôi muốn chúng ta điều tra cho rõ ràng, sau đó sửa chữa lại bản phác thảo của cô, tiết lộ bí mật của Hàn Tiềm như tình yêu lưỡng tính hay gì đó được không? Như vậy tạp chí sẽ bán rất chạy...”

Tôi vốn nên cự tuyệt, có quan hệ dính dáng với Hàn Tiềm tuyệt đối không phải chuyện tốt. Tôi và Hàn Tiềm giao thiệp lâu như vậy, không có lần nào là tôi không ở thế hạ phong cả. Đáng tiếc, lúc này, khi tôi nghe thấy Hàn Tiềm nói một đằng làm một nẻo, ở bên ngoài gặp gỡ nữ minh tinh thì đầu óc bắt giác nóng lên. Nói không chừng người phụ nữ này chính là ngọn nguồn, mấu chốt. Tôi từ khi còn làm phóng viên, rồi bước chân vào giới giải trí không tránh khỏi bị yếu tố bên ngoài tác động, thế nhưng yếu tố cá nhân là chủ yếu. Mà cái yếu tố cá nhân này chính là Hàn Tiềm.

Tuy nhiên sự thật chứng minh, quyết định này của tôi sau này khiến tôi vô cùng hối hận.

Đế Tinh là quán bar theo hình thức hội viên, “Ánh sáng của ngôi sao” đã cử mấy phóng viên nhưng cũng không có cách nào vào được. Vì vậy, tôi quyết định cùng Tống Minh Thành thân chinh ra trận. Đáng tiếc tục ngữ nói rất đúng, không sợ đối thủ như lang sói, chỉ sợ đồng đội giống như heo.

Tôi không nghĩ rằng anh ta vừa vào Đế Tinh liền trực tiếp đi tới chỗ Hàn Tiềm, nhiệt tình chào hỏi. Ngay sau đó, tôi thấy nữ đồng chí ngồi cùng bàn với Hàn Tiềm vốn đang quay lưng với chúng tôi xoay người lại.

Sét đánh ngang tai! Nhোঃ nhোঃ!

Kỳ thực lúc tôi nhìn thấy bóng lưng của vị nữ đồng chí kia, lưng hùm vai gấu, tóc vàng đánh rối thì chân đã bắt đầu run.

Lúc cô ta xoay người lại thiếu chút nữa tôi khụy chân xuống đất.

Ông trời ở trên cao! Bà nội của tôi ơi! Ý nghĩ lúc đó của tôi là, người bạn ngoại quốc này muốn lấy mạng tôi.

Hàn Tiềm nhìn thấy tôi hình như cũng rất kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi tôi tại sao lại xuất hiện cùng Tống Minh Thành ở đây, chỉ cười giới thiệu: “Thẩm Miên, vừa hay giới thiệu một chút. Đây là Susie. Tôi và Lam Lam muốn đưa “Scandal” tham dự liên hoan phim của Anh, cô ấy sẽ chịu trách nhiệm thay mặt chúng ta lên kế hoạch đầu tư và toàn bộ quá trình tuyên truyền trước cũng như hậu kỳ của phim ở thị trường Anh và Châu Âu.”

Tôi nhận lấy danh thiếp bằng tiếng Trung và Anh của cô nàng tóc vàng có vẻ mặt quý dị kia, nhìn lướt qua phía trên đề “Nhà thiết kế nổi tiếng, biên đạo nổi tiếng – Susie Brown”. Nội tâm vạn phần bị phẫn, cô là đồ con gái chết tiệt. Ban đầu nếu không phải tôi cho cô chép bài, cô có thể đạt tiêu chuẩn để tốt nghiệp sao? Cô có thể sao? Bây giờ lại tới Trung Quốc để lừa gạt!

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit : Jelly

Beta: Kathyjj

Tống Minh Thành và Hàn Tiềm đều là kiểu thú đội lốt người nên hiển nhiên đều có chung đề tài nói chuyện của tầng lớp thượng lưu. Sussie thỉnh thoảng cũng chen vào một, hai câu. Đề tài thảo luận nào là anh tài London, tình hình nước Mỹ, còn có phong cảnh vùng ngoại ô Scotland, cả khách và chủ đều vui vẻ bàn luận. Tôi ngoài việc xấu hổ vì tiếng Anh mang đậm tiếng địa phương của Tống Minh Thành, còn đứng ngồi không yên trước ánh mắt như lang hổ của Sussie.

Giữa chừng tôi xin phép đi toilet. Tôi ở trong toilet trang điểm lại, khoảng chừng năm phút sau quả nhiên Sussie cũng chậm rãi bước vào.

Tôi nhìn xung quanh, xác định không có ai mới tiến lại kéo ống tay áo cô ta: “Anh cô không tới cùng đúng không? Cô sẽ không nói cho anh ấy biết tôi ở đây chứ?” Kỳ thực người mà tôi sợ không phải cô gái Sussie này mà là người anh giàu có, tài hoa, nhiệt tình, là một nghệ sĩ tài năng có tiếng trong giới biểu diễn – Kurt. Chính là con ác mộng thời còn học đại học của tôi.

Sussie nháy mắt mấy cái: “Terry, cô cũng khá đấy. Năm đó, không phải cô chỉ thích ở đảo Hawaii, đi dép xỏ ngón, mặc quần short, đeo tràng hoa hay sao? Sao hiện tại lại ăn mặc nghiêm chỉnh như vậy. Dọa tôi suýt tí nữa bay khỏi Trái đất. Còn có, trước đây không nên để Simon đi chơi ở mấy nơi phương Bắc đó, bây giờ mang nặng khẩu âm Glasgow, tôi nghe chả hiểu gì.”

Hiện tại tôi không có tâm trạng tán gẫu với cô ta về Simon hay Tống Minh Thành gì đấy. Mỗi bận tâm của tôi là Hàn Tiềm: “Tớ không biết cậu và Hàn Tiềm có quan hệ gì, nhưng nhớ rõ một điều, hiện tại tớ là Thẩm Miên, là một tiểu minh tinh mới vào nghề không lâu. Còn Simon làm việc ở HT. Không phải Terry và chúng ta mới quen nhau, hiểu chứ?”

Cô ta gật đầu như gãi tai: “Ừ, nói như vậy tớ ở thế trung lập. Chỉ cần duy trì trạng thái người ngoài cuộc là được chứ gì.”

Tôi dần lòng, đem tất cả tiền mặt trong túi xách lấy ra, sau đó đem sợi dây chuyền số lượng có hạn trên cổ tháo xuống đưa cả cho cô ta.

Lúc này cô ta đang đùa nghịch mái tóc vàng của mình, ánh mắt thập phần hiền hòa, thân mật: “Được, lần này tớ cùng chiến tuyến với cậu. Tuy nhiên cậu nợ tớ một lời giải thích và một bữa cơm.”

Lúc này, nếu cô ta muốn tôi dâng Tổng Minh Thành trần như nhộng cho cô ta tôi cũng đồng ý, ăn một bữa cơm có đáng gì.

Sau khi chúng tôi trở lại phòng ngoài, tôi cũng an tâm hơn nhiều. Khi mọi người nói chuyện, tôi cũng có thể cười híp mắt xen vào đôi câu. Ngược lại, Hàn Tiềm thỉnh thoảng lại liếc nhìn tôi mấy lần. Bộ đồ tôi mặc tối nay là một chiếc váy cổ chữ V, nhân lúc bọn họ nói chuyện tôi tự mình quan sát. Cổ áo hở cũng không nhiều, có thể thấp thoáng nhìn thấy nội y, nhưng cũng không bắt mắt, không quá hở hang, rất đàng hoàng, lịch sự.

Sau mấy ly rượu vang đỏ, quản lý đại sảnh đột nhiên chạy tới, mặt hiện vẻ lúng túng. Lúc này tôi mới biết, tôi và Tổng Minh Thành rơi vào tình cảnh bộ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng. Một đám phóng viên muốn lấy được tin tức nóng sốt về quan hệ của tôi và Tổng Minh Thành nên tụ tập cả đồng trước cửa Đế Tinh.

“Chúng ta phân ra thành nhóm từ hai cửa bên đi ra ngoài. Đế Tinh có hai thang máy chuyên dụng, trực tiếp xuống thẳng bãi đỗ xe. Một chiếc xe trong số chúng ta ra trước dụ đám ký giả đi. Thẩm Miên, cô ngồi chiếc xe còn lại. Hiện tại không phải thời cơ tốt để có tin tức quan hệ nam nữ mờ ám” Tôi lập tức gật đầu đồng ý với Hàn Tiềm, kéo Tổng Minh Thành đứng dậy chuẩn bị lên chiếc xe thứ hai trốn ra.

“Thẩm Miên, cô định làm gì? Cô sẽ chung xe với tôi, để Tổng Minh Thành và Sussie ra ngoài trước. Cô và Tổng Minh Thành cùng nhau ra ngoài trên chiếc xe thứ hai chẳng phải càng làm người khác chú ý, càng khó đảm bảo người ta không chụp được, như vậy hai người càng khó giải thích.” Tôi ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng thâm nghĩ, tôi và anh ta đi cùng bị chụp được đoán chừng cũng chẳng lấy gì làm tốt đẹp. Đáng tiếc vẫn bị Hàn Tiềm vững vàng kéo tay, lôi sang thang máy bên kia. Lực đạo của anh ta khá mạnh khiến tôi giãy giụa theo bản năng. Đối với Hàn Tiềm, tôi vẫn cảm thấy hơi áp lực. Tôi cảm thấy bối vì tôi trốn tránh mà động tác của anh ta thoáng dừng lại, sau đó ngón tay lạnh như băng xuyên qua tóc tôi, xoa gáy tôi, khẽ nhéo một cái.

Tôi kêu một tiếng rồi lập tức ngoan ngoãn thuận theo.

Hàn Tiềm thu tay lại, thấy tôi không chống cự nữa, đột nhiên dựa vào thang máy bằng thủy tinh trong suốt cười, ánh đèn thành phố mờ ảo lướt qua khuôn mặt tuấn tú của anh ta. Anh ta khiến cả bóng đêm cũng phải lưu luyến, chân thật lại mê ly.

Anh ta nói với tôi: “Thẩm Miên, không ngờ những thông tin trong hồ sơ khi vào nghề của cô lại là thật. E hèm, để tôi nghĩ xem có những gì nhỉ? Thích ăn vặt, thích chơi game, thích viết lách, còn có thể đàn dương cầm, có thể kéo đàn violin, sở trường là nấu nướng, là người vui tính, ăn nói dí dỏm, tính tình hoạt bát đáng yêu?”

Lúc này tôi mới ý thức được Hàn Tiềm đang nói tới bản giới thiệu bản thân khi của tôi mới vào nghề. Trong đó tôi còn viết, tôi rất sợ đau, bóp gáy tôi một cái là tôi liền buông vũ khí đầu hàng ngay. Không ngờ, cả tài liệu lâu như vậy rồi mà Hàn Tiềm cũng tra ra được.

Kỳ thực, mỗi nghề sĩ khi viết sơ yếu lý lịch đều phóng đại lên vài phần. Ví dụ như Tô Đình dám đồng ý viết mình tinh thông bốn thứ tiếng, trừ tiếng Anh, tiếng Trung ra, thật ra cô ấy chỉ biết có vài từ tiếng Nhật và tiếng Hàn.

Thế nhưng, đột nhiên bị Hàn Tiềm nói đến bản sơ yếu lý lịch đó ngay trước mặt khiến tôi cảm thấy rất lúng túng. Giống như bị người ta kiểm tra từ đầu tới chân vậy. Nếu như còn là tôi của trước kia, khi tôi vẫn còn làm phóng viên, có cơ hội được đơn độc đứng trong không gian kín như vậy với Hàn Tiềm cơ hồ là câu cũng không được. Đáng tiếc, với quan hệ hiện tại của chúng tôi có chút khó xử. Bản thân tôi cũng không rõ tình cảm của tôi với Hàn Tiềm là gì. Là cảm hận, mâu thuẫn hay là cảm kích, thường thức, hay thiện cảm?

Sau buổi tối hôm đó, chúng tôi không nói là sẽ liên lạc lại với nhau, cũng chưa kịp liên lạc lại. Mặc dù đêm đó, tôi và Hàn Tiềm có giải quyết được một số hiểu lầm, nhưng không đủ để khiến chúng tôi thân thiết với nhau.

Hơn nữa, tôi cảm thấy Hàn Tiềm hữu ý vô tình tránh mặt tôi.

Vì kịch bản là do Hàn Lam Lam chấp bút, cộng thêm Liễu Sơ Lăng ở trong tổ làm phim của chúng tôi, những lúc rảnh rỗi Hàn Tiềm cũng đến thăm trường quay. Có đôi khi đến còn gọi món ba thực hương[1] đặc sản làm bữa phụ, buổi tối thì là canh gà vườn thơm nức. Ở hậu trường tôi có gặp anh ta mấy lần. Mỗi lần vừa định biểu đạt lòng cảm ơn đêm đó, anh ta liền lãnh đạm, gật đầu cho phải phép rồi đi qua.

[1]:

Tổng Minh Thành nói, nam nữ ở chung phòng một đêm, thì quan hệ sau này sẽ phát triển rất nhanh, xem ra cũng không hẳn là vậy.

Rõ ràng, quan hệ tốt đẹp, kỳ diệu và thân mật giữa tôi và Hàn Tiềm chỉ tồn tại trong đêm hôm đó và sáng hôm sau. Anh ta kiêu kỳ tôi. Tôi là một nữ diễn viên. Chính anh ta đã nói, không muốn có quan hệ cá nhân thân mật với nữ minh tinh. Tôi đối với anh ta mà nói chỉ là một ngôi sao bình thường trong hàng ngàn hàng vạn ngôi sao sáng trên bầu trời mà thôi. Anh ta tốt bụng cứu tôi một lần, từng cho tôi một bài học nhớ đời đã là một ngoại lệ rồi, không có lẽ gì phải vì tôi mà gặp phải phiền phức.

Anh ta là một người đàn ông tinh táo, biết kiềm chế, ung dung không vội vã. Có lẽ buổi tối hôm đó tôi đã thấy được một phần tính cách mà anh ta không muốn ai biết. Chúng tôi cùng ở trong vòng danh lợi, luôn mang mặt nạ, không ai nguyện ý để bạn nhìn thấy dưới khuôn mặt tươi cười kia đang rơi lệ. Ví dụ như, tôi và Tô Đình tình cảm rất tốt, nhưng có một số chuyện không thể chia sẻ, như thân phận của người phía sau tôi, hay lý do Tô Đình bước chân vào con đường này.

Mà hiện tại tôi và người đàn ông này cùng ở trong không gian kín mít. Anh chủ động nói chuyện với tôi. Mặc dù tôi không phải không biết người ta đang thăm dò tôi, tôi có thể phản công lại họ, nhưng dù sao đêm đó tôi cũng nợ người ta ân tình, nên tôi thành thật trả lời.

“Đàn violin không biết chơi, dương cầm thì biết. Là người vui tính, ăn nói dí dỏm, tính tình hoạt bát đáng yêu ... là ý kiến tương đối chủ quan, đều là dùng để quảng cáo, khiến anh chê cười rồi.”

Hàn Tiềm thuộc thông tin của tôi không ngoài hai khả năng. Một là anh ta đã yêu tôi đến không còn thuốc chữa nữa rồi, cảm thấy tôi rất có tài muốn lãng xê tôi. Hai là tôi đã thành công thu hút sự chú ý của anh ta, tính tình tôi quá kỳ quái. Sau đêm đó, anh ta biết chắc rằng tôi không phải dựa vào quy tắc ngầm, không rõ người đỡ đầu cho tôi là ai, hỏi Tống Minh Thành, Tống Minh Thành lại không chịu nói. Mà đàn ông như anh ta thích nắm trong tay tất cả, không thích yếu tố bất an như tôi.

Dù tâm hồn tôi có bay bổng đến thế nào đi nữa cũng không tin Hàn Tiềm sau khi bị tôi đập cho mấy cái liên roi vào tình yêu cuồng nhiệt, đâm đuối, không phải tôi thì không lập gia đình.

Anh ta dựa người vào vách tường trên thang máy, thông qua bốn bức tường thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố. Chúng tôi từ từ đi xuống, sau đó giọng nói của Hàn Tiềm vang lên bên tai tôi: “Tôi xem thông tin khi vào nghề của cô, không có vấn đề gì, không có tí vết, hoàn hảo đến không thật. Trước khi thang xuống đến nơi nói cho tôi biết câu trả lời. Tại sao cô đang làm phóng viên lại vào giới giải trí?”

Thì ra anh ta muốn hỏi cho rõ ràng. Nhưng... tôi lại không muốn nói rõ!

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Edit: Jelly

Beta: Hạ

Hàn Tiềm nhìn tôi, tôi lại nhìn mặt đất, con số trên thang máy từ hai con dần đổi thành một con. Khí lạnh từ trên lưng tôi từ từ bốc lên chậm chậm.

Nhưng tôi có thể nói sao, tôi có thể tùy tiện nói cho Hàn Tiềm, này, anh bạn, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn lên không tệ lắm, bố mày năm đó làm paparazzi là vì muốn làm xấu anh, hiện tại? Hiện tại đương nhiên là không giống lúc trước nữa, hiện tại chỉ có thể kiêm chức làm xấu anh.

Mà tôi vì sao đối với Hàn Tiềm sinh ra ý nghĩ muốn làm xấu hắn chẳng thể nào nén xuống, đây là con át chủ bài của tôi, bị lật ra tôi còn giả ngốc cái gì. Về phần có giống như Tống Minh Thành nói hay không, từ suy nghĩ muốn làm xấu hắn đến muốn ‘làm’ hắn, tư tưởng cảm tình thăng hoa một chút, biến chất một chút, đây là chuyện của tôi, quyền chủ động vẫn đang ở trên tay tôi.

Trong khoảng thời gian tẻ ngắt này, Hàn Tiềm không nói lời nào chờ tôi trả lời, tôi chọn gả suy nghĩ nhìn chằm chằm tâm thần vương trong thang máy thật lâu, sau đó rốt cục có giọt nước mưa nhỏ như hạt đậu xanh nhỏ rơi trên trán. Tôi xúc động ghê rợn, trước khi thang máy chạm đất, con mắt chọn gả của tôi rốt cục đau xót chảy nước mắt.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Tiềm, tôi nhìn ra sự kinh ngạc và lúng túng trong ánh mắt hắn, lúc này nhờ vào phản quang của vách tường thủy tinh thang máy, tôi có thể thấy rõ ràng hai hàng nước mắt tuổi trẻ đang dọc theo sống mũi tôi trượt xuống. Chưa lên tiếng lễ đã đổ, cáo trạng trước kẻ xấu*.

*Chưa lên... câu đó mình nghĩ là trước khi cáo hay buộc tội ai đó thì phải roi nước mắt trước, tỏ ra thương cảm (ra tội trước để lấy sự quan tâm, chú ý, đồng cảm của người đối diện.) rồi lúc đó mới kể lể.

“Hàn tiên sinh, tôi thật sự không thể nói, Tống gia đối với tôi có ơn. Nhưng tôi tuyệt đối không có tâm hại người.” Tôi lấy tay che ở dưới mắt, xuyên qua khe hở quan sát biểu tình Hàn Tiềm để dễ bề điều chỉnh mức độ tình trạng đau khổ của tôi.

Ai biết đợi một hồi cũng không đợi được Hàn Tiềm ở trước mặt đáp lại, tôi lấy tay mở vừa nhìn, vừa vận trông thấy đôi mắt sâu thẳm của Hàn Tiềm đang chằm chằm nhìn tôi.

“Thảm Miên, cô làm cho tôi nhớ tới một cô nhân.” Tôi nghe được âm thanh như ngâm vịnh mang theo thờ dài của hắn vang lên trong không gian lặng im.

“Bộ dáng cô khóc, khiến tôi nhớ tới cô ấy, cô ấy thích lấy tay che mắt giả vờ khóc, sau đó xuyên qua khe hở quan sát nét mặt của tôi, giống cô như đúc. Cô có biết khi đó tôi chán ghét loại cổ làm ra vẻ này bao nhiêu không?”

“Hơn nữa một chút kỹ thuật kín đáo cũng không có, nhìn thấy tôi tức giận, thì tiếp tục khóc muốn gọi lên sự quan tâm của tôi, trông thấy tôi không tức giận lắm, liền lập tức mở tay, vui vẻ ra mặt tiếp tục dính sát vào, giống như là mình không có ý thức, chỉ biết cả ngày xoay xoay quanh tôi, tôi nói Đông, cô ấy tuyệt đối không nói hướng Tây, mà thứ cô ấy chú ý lại hoàn toàn không đồng thời với tôi. Mỗi người chúng tôi không có tiếng nói chung, nhưng

hình như cho tới bây giờ cô ấy chưa từng phát hiện ra.”

Tôi run run lên. Xem ra vị cổ nhân giống tôi này chẳng phải là mối tình đầu Hàn Tiềm gì, mà như là con nhóc khiến người ghét theo đuổi quá chặt hấn không buông. Cái này không phải dấu hiệu tốt. Khi một tên cuồng sát nhân ngồi hồi tưởng lúc hấn từng giết người với người thì, hơn phân nửa kẻ bị diệt khẩu tiếp theo chính là người.

“Hàn tiên sinh, anh có khi nào nghĩ tới một người vì người khác có thể vứt bỏ bản thân, cũng nói lên cô ấy cực kỳ thích anh vô cùng. Anh xem, anh giống như là toàn bộ thế giới của cô ấy, tuy rằng đáng tiếc cô ấy vừa vặn không phải ngôi sao nhỏ kia của anh.” Tôi cố gắng muốn gọi ấn tượng tốt của Hàn Tiềm đối với cô nàng cổ nhân kia, tôi mới tham gia nhận chụp ảnh trong《 Scandal 》 cảm nhận được vất vả cùng tự hào khi làm diễn viên, bắt đầu chậm rãi nhiệt tình yêu thương nghề nghiệp này, cũng không nghĩ sớm như vậy đã bị thanh lọc nóc – ao.

“Thẩm Miên cô không cần lo lắng, dù sao nếu như cô là người bên Tổng gia kia, cô theo dõi tôi cũng dễ ý mà theo, bọn họ từng ban ơn với cô, cô có nỗi khổ tâm không thể hết sức thăng thần nói về quá khứ, nhưng cô nhớ kỹ, Tổng Minh Thành có lẽ dễ thân cận, nhưng đề cập đến chuyện lợi ích Tổng gia, hấn tuyệt đối cùng anh hai hấn đứng chung chiến tuyến, tôi không biết cô có từng nghe qua thủ đoạn của Tổng Minh Nguyên chưa. Hấn hiện nay là quản lý mọi việc của Tổng gia, Tổng gia đời trước đã sớm lui ẩn, nửa giang sơn tất cả đều là Tổng Minh Nguyên tự mình gây dựng lên.”

Tôi gật gật đầu, trong lòng ngược lại nghĩ về cổ nhân hấn nói, trong giọng nói Hàn Tiềm có loại hối hận và trống vắng không biết tên, làm cho tôi thực nổi lên cái mẫn cảm của nghề nghiệp. Mà đối với chuyện cũ này, tôi lại mơ hồ có chút cảm giác quen thuộc. Cảm giác quen thuộc khiến người tôi tim đập nhanh.

Loại tim đập nhanh này vẫn duy trì mãi đến tối, tôi ở cửa đột nhiên nhận được điện thoại của Trần Đan Đan, người đó cũng là đồng nghiệp với tôi, lúc tôi làm paparazzi.

“Thẩm Miên, đã lâu không gặp, tôi từ chỗ của một chủ quán rượu nơi đây mua được một bộ ảnh không tệ, tuy không rõ nét lắm, nhưng mà tôi nghĩ cô nhất định rất có hứng thú, à, quán bar đó tên là Đồng Cung. Là ảnh chụp của hai năm trước, cô vẫn còn cùng tôi một nhóm đấy. Trọng điểm là, trong tấm ảnh này, cô là vai nữ chính nha.”

Cô ấy không giống tôi, lúc trước làm paparazzi thì cả người áo sơ mi T đầy bụi đất, tóc bù xù chẳng sửa sang, Trần Đan Đan vẫn rất chói lọi, mặc kệ cô ấy xuất hiện ở trường hợp gì, đều trang điểm vô cùng cẩn thận, cho nên cô ấy có thể xử lý cùng các ngôi sao nam tương đối khá, khai thác được không ít tin tức tốt.

Nhưng bây giờ mặc kệ cô ấy có phải ở chỗ xinh đẹp nào lấy tin tức gì đều làm cho tôi có dự cảm bất hảo, bởi vì cái tên Đồng Cung này, nó gọi dậy ký ức lẫn lộn, mê loạn chẳng hề xa xôi mà tôi vẫn có ý muốn chôn vùi.

Tôi run run tay cầm điện thoại hỏi cô ấy. “Cô ở chỗ nào, có thể gặp mặt nói không?”

Sau đó tôi nghe được tiếng cười vẫn êm dịu của cô ấy. “Tôi ở ngay dưới lầu cô, cô hiện tại là nghệ sĩ, tôi không thể tưởng tượng được cánh cửa của cô cũng có một ngày không mở rộng với tôi, ngay cả mặt mũi khóa cũng chưa từng thấy qua, cô mở cửa đi, tôi lên.”

Tôi buông điện thoại, nói cho bảo vệ mở cửa cho Trần Đan Đan đi vào, sau đó ngửa mặt nằm ở trên sofa. Trần Đan Đan luôn luôn là người làm việc trầm ổn, nhất định phải tính kỹ càng trước mới có thể mở miệng, tôi biết, cầm trên tay cô ấy, có lẽ là ảnh chụp đêm hôm đó.

Cho nên khi Trần Đan Đan vén mái tóc dài, đánh giá nơi ở của tôi, lấy ra bức ảnh, chỉ vào một bóng người trong đó. “Miên Miên, đây này, là cô phải không? Cô xem, lúc ấy cô cùng tôi đi dạo phố mua váy, khi đó bởi vì điều kiện của paparazzi cũng chưa từng thấy cô mặc, cho nên cô xem, trong ảnh chụp tôi lập tức liền nhận ra, cô thật sự rất đẹp, đáng người cũng thực nóng bỏng, chỉ riêng bóng hình cũng rất hấp dẫn người chú ý.”

Tôi bình tĩnh nhìn chằm chằm tấm ảnh mà bản thân đang mặc váy, Trần Đan Đan vẫn đang bảo đảm chính là tôi, gọi Miên Miên, tựa như trở về quang cảnh thân thiết yêu thương nhau trước đây, tôi biết không phải thật.

Bởi vì cô ấy tiếp tục chỉ vào một người đàn ông trong tấm ảnh, móng tay sơn đỏ ở dưới ngọn đèn phản xạ ra màu sắc chói người. “Đây này, người đàn ông này, vừa vặn có thể nhìn trực tiếp đấy, cô xem, chẳng phải là Hàn Tiềm cô theo dõi rất lâu sao?”

Cô ấy thấy tôi không nói năng gì, đơn giản bỏ thêm một liều mạnh. “Tôi nghe nói《 Scandal 》gần đây của cô chính là Hàn Tiềm đầu tư, cô cùng Tổng Minh Thành đã là luôn là đề tài của câu chuyện, nếu hiện tại truyền ra quan hệ cô với Hàn Tiềm thì sẽ như thế nào?”

Nói cách khác, paparazzi cũng là một bộ phận của giới giải trí, đều là người trong giới, Trần Đan Đan và tôi đều rất hiểu, chuyện xấu thích hợp có lợi với một nữ ngôi sao trưởng thành và nhân khí, nhưng chuyện xấu sơ ỡ vì sao thành chuyện xấu ngay với tin đồn của nó. Mà thực tế, đó là scandal, một người có scandal, quy tắc ngầm nhất là có chứng cứ chính xác về scandal của nữ ngôi sao, con đường của cô tuyệt đối đi không lâu.

Tôi nhìn hình dáng môi tuyệt đẹp Trần Đan Đan, từng chữ châu ngọc, cô ấy nói. “Miên Miên, nếu không nhìn lầm, người đàn ông đêm đó cô hẹn, người đàn ông uống rượu với cô, và người đàn ông sau đó cùng cô mướn phòng. Đó là Hàn Tiềm.”

Tôi rất cục sục đổ, hận không thể cầm gậy lên mà mắng to Trần Đan Đan, tôi nhìn cô đã lâu rồi, ngày trước thỉnh thoảng lấy một ít tin tức thói quen cuộc sống, chút riêng tư của tôi phơi ra ngoài ánh sáng, mặc dù không đến mức gió tanh mưa máu, nhưng mà cũng đủ gây cho tôi phiền toái, Thẩm Miên tôi ngày trước yên ổn vô sự nay có tính chất tranh luận như vậy, thật đúng là nhờ vào một phần của cô nàng này.

Mà đêm đó tôi bị làm sao vậy! Không phải lúc theo dõi Hàn Tiềm tôi quá chỉ vì cái trước mắt, trực tiếp bám gót chạy vào trong quán bar sao! Sau đó tôi không phải uống nhiều lắm sao! Con mẹ nó, tôi tỉnh lại nhìn thấy tôi cùng Hàn Tiềm thân thể sạch trơn nằm ở trên một cái giường, trên ra giường còn

có một ít máu, móng tôi đau, cả thân đều đau, chân không khép được, mẹ nó, lúc ấy tôi thực sự so với bất được ông chú ngủ hảo* bên cạnh tùy tiện phóng uế ở chỗ nào đó để giải nén còn kinh hãi hơn!

*ông chú ngủ hảo : ông chú năm điều tốt. Vd : thanh niên năm tốt : học giỏi, tư tưởng tốt, công việc tốt, kỷ luật tốt, tác phong tốt.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Edit: Jelly

Beta: Đỗ Hàn Y

Tôi từng thử bình tĩnh lại không mang theo phiền muộn hồi tưởng đêm đó, đáng tiếc khi trí nhớ quay về cái buổi sáng kinh hồn kia, bàn tay Hàn Tiềm vòng qua ngực tôi ôm lấy tôi, còn có cảm giác cơ thể hằn kẻ sít vào trên làn da tôi, thật sự là làm cho tóc gáy tôi dựng đứng.

Hơn nữa gương mặt đẹp trai của hắn, cảm giác khoảng cách gần gũi nảy sinh khuếch ra ở trong phạm vi an toàn của bản thân này, thật sự rất không ổn, sau đó tôi nhớ rõ tôi còn hướng xuống nhìn nhìn, quét một chút qua ngực Hàn Tiềm, eo và đôi chân dài. Mỹ cảm không gây yếu mà còn rất có sức mạnh. Chính là sức mạnh này đã khiến đêm qua tôi thực tổn thương. Đến bây giờ chỉ có thể ôm eo mà đi.

Sau này có một lần cùng Tô Đình thật tình nói những mạo hiểm lớn, cô ấy yêu cầu tôi chia sẻ đêm đầu trải qua ra sao, khi đó tôi vừa mới vào giới, bên người chỉ quen một mình cô ấy, hay là vì làm paparazzi bám theo mà quen, tuy rằng lúc ấy còn không biết Tô Đình có đáng giá giao du hay không, nhưng tôi nhất định phải nhanh chóng xây dựng các mối quan hệ nhập vào giới nghệ sĩ lại là thật, mà có đôi khi chia sẻ một ít bí mật, là lỗi tất để các cô gái quen thân nhau.

“Cô nói đi, tôi rất đáng tin, và lại trước kia cô còn chụp được tin tức của tôi, nhược điểm của tôi còn ở trong tay cô mà, nói với tôi lại không có quan hệ, lần đầu tiên của tôi là với một người tôi thật tình thích, cùng nhau vào thành phố dốc sức làm, đáng tiếc sau này hắn kết hôn với con gái cấp trên. Còn cô? Cô lớn lên xinh đẹp, ngực còn lớn như vậy, điều kiện so với tôi tốt hơn nhiều, lần đầu tiên là cùng ai?”

Tô Đình hiển nhiên là cảm thấy tôi nhất định từng có trải qua, lúc ấy bản lĩnh tôi quả thật khá phong cách, Tống Minh Thành tự ký kết với tôi, mở một cuộc họp chiêu đãi ký giả long trọng, đãi ngộ tốt có thể ngang hạng nhất, dù là ai có lẽ cũng không tin tôi là xuất thân trong sạch leo lên vị trí này.

Mà kỳ thật tôi ngoại trừ cùng Hàn Tiềm mơ mơ màng màng một lần, đối với chuyện nam nữ hoàn toàn không biết gì cả. Tôi khéo léo nói với Tô Đình tôi kinh nghiệm nghèo nàn.

Cô ấy ngược lại không kinh ngạc. “Khuôn mặt cô như vậy, hơn nữa xuất thân tay săn ảnh, tôi đoán thử, tám phần là lúc làm thẳng chó* chụp được bức ảnh của đại gia với ngôi sao nào đấy, giống như đêm đó cô chụp tôi không cẩn thận bị người ta tóm lại, kết quả thân hình rất mê người, trực tiếp được con cháu nhà giàu coi trọng đi? Cho nên cô cũng coi như là người mới trong giới này, kinh nghiệm ít ỏi kém cỏi cái gì, tôi không tin.”

*paparazzi

Tôi nhìn ánh mắt lóe ánh xanh của cô ấy, nuốt nuốt nước miếng, đành phải cố gắng hồi tưởng tình cảnh đêm đó. “Lần đầu tiên, tôi không phải với người trong lòng, chúng tôi uống rượu, người con trai thanh toán tiền xong muốn đi về, tôi giữ chặt hắn, sau đó hắn phát tay tôi ra, là ở một cái quán bar, âm ỹ lắm, có một người đàn ông khác đi lên kéo quần áo tôi, sờ mặt tôi, rót rượu cho tôi, sau đó người đàn ông kia trở lại, kéo tôi từ bên trong quán bar ra.”

“Anh hùng cứu mỹ nhân? Wow, mỗi lần thấy cô quy quy củ củ đi trên thảm đỏ như thế, tôi còn tưởng rằng tư tưởng bảo thủ chứ, vậy mà lần đầu tiên là ở quán bar say xỉn, đi về sau đó 419? Lỡ thật, trái lại người đàn ông kia, được lời, cô là ai chứ, là ngôi sao nhỏ tương lai của chúng ta. Nè, đừng trừng mắt nhìn tôi khổ đại cừu thâm như vậy, cô tiếp tục tiếp tục.”

“Sau đó chúng tôi liền đi ra khỏi quán bar, bên ngoài rất lạnh, tôi lập tức khó chịu trong bụng, trực tiếp ới vào cả người hắn. Sau đó thì, tôi tỉnh lại, ừ, như vậy thôi.”

Tô Đình cất một tiếng, ánh mắt khinh bỉ. “Năng lực chọn lọc của cô lại rất tốt, nói mấy câu, đã ‘thuyền nhẹ vượt qua vạn trọng núi’** rồi.” Sau đó cô chớp chớp con mắt, tiến lại gần thân bí hề hề kẻ tai nói nhỏ với tôi. “Vậy cô còn nhớ rõ người đàn ông kia bộ dạng đẹp không? Ờ, năng lực mặt kia có được không vậy? Nghe nói đàn ông bề ngoài bộ dạng đẹp để nơi đó thường thường cũng sẽ thực tình tế... Nhưng mà cô là lần đầu tiên sao, bé một chút nhỏ một chút cũng tốt.”

Tôi nghĩ tôi lúc ấy thật sự ngây thơ, bởi vì tôi còn đỏ mặt. “Không có đâu, đêm ấy sau khi về nhà, sau đó tôi còn nằm ba ngày.”

Điều này làm Tô Đình lên tinh thần. “Dựa vào cái gì, thật sự là diễm ngộ! Tôi lại hỏi một câu, bắn ở trong sao? Mấy lần?” Cô ấy thật đã muốn đem tôi làm người một nhà, dĩ nhiên lộ bản tính, trên khuôn mặt lúc nào cũng giả vờ vẻ lãnh khốc kia hiện giờ đều là lấp lánh ánh sáng tính toán hóng hớt.

Cô ấy gặp tôi không nói, lại thúc giục. “Các người tuổi còn trẻ nhỏ, đặc biệt sau khi uống rượu, căn bản không nghĩ đến biện pháp phòng hộ, nhất là người mới như cô, cô có biết không? Nếu người đàn ông có bệnh thì làm sao bây giờ? Nếu cô vừa lúc ở trong kỳ nguy hiểm thì làm sao giờ?”

Tôi bị cô ấy nói đến như dưới móng có bàn ủi điện, bật người lên. “Không! Không đâu! Hấn làm sao có thể có bệnh chứ! Hơn nữa kỳ sinh lý của tôi đã sớm qua rồi.”

“Á à! Bị tôi moi ra rồi nhé, Thẩm Miên cô thật sự là... Ha ha ha, lần đầu tiên đã gặp được loại đàn ông cực phẩm, thủ đoạn tàn nhẫn thế này, nói cô xui hay là vận khí tốt đây?” Tô Đình nhìn tôi đột nhiên cả kinh sau đó lại uể oải ngồi xuống, vẻ mặt đắc ý. Lúc đó, tôi vô cùng thất bại, Tô Đình có lẽ càng thích hợp làm một chó con giỏi. Thật sự.

Nhưng tôi vẫn còn có điều giấu giếm với Tô Đình, ví dụ như tôi không nói, người đàn ông cực phẩm mặt trên đẹp đẽ, mặt dưới to lớn ngày đó là nhà đầu tư Hàn Tiềm mà chúng ta thường xuyên gặp.

Sau khi nằm ở trên giường không thể xuống ba ngày, tôi đã nghĩ rất nhiều, tôi thật sự hối hận, lần đó tôi thật sự rất xúc động, khoảng cách cái đêm tôi bị Hàn Tiềm quăng vào bể bơi đã là nửa năm, tôi muốn hạ gục hắn giống như dây mây càng ngày càng sinh trưởng, cuối cùng kết quả chính là đêm đó trực tiếp theo vào quán bar.

Điều duy nhất còn có thể nhớ rõ chính là tôi và Hàn Tiềm cùng đầu rượu.

Ngày ấy tôi mặc áo hai dây có hơi tùy tiện, rất hở, vào quán bar sắc màu sắc sỡ, lập tức có cái tay heo*** đưa ra, tôi nâng cốc hát vào một tên nhuộm tóc đỏ, gã biến sắc ngay tại chỗ đập nát một cái chai bia tuyên bố muốn chơi chết tôi sau đó vạch nát mặt tôi.

***:đều là tay heo (hàm trư thủ): quấy nhiễu tình dục.

Sau thì Hàn Tiềm xuất hiện, tuy là giúp tôi giải vây, nhưng thù chung sắc mặt tốt không với tôi.

Tôi còn nhớ rõ cảnh cáo của hắn. “Thẩm tiểu thư, lần trước giáo huấn còn chưa đủ sao? Cô thật sự muốn vì sự nghiệp hiến thân vào loại nơi này sao? Nếu tôi không cứu giúp, cô có biết hậu quả không? Tôi không có nhiều thời gian đây đưa với cô, lần sau cũng sẽ tuyệt đối không lại ra tay cứu giúp, cô là người trưởng thành, nên vì hành vi của mình mà chịu trách nhiệm, còn có, tôi hy vọng đây là một lần cuối cùng cô theo dõi tôi, bằng không Thẩm tiểu thư, đến lúc đó cô sẽ phát hiện, hoàn cảnh của cô, có lẽ nếu so với khi này còn khôn đốn hơn.”

Tôi tự nhiên không phục, hùng hổ nói cho Hàn Tiềm, loại rượu này à đối với tôi mà nói là kém, quả thực tôi chính là ngàn chén không say. Hàn Tiềm trào phúng nhìn tôi liếc mắt một cái, sau đó tiếp nhận lời mời độ rượu của tôi.

Kỳ thật hắn nói đúng, tôi không thích hợp với những nơi này, từ thuở nhỏ thân thể tôi đã không tốt, vẫn luôn uống thuốc để điều dưỡng, vốn không thích hợp uống rượu, mới được hai chén, trước mắt tôi liền xuất hiện Hàn Tiềm đột biến gien ba đầu sáu tay.

Có lẽ là hắn cảm thấy chỉ cần vài chén rượu có thể đánh gục tôi, sau đó tôi sẽ tuân thủ hứa hẹn, thừa nhận thua, ngoan ngoãn rút khỏi thế giới của hắn, nước giếng không phạm nước sông. Vô luận như thế nào, vài chén rượu thế này đối với hắn là đáng giá, là đường tắt giải quyết mọi phiền toái là tôi đây.

Đáng tiếc hắn cũng coi như sai một bước, cái tên tóc đỏ kia lại quay trở lại, cho một viên thuốc nhỏ trong rượu hắn, tặng một cái kính hi tuyệt không tốt đẹp cho chúng tôi.

Chuyện tình sau đó, tôi cũng mơ hồ, nhưng mà Hàn Tiềm có lẽ cũng ý thức được không đúng, muốn nhanh chút thoát ra, lại bị tôi một lời hai kéo ới ta làm bản người như vậy, mới nghĩ tìm một khách sạn gần đây ngủ một đêm.

Hắn đối với chuyện sau đó thật sự không nhớ rõ, bao gồm tôi làm thế nào đi theo hắn vào khách sạn, vào phòng, sau đó cùng lên giường. Mà một đoạn này, đối với tôi cũng như phủ một lớp sương che, mà men không có tự chủ được hành vi của mình, nhớ mang máng là tôi chủ động dây dưa. Tính cách tôi rất mạnh mẽ, độ rượu thất bại tại vì về sau theo dõi chăm chút, rốt cuộc làm cho tôi không chấp nhận được được, không thuận theo, không bỏ qua cho Hàn Tiềm.

Đó là những điều tôi giấu giếm với Tô Đình, cũng là những điều tôi giấu giếm với Hàn Tiềm. Bởi vì sau ngày hôm đó, Lamborghini của hắn liền đậu dưới lầu tôi. Hắn ở đầu ngõ chặn tôi lại.

“Đêm đó có phải là cô hay không? Rất xin lỗi, tôi nhìn thấy máu trên giường.”

Tôi hồi tưởng lại nét mặt của mình lúc nghe được mấy cái lời kịch thế này phát sinh ở trên người mình, đáng thương, đêm đó tôi ở trên giường bị hắn lấn qua lộn lại không biết mặt trái hay mặt phải, giống như trứng ốp lếp làm biết bao nhiêu lần, bây giờ chân đều run, nếu không phải đói bụng không có cách nào khác đành phải ra ngoài kiếm ăn, mới sẽ không ở trong này cùng hắn oan gia ngõ hẹp.

“Hàn tiên sinh, anh đang nói cái gì? Cái gì máu? Đêm đó tôi nôn xong rồi trở về nhà, sau đó vẫn là bạn hàng xóm nấu canh gừng cho tôi, tôi Thẩm Miên tuy rằng chính là một paparazzi, nhưng đã đầu thì chấp nhận thua, đầu rượu thua chính là thua, không việc gì tranh cãi, tôi sẽ không theo dõi anh nữa, trước kia quấy rầy đến cuộc sống của anh vô cùng xin lỗi.”

Tôi nhìn thấy Hàn Tiềm nhăn mày, vẫn xinh đẹp giống như đêm đó, đáng tiếc hiện tại điều tôi muốn làm chính là phui sạch quan hệ với hắn! Đúng, tôi là muốn làm xấu hắn, nhưng mà không hy vọng có loại khúc mắc và ràng buộc thế này. Tống Minh Thành nói, một quý ông đích thực dưới tình huống vô ý thức cùng một xử nữ ngủ một giấc, đều muốn bồi thường.

Tôi không cần loại bồi thường này, loại bí mật giữa hai người khiến tôi có cảm giác bất an hơn nữa còn phức tạp. Tôi không tính dùng phương thức này bắt đầu một đoạn tình cảm mới, cũng không hi vọng tương lai lúc bắt đầu tình cảm, Hàn Tiềm vẫn còn băn khoăn. Cho nên tôi trực tiếp nói cho Hàn Tiềm, không có bí mật, ít nhất không có giữa chúng tôi.

Chuyện này tôi cũng không dám nói với Tống Minh Thành, hẳn tuy là chuyên gia cho hai phái, nhưng bí mật gì nói cho Tống Minh Thành, chẳng khác nào nói cho toàn bộ thế giới biết, bảo cả thế giới cùng giúp bạn giữ bí mật.

Mà việc tôi không có dấu điểm Tô Đình là, đêm đó Hàn Tiềm làm mấy lần, tôi thật sự không nhớ rõ.

Còn lúc nghe Tô Đình bàn luận về biện pháp phòng hộ, tôi thật khó khăn tốn phí mở rộng quan hệ tìm người lấy tờ giấy sức khỏe của Hàn Tiềm.

Tổng kết lại, chuyện xưa đêm đó, với Tô Đình, là sự khởi đầu thân thiết của cô ấy với tôi. Với tôi, là ở trên giường nghiêng răng nghiêng lợi mắng ba ngày sau đó chậm rãi bình tĩnh suy nghĩ đường lui. Với Hàn Tiềm, là chẳng biết rõ người ngủ cùng một đêm là ai.

Vừa nghĩ vậy, tôi đột nhiên cao hứng lên, Hàn Tiềm thì thế nào, rốt cuộc còn không phải ngủ miễn phí cho người khác !

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Edit: Jelly

Beta: Đỗ Hàn Y

Đáng tiếc hiện tại không phải là lúc thảo luận vấn đề Hàn Tiềm ngủ cùng ai. Trần Đan Đan nhìn tôi cứ như hổ rình mồi.

“Miên Miên, cô yên tâm, tôi không định đem thứ này cho chủ biên đâu. Hơn nữa tôi cũng sẽ đem cả bản gốc và bản sao tiêu hủy ở trước mặt cô.”

“Vậy cô muốn bao nhiêu tiền? Hay muốn một ngôi nhà để định cư ở thành phố này?” Ở nơi này kiếm bữa ăn miễn phí, Trần Đan Đan mà chúng tôi quen biết là một cô gái mạnh mẽ, khoảng thời gian khi tôi vẫn còn cùng các minh tinh vui chơi khắp nơi, cô ấy khéo léo bày tỏ không ủng hộ cách sống của tôi.

Nghề phóng viên giải trí của cô ấy thật vô vị. Cái cô cần là một công việc ổn định và một nơi ở tốt trong thành thị này. Lúc ấy cô rất chú trọng vào các mối quan hệ với ngôi sao khác, để tìm chỗ dựa. Mà hiện tại, tôi là chỗ dựa của cô ấy.

Nghe tôi nói như vậy, trên mặt Trần Đan Đan hiện lên vẻ chua xót cùng phức tạp: “Miên Miên, tôi không cần tiền của cô, tôi biết lúc trước tôi khiến cô cảm thấy bị uy hiếp, hơn nữa cô không tin tôi, quả thật trước kia tôi có viết một số tin tức nhỏ về cô, khi đó kinh tế không tốt, cô đi rồi, tôi không biết tìm ai để chia sẻ tiền, tạp chí lại muốn giảm biên chế, cô có biết, tôi theo dõi không được, căn bản không có một chút tin tức.”

Cô ấy nói xong, dừng lại một chút, một lần nữa ổn định cảm xúc của mình, lại biến thành một Trần Đan Đan lý trí, “Cô biết nhà tôi đã táng gia bại sản để nuôi tôi học xong đại học, tôi rất cần ở lại trong thành phố này tìm một công việc có thể nuôi sống mình. Thẩm Miên, lúc chúng ta đều không thể thỏa mãn nhu cầu ăn, mặc, ở của chính mình, chúng ta không thể quá nghiêm khắc với nguyên tắc gì, bạn bè, thậm chí là tình yêu.”

Tôi nghe cô ấy kêu một tiếng “Thẩm Miên”, lòng cũng cảm thấy cảm động. Kỳ thật Trần Đan Đan viết tin tức này về tôi, tôi cũng có thể hiểu rõ, chẳng qua tôi thân là nhân vật trong bài viết kia, tuy rằng nội dung chính không đến nơi đến chốn, nhưng lại làm dâng lên một trận sóng trong lòng tôi. Mà điều làm cho tôi phiền chán, là cô ấy lại cầm ảnh chụp đêm đó tới tìm tôi, tôi không biết cô ấy muốn làm gì tôi, nhưng mỗi một sự kiện đều muốn ra giá với tôi.

“Thẩm Miên, thực xin lỗi khi lại dùng cách này với cô, nhưng mà, tôi thật sự cần Hàn Tiềm giúp đỡ.”

Rốt cục Trần Đan Đan cũng nói thẳng vào chủ đề, nhưng sự cầu khẩn này của cô ta thật kỳ lạ.

“Hàn Tiềm? Cô muốn Hàn Tiềm giúp đỡ?”

“Ừ, tôi không còn biện pháp nào khác, kỳ thật hiện tại tôi cũng gần như chuẩn bị đi ăn mắng khác, làm phóng viên tin tức báo chí chính quy, sau đó, ngày đó tôi đi chợ mua rau, trên con phố mà chúng ta thường đi, một chiếc Audi đựng một bé gái 11 tuổi vắng xa 10 thước, đứa nhỏ từ vong tại chỗ, vừa lúc tôi cũng ở đó, dùng máy ảnh chụp lại hiện trường, cả biên số xe, sau đó giao cho cảnh sát, lại không giải quyết được gì, đến báo chí, cũng không đăng, nghe nói chủ xe Audi kia là một tiểu thiếu gia, ba hẳn lại làm lớn.”

Tôi đại khái hiểu được ý của Trần Đan Đan, kỳ thật cô ấy là một sinh viên có tài đã tốt nghiệp mảng tin tức chuyên nghiệp, chịu thiệt đi làm phóng viên giải trí đã là trong tình thế bất buộc, mà lại học ngành báo chí, thì ai cũng mang theo ý thức công lý.

“Ba của người nọ tên là gì?”

“Giang Dã. Kỳ thật ảnh chụp này của cô cùng Hàn Tiềm không phải tôi chủ động đi tìm, là người phục vụ kia tìm được tạp chí chúng tôi, hy vọng có thể sử dụng ảnh này đổi chút tiền nhuận bút, tôi cho hắn tiền, lấy lại ảnh chụp, vẫn chưa đưa cho chủ biên.”

Rốt cục tôi cũng hiểu được vì sao Trần Đan Đan muốn đi tìm Hàn Tiềm. Giang Dã là họ hàng của Hàn gia, người của Hàn gia, hơn nữa lại là một nhân vật nổi trong tạp đoàn có thế lực như Hàn gia. Trần Đan Đan muốn mở rộng cửa chính nghĩa, vừa vặn thấy tôi cùng Hàn Tiềm có một chân trong ảnh chụp, hiển nhiên khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử, nghĩ thông suốt, muốn thông qua tôi thủ thi bên gối Hàn Tiềm.

Đáng tiếc tôi chỉ có thể nói cho cô ấy, tuy rằng tôi cùng Hàn Tiềm ngủ cả đêm, nhưng mối quan hệ của chúng tôi lại không thẳng hoa! Thậm chí Hàn Tiềm cũng không biết tôi ngủ cùng hắn!

Trần Đan Đan nhìn tôi đang suy nghĩ, có chút sốt ruột, vội vàng xuất ra một tập ảnh chụp khác, “Cô xem, đây là hiện trường, tôi để riêng một bộ, tôi tin sẽ không ai nhìn qua mà không xúc động.”

Cô ấy đem ảnh chụp đưa cho tôi, đập vào mắt là hình ảnh đầm đìa máu tươi, Trần Đan Đan còn chụp ảnh hậu kỳ biểu tình tuyệt vọng của cha mẹ cô bé. Sau đó cô ấy cũng mang ảnh chụp cùng phim ảnh của tôi với Hàn Tiềm.

Tôi thờ dãi, “Trong thành phố này, tên của Giang Dã cô cũng nghe qua, việc này tôi sẽ giúp, nhưng tôi chỉ có thể làm hết khả năng của mình, bên Hàn Tiềm tôi sẽ đi thương lượng, nhưng kết quả như thế nào, tôi không thể chắc chắn.”

Trần Đan Đan ngán ân vạn tạ *, chuẩn bị rời đi, tôi nhìn bóng dáng cô ấy, đột nhiên có chút thông cảm, cô ta cũng cất giữ giấc mộng của mình, giữ vững lòng tin, thật là một cô gái tốt, đáng tiếc chúng tôi đều không thể quay lại như cũ nữa.

*: ngàn ân vạn tạ: cảm ơn nghìn lần

Tôi nhịn không được nói, “Kỳ thật cô không cần đem ảnh này lại đây, tôi cũng sẽ giúp đỡ cô.”

Giọng nói rất nhẹ, nhưng cô ấy nghe được, cô không quay đầu, vẫn đang đưa lưng về phía tôi, “Thảm Miên, rất xin lỗi cô, nhưng tôi thật sự rất vui mừng, chúng ta đều rất rõ ràng trong cái vòng lẩn quẩn này, giống vũng bùn, nhưng thật tốt, nhiều năm trôi qua như vậy, cô cũng chưa từng thay đổi.”

Tôi nhớ đến câu nói kia của Tô Đình, đã đi vào con đường sâu như biển cả này, từ nay về sau những người trước đây tất cả đều quên hết. Khi người nghệ sĩ tỏa sáng, cũng hy sinh rất nhiều.

Paparazzi cùng ngôi sao, chung quy vẫn không thể làm bằng hữu, giống như có một bức tường bất tri bất giác ngăn cách, tựa như cô ta không tin nếu tôi không có nhược điểm trong tình huống này, sẽ không tự nguyện giúp đỡ cô ta, tựa như lúc vừa rồi cô ấy mang ảnh chụp Hàn Tiềm ra, tôi chỉ có một ý nghĩ, cô ấy là tới đây để uy hiếp tôi.

Chúng tôi cũng không thể tin tưởng đối phương được.

Mỗi người đều có nhiều mặt. Không có người xấu, cũng không có người trong sạch đơn thuần. Lúc trước tôi nghĩ về Trần Đan Đan rất tốt, sau lại cho rằng cô ta là người xấu.

Mà lúc này nhìn hai chồng ảnh chụp có nội dung khác nhau ở trên bàn, tôi sửa lại một chút, quyết định đi tìm Hàn Tiềm ngay tức khắc. Cái gì chính nghĩa hay phi chính nghĩa dù là trẻ, nhưng kẻ đó làm chết một bé gái, cha mẹ của cô bé kia cần tìm lại công lý chính nghĩa, kẻ đó phải bị pháp luật trừng trị.

Tôi gọi đến số cá nhân của Hàn Tiềm. Ngay lúc tôi chưa chuẩn bị tốt lý do thoái thác, thì đường dây đã được kết nối.

“Thảm Miên?”

Tôi có chút lo lắng, “Hàn tiên sinh, anh, có thể đi ăn cơm với tôi không?”

Sau đó người bên kia điện thoại quả nhiên trầm mặc, sau nửa ngày mới nghe được Hàn Tiềm nói tiếp, “Có chuyện gì cần tôi giúp sao? Dựa vào tính cách của cô, sẽ không dùng phương thức này chủ động mời tôi ăn cơm.”

Tôi nghe được hắn dặn thư ký điều chỉnh lịch trình trong một ngày, đem buổi tối hội nghị dời sang ngày mai.

“À, Rita, đem hội nghị sắp xếp vào sáng mai đi, sau đó buổi tối đặt chỗ ở Đế Tinh cho tôi, thôi, quên đi, không cần Đế Tinh, tìm nơi nào không có paparazzi ở xung quanh đi? À, cô xem rồi làm, dời chỗ đi.”

Sau đó giọng Hàn Tiềm truyền tới lỗ tai của tôi, tôi có cảm giác quái dị là hắn dù cách điện thoại nhưng đang vuốt ve lỗ tai tôi. Hắn nói, Thảm Miên, cho cô một buổi tối, hy vọng cô là thực sự có chuyện nghiêm chỉnh tìm tôi.

Ý ngầm rất trực tiếp, nếu lúc này cô muốn làm chuyện loạn thất bát tao ** vớ vẩn mà ép buộc tôi, lần sau đừng mơ tưởng liên hệ với tôi, từ nay về sau cô sẽ có mặt trong dãy số đen cá nhân của tôi.

** loạn thất bát tao: lộn xộn. lung tung

Tắt điện thoại, tôi lập tức chỉnh sửa lại trang phục, phối hợp cùng một bộ quần áo đơn giản, sau đó chờ Hàn Tiềm tới đón tôi.

Cách 6h30 còn có một khoảng thời gian, tôi ngồi ngẩn người, sau đó đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng. Tôi sẽ đứng trên lập trường nào để làm cho Hàn Tiềm giúp đỡ đây? Giang Đà ở Hàn thị tuy rằng không phải nhân vật tai to mặt lớn gì, nhưng xem như cũng lão luyện, không có công lao cũng có khổ lao, Hàn Tiềm lại là thương nhân, dựa vào gì bởi vì mấy câu nói của tôi sẽ không bảo lãnh con trai người ta đây.

Chẳng lẽ nói với hắn, Hàn thiếu gia, anh còn nhớ rõ ngày đó người ngủ cùng anh là Thẩm Miên tôi đây?

Việc này quả thực so với “Hoàng Thượng, người còn nhớ rõ Đại Minh ven hồ Hạ Vũ Hà không!” (***)..Điều này khiến cho người ta muốn khóc.

(***) : các bạn có xem Hoàn châu công chúa không. Đây chính là câu mà Hạ Tử Vy dùng để Càn Long nhận ra mình.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit : Jelly

Beta: Kathyjj

Hàn Tiềm đến rất đúng giờ. Ân mình trong bóng tối, bốn phía không có một ai chú ý tới chúng tôi.

Anh ta hình như vừa mới kết thúc một ngày làm việc vất vả, vẻ mặt trông càng lạng lừng, xa cách, tựa như đang che giấu một mối.

Tôi vẫy tay chào, anh ta cũng chỉ gật đầu một cái tỏ vẻ đã biết. Chỉ đến khi tôi mở cửa, chuẩn bị lên xe, anh ta mới mở miệng nói một câu:

“Ngồi lên ghế trước đi.”

Tôi nhìn khuôn mặt đẹp như ánh trăng lạnh lẽo của anh ta rồi lại nhìn sang ghế phụ lái bên cạnh, nhất thời trở lên khẩn trương, đành phải lấy lòng nói: “Hàn tiên sinh, vị trí lái phụ tượng trưng cho những người cùng đẳng cấp. Tôi nghĩ là để dành cho những người quan trọng với anh thì tốt hơn.”

Hàn Tiềm liếc nhìn tôi: “Tôi biết cô nói dối đã thành thói quen, mà đối với tôi thì lại càng không thích nói thật. Ngồi lên đây đi, tôi không muốn vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến tâm tình của tôi đêm nay.” Ánh mắt anh ta sâu thẳm, trong bóng tối, ngũ quan ánh lên vẻ lạng lừng. Tôi bị ánh mắt ấy quét qua toàn thân, lập tức ngoan ngoãn, nghe lời. Là tôi đang có việc cầu cạnh người ta, cũng nên hạ thấp bản thân.

“Ha ha ha, cảm ơn Hàn tiên sinh. Thật ra tôi rất thích ngồi ở chỗ phụ lái. Anh đúng là rất hiểu ý của người khác.” Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên [1]. Đúng là tôi hay nói dối anh ta, nhưng tôi có thể làm khác sao? Chẳng nhẽ tôi lại nói với Hàn Tiềm, nếu có xảy ra tai nạn thì ngồi ở vị trí đó là chết nhanh nhất. Tôi rất sợ chết, tôi còn yêu cái mạng nhỏ này lắm. Nhìn sang bộ mặt như vừa bị SM trong lúc làm việc rồi nhớ tới đám con cháu nhà giàu, dùng phương thức đua xe để xả stress, thực sự tôi cảm thấy rất áp lực.

[1]: Trung quốc có một câu tục thoại là “Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên”. Ý nói bản tính của những người ưa nịnh nọt. Có những người có vẻ như không muốn nghe những lời nịnh nọt, vuốt mông ngựa (mã thí), nhưng thật ra là bởi vì nịnh chưa đúng chỗ thôi.

Nhưng, từ lúc tôi ngồi vào ghế phụ lái, có vẻ như tâm tình Hàn Tiềm tốt lên không ít. Khi tôi hạ mông ngồi xuống, mơ hồ còn nghe thấy anh cười một tiếng.

Mười phút sau, sau khi đã ngồi vào ghế phụ lái tạo dáng vẻ đoan trang xong, tôi quyết định nói gì đó: “Hàn tiên sinh, anh thích xem mình tinh trở tài nấu nướng sao? Chính là tiết mục vào tối thứ ba hàng tuần ấy?”

Đừng trách tôi nịnh nọt, ngồi cạnh một núi băng như thế này, lại còn thấy anh ta có vẻ hơi mệt mỏi, chắc chắn cả quãng đường đến khách sạn sẽ đều tẻ ngắt. Lưỡi và đầu tôi đều bị đông lạnh cả rồi, không còn cách nào khác đành phải tự tìm đề tài nói chuyện. Không bằng thừa dịp hiện tại mở lời trước, kéo gần khoảng cách, làm cho Hàn Tiềm vui vẻ.

“Ừ?”

Tôi nghe thấy Hàn Tiềm đáp lại vô cùng mừng rỡ: “Hàn tiên sinh, chương trình này cũng khá hay, tôi cũng có tham gia vài kỳ. Thật ra thì tài nấu nướng của tôi cũng được lắm. Anh thích ăn măng không? Tiết mục tuần trước tôi tham gia có làm món cá nấu măng, nhận được không ít lời khen ngợi đấy.”

“Ồ, thật sao? Thật ra tôi rất thích ăn măng.” Có lẽ Hàn Tiềm đã đói bụng lắm rồi, vừa nghe thấy tôi nói đến măng, lập tức hứng thú tiếp lời. Tôi vốn là định kể mấy câu chuyện hậu trường của mấy mình tinh trong chương trình nấu ăn này để khiến anh ta vui vẻ hơn. Nhưng mở đầu như vậy cũng tốt rồi.

“Cô nói cô nấu măng rất ngon?”

“Đúng vậy. Tôi sống ở nước ngoài nhiều năm nhưng lại không quen ăn đồ tây, cho nên đành phải tự mình học nấu ăn. Nhiều năm như vậy nên cũng có chút tâm đắc. A, đúng rồi, tôi kể cho anh nghe mấy chuyện cười của mình tính khi vào bếp nhé? Đều là chuyện tư mật đấy...”

“Ừ, được rồi. Để tôi gọi điện thoại trước đã rồi cô lại tiếp tục.”

Tôi cảm thấy tình hình không tệ. Tô Đình nói Hàn Tiềm đối đáp không tốt. Thật ra thì chỉ là vì chưa có ai tìm được đề tài có thể thu hút sự chú ý của anh ta mà thôi. Tôi nay tôi đã biết, Hàn Tiềm, thích ăn!

Trong lúc tôi đang kích động vì sự thông minh tài trí của mình thì bị cuộc điện thoại của Hàn Tiềm như dội một chậu nước lạnh từ đầu xuống chân.

“Sammy à? Ừ, bữa tối tôi đặt ở Lệ Cảnh các cô không cần nữa, hủy đi. Được, sau này nhất định sẽ tiếp tục chiêu cố công việc làm ăn của các cô. Tối nay tôi muốn ăn ở nhà.”

Tối nay muốn ăn ở nhà... Tối nay muốn ăn ở nhà... Tối nay muốn ăn ở nhà...

Vậy tôi làm sao bây giờ? Tôi còn chưa nói vào chuyện chính mà! Chẳng lẽ tôi bị lộ rồi? Nhưng mà tôi còn chưa kịp nói gì?

Tôi oán hận nhìn Hàn Tiềm. Anh ta nhìn tôi cười cười, giọng điệu nhẹ nhàng: “Sao thế? Không phải vừa rồi còn rất vui vẻ, còn muốn tán gẫu với tôi nữa cơ mà!”

Tôi không nói lời nào.

“Thảm Miên, tối nay là cô muốn nhờ vả tôi, mà tôi đây, công việc rất bận rộn, hiện tại muốn về nhà ăn món ăn gia đình, hơn nữa tôi thích măng. Cô không phải nói tài nấu nướng của cô rất tốt sao?” Có lẽ tâm tình của Hàn Tiềm rất tốt, bộ dáng anh ta chậm rãi nói chuyện với tôi giống như đang trêu chọc con mèo xám béo ú của anh ta vậy. Tôi cảm thấy tôi giống như đang bị anh ta nắm lấy đám lông ở cổ đùa giỡn, vuốt ve. Hoàn toàn bị anh ta xỏ mũi dắt đi.

Điều thực sự hù dọa tôi là, nếu như tôi đoán không sai, ý của anh ta là đưa tôi về nhà rửa tay nấu canh cho anh ta? Nấu măng? Hiện tại tôi thật không muốn quan hệ với Hàn Tiềm tiến thêm một chút nào nữa. Nếu như không phải là vì chuyện của Giang Dã, căn bản tôi không nghĩ sẽ đến tìm Hàn Tiềm.

“A ha ha, món măng kia ý à? Hàn tiên sinh, bây giờ tôi không nấu món đó nữa rồi. Sau khi nghe giải thích về quá trình măng mọc lên sau mưa, tôi không còn muốn làm măng nữa. Măng mọc sau mưa, tốc độ sinh trưởng nhanh không tưởng. Còn lấy ví dụ, nếu sau cơn mưa, anh vào vườn trúc để giải quyết, khi cỡi quần ngồi xuống vẫn còn là đất bằng phẳng, đang giải quyết giữa chừng thì có cái gì đó từ dưới đất chui lên đâm vào mông anh, hơn nữa còn từng cái từng cái mọc lên, không ngừng đâm vào mông anh. A, anh xem, nghe cái này xong tôi liền bị bóng ma tâm lý, cảm thấy măng rất mất vệ sinh...”

Quả nhiên nói những lời này xong, Hàn Tiềm không nói gì nữa. Trước đây, Tống Minh Thành hay cướp măng của tôi, tôi liền đem lập luận này nói ra, anh ta lập tức buông bát xuống, không ăn nữa.

Đáng tiếc tôi đã đánh giá thấp năng lực chịu đựng của Hàn Tiềm. Tôi thấy anh quay đầu sang cười, lộ ra cả hàm răng trắng bóng. Anh ta nói: “Thảm Miên, nói như thế nào nhỉ? Khi cô càng không muốn, sẽ chính là lúc kẻ địch của cô cảm thấy vui vẻ nhất.”

Sau đó anh tháo cà vạt và cởi mấy cúc áo trước ngực, rất tự nhiên, ghé lại gần phía tôi đang ngồi.

“Hiện tại tôi đang rất vui vẻ.” Anh ta nói, trong giọng nói toát lên ý vị thắng lợi.

Tôi giận đến mức phổi muốn nổ tung.

Nhưng cũng không có cách nào khác, tôi chỉ có thể bị phần nhìn Hàn Tiềm dứt khoát điều chỉnh tay lái. Trong lòng mặc niệm “gió thổi đi hieu sông Dịch lạnh, trăng sí một đi không trở về”.(thơ Kinh Kha)

Tối nay Hàn gia yên tĩnh lạ thường. Tôi dùng thức ăn trong tủ lạnh nhà Hàn Tiềm nấu ba món mặn một món canh. Trong lúc đó, Hàn Tiềm nhắm mắt nằm trên ghế sofa giả vờ ngủ say, con mèo xám béo ú được cung chiều, nằm cuộn tròn trên đùi anh ta, cái đuôi vẫy qua vẫy lại. Nhìn có vẻ rất vui vẻ đầm ấm. Không biết vì sao trong đầu tôi lại hiện lên một câu, con mèo này chính là con của anh ta. Nhưng mà hiện tại, tôi đối với chủ nhân của con mèo này có điểm âm phùng dương vị[2].

[2]: Có nghĩa là trước mặt thì nghe lời, sau lưng thì bất mãn. Gần giống như câu bằng mặt nhưng không bằng lòng.

“Hàn tiên sinh, có thể ăn cơm rồi.” Tôi mặc một chiếc tạp dề, thái độ cung kính nịnh bợ, chẳng còn một nửa khí thế của một minh tinh.

Hàn Tiềm đẩy con mèo nằm trên đùi anh ta ra, xoa nhẹ mi tâm rồi mới đứng lên đến cạnh bàn. Bữa cơm này ăn thật an tĩnh. Đối với người giàu sang có lúc rất dễ ý đến loại lễ nghi trên bàn ăn khi ăn không được nói chuyện. Tôi không hiểu tính tình Hàn Tiềm nên đành yên lặng ăn cơm.

Hàn Tiềm có vẻ rất ngon miệng, còn ăn thêm một bát. Anh ta ăn rất chậm, rất tao nhã. Nhìn dáng vẻ của anh ta, thật khiến cho người nấu ra những món ăn đó như tôi thấy thỏa mãn. Có thể nấu những món hợp khẩu của Hàn Tiềm đúng là một vinh hạnh rất lớn.

Sau khi Hàn Tiềm để bát xuống, thần sắc có chút lười biếng: “Thảm Miên, có thể nói rồi đó. Bữa cơm này cô nấu cũng không tệ, tôi cho cô nửa giờ. Thuyết phục tôi những tay vào chuyện của Giang Dã.”

Tôi há to miệng, cái bánh bao trứng đang nhét vào được một nửa, nghe anh ta nói xong lập tức nuốt xuống, ghen ừ ừ cổ. Ngẩng lên trừng mắt nhìn anh khinh bỉ, lại nhìn đến bàn trà phía trước sỗ pha anh ta vừa nếm. Thấy đồng ảnh chụp hiện trường tôi mang đến chuẩn bị dùng để thuyết phục anh ta đang bày la liệt trên bàn.

Chắc chuyện này của Giang Dã, Hàn Tiềm đã nghe qua. Anh ta đi thẳng vào vấn đề như vậy cũng giúp tôi đỡ phải trình bày lại vụ việc.

“Hàn tiên sinh, chuyện này anh cũng đã thấy rồi đấy. Ở vào lập trường của cha mẹ cô bé đó mà suy nghĩ một chút ai cũng không đành lòng. Chuyện của Giang Dã, đối với anh mà nói cùng lắm cũng chỉ là một câu nói. Tôi biết làm thế này sẽ khiến anh khó xử, nhưng đã biết rõ chuyện này, nếu như vẫn một mực trầm mặc sẽ thành một lần sóng oán thán, sợ rằng giới truyền thông sẽ làm âm lên, danh dự của Hàn thị các anh cũng bị người ta lên án.”

Tôi thấy Hàn Tiềm vẫn không nói gì, đành nhắm mắt tiếp tục: “Anh cũng biết, con cái chính là tất cả đối với cha mẹ. Con cái khỏe mạnh hoạt bát, bình an nuôi đến hơn mười tuổi, đột nhiên mất đi, vấn đề cơ bản bây giờ không phải là tiền bồi thường mà là công lý. Đã đi chân trần thì không sợ đi thêm giày. Một khi bế tắc, tức nước thì sẽ vỡ bờ, đến lúc đó phải chăng anh muốn bỏ mặc Giang Dã? Sao không sớm thuận nước giong thuyền, cũng tạo được danh tiếng tốt!”

Hàn Tiềm rất phối hợp gật đầu, tuy nhiên lời nói ra lại làm tôi đau răng.

“Thẩm Miên, cô biết rõ chuyện này tôi không nhúng tay vào cũng có thể xử lý ổn thỏa. Giang Dã vẫn chưa quan trọng tới mức có thể là hình tượng đại diện cho cả Hàn thị. Cô đừng đánh đồng mọi thứ lại. Mà cô xem xét cuộc truyền thông có thể tạo được áp lực đưa chuyện này ra ánh sáng hay không còn chưa biết được, cho nên tại sao tôi lại phải chủ động vứt bỏ Giang Dã chứ?”

Sắc mặt tôi nhất thời tái đi. Tôi ngồi tiếp ăn, tiếp chuyện với Hàn Tiềm anh lâu như vậy. Đại gia anh đã sớm biết tôi tìm anh làm gì, còn vòng vo chơi tôi, định cá chết lưới rách sao.

“Hàn tiên sinh, ở chỗ tôi có một số bức ảnh chụp đêm hôm đó chúng ta cùng nhau uống rượu. Vừa hay phóng viên là bạn của tôi, liền đưa cho tôi. Dù sao Thẩm Miên tôi ở trong giới giải trí cũng là một nhân vật gây tranh cãi, cùng nhà sản xuất phim làm ra một số scandal tôi cũng không quan tâm. Tuy nhiên, anh thì khác. Hàn tiên sinh, có vẻ như vì danh dự gia tộc hay nỗi khổ tâm nào khác, anh luôn để ý đến hình tượng của mình trước dư luận phải không?”

Hàn Tiềm hình như không ngờ tôi sẽ vì bôi xấu anh ta mà không tiếc bôi xấu mình, thần sắc có chút kinh ngạc. Nhưng sau đó lại thay thế bằng biểu cảm tự tiếu phi tiếu.

“Nhắc tới buổi tối hôm đó tôi còn làm chuyện không tốt, không biết tự giữ mình. Hơn nữa đáng tiếc, còn không biết đối phương là ai. Nếu cô đem ảnh chụp chúng ta ở quán bar đưa ra, tôi đồng ý trả tòa soạn gấp ba lần để đăng tin. Đêm đó Hàn Tiềm còn cùng một người ái ân, hiện tại treo giải lớn cho người nào biết chuyện cung cấp đầu mối.”

Tôi đã thuộc dạng không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp ai không biết xấu hổ như vậy. Hết lần này tới lần khác, mặc dù trong lòng tôi rất uất ức cùng bị phản nhưng vẫn không thể trực tiếp bộc lộ ra. Sự kiện đêm đó, vì tôi chết cũng không thừa nhận, cũng không có bằng chứng. Nhưng ngộ nhờ sau khi tòa soạn đăng tin như vậy, chắc chắn sẽ khiến độc giả cảm thấy đêm xuân đáng giá ngàn vàng, cô nàng cùng Hàn Tiềm uống rượu là tôi.

Tôi ngoài mặt cười nịnh nọt, trong lòng mắng to Hàn Tiềm. Cho tôi ăn rồi lại làm tôi nôn ra, nói trước nói sau vẫn là hòa một ván. Nói đến chuyện đêm đó, tôi liền cảm thấy hoảng hốt. Xem ra không nên lấy ảnh chụp cùng nhau uống rượu ra.

“Thẩm Miên, không phải tôi không chịu giúp. Nếu chuyện của Giang Dã mà tôi ra mặt thì sẽ biến thành cái bia cho Giang gia, trực tiếp sẽ phải hứng chịu công kích. Cho nên nhất định phải kéo một người cùng xuống nước, sau này cô cũng vì tôi mà một lần làm bia đỡ là được rồi.” Một lúc sau, Hàn Tiềm nói một câu như vậy.

Lúc ấy, tôi chỉ cảm thấy anh có thể giúp đỡ đó như vận tốt từ trên trời rơi xuống, đập thẳng xuống khiến tôi choáng váng, tựa như tình tiết vở kịch rất trác trêu, căn bản không nghĩ tới chính là lòng tràn đầy vui mừng. Lúc ấy nghĩ, với thân phận Hàn Tiềm như vậy, bản thân lại có thể lực và thù đoạn, đầu cần một người như tôi giúp anh ta chần chờ gì chứ. Điều này đối với tôi mà nói chính là đổi tiền mặt lấy chi phiếu không.

Tôi chỉ biết mình nợ Hàn Tiềm một lần làm bia đỡ, nào có biết bia đỡ của anh ta được định nghĩa như thế nào. Lúc ấy tôi đâu có suy nghĩ sâu xa, cái bia ấy dùng để làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Edit : Jelly

Beta: Kathyjj

Mấy ngày nay Lý Khải Duệ tương đối rảnh rỗi nên có thể tập trung để quay “Scandal”.

Mà vụ kiện của Trần Đan Đan cũng đã kết thúc, lúc này tôi mới có thể thật tập trung tâm trí vào công việc. Con trai Giang Dã bị dư luận của xã hội lên án, pháp luật trừng trị, Trần Đan Đan không sợ cường quyền, dám đưa mọi chuyện ra ánh sáng nên được ca tụng là sứ giả chính nghĩa, nhà báo có tinh thần trách nhiệm nhất của năm. Từ một câu từ chuyển thành nhà báo, cũng là một sự chuyển biến vô cùng tốt đẹp.

Hướng phát triển của các phương tiện thông tin đại chúng rất kỳ lạ. Nó có khiến bạn hứng thú với những gì nó muốn truyền tải, kích thích dây thần kinh của bạn, tất cả đều nằm trong dự tính của nó hết. Trần Đan Đan có tinh thần chính nghĩa, điều này không thể nghi ngờ, nhưng danh hiệu nhà báo có tinh thần trách nhiệm nhất của năm này, tôi cũng chỉ có thể cười mà không nói. Trong tình hình hiện nay, ước chừng những điều giới truyền thông cần là một nhân vật anh hùng. Đã từng làm hai loại nghề nghiệp đối lập là câu từ và minh tinh, coi như tôi cũng hiểu rõ một số điều. Dựa theo cách nói của Tổng Minh Thành, nếu cuối cùng tôi không thể nổi tiếng được thì cũng coi như có nhiều bài học quý giá.

Giới nào có quy tắc của giới đó. Bạn có thể không bị đào thải chính là thành công. Mà hiện tại, tôi lại cảm thấy có chút khổ não.

Bây giờ còn đang tiến hành giai đoạn chụp ảnh trước khi “Scandal” công chiếu. Tôi hết mặc quần áo dân tộc, hàng hiệu, lại bắt chước trào lưu trang phục Hàn, Nhật, không có phong cách riêng. Không phải do tôi mà là vì đó là phong cách của nhân vật chính, Thư Ngón. Giai đoạn này chủ yếu là đi tuyên truyền, tham gia các buổi biểu diễn muôn màu muôn vẻ, biến hóa khôn lường của giới giải trí, đối với kỹ năng diễn xuất cũng không có gì gọi là thử thách. Giới giải trí đối với khán giả đều rất mới lạ. Việc của tôi chỉ là dẫn đường, dẫn mọi người tiến vào thế giới của “Scandal”.

Điều tôi lo lắng chính là những điều vẫn còn ở phía sau, diễn cặp cùng Lý Khải Duệ.

“Không vui à? Bộ dạng hiện tại của cô nhìn quê mùa quá, giống như con gà chọi thua trận trở về, còn bày ra bộ mặt ủ dột, chẳng ra thể thống gì cả. Vừa rồi khi bước vào tôi còn tưởng nhân viên của đoàn làm phim ngồi đây cơ.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Tô Đình, hóa ra là đi diễn về, đã cao lại còn mặc một chiếc legging cạp cao. Đạo trước khi đi tuyên truyền, tôi cũng mặc một chiếc như này, đem so với cô ấy thật đúng là khác nhau một trời một vực. Lại nghĩ đến vai diễn của Liễu Sơ Lăng, tiểu thư nhà giàu cùng với nam chính là thanh mai trúc mã, quả thực rất hợp với hoàn cảnh thực tế của cô ta.

Vừa rồi trên đường đến Tô Đình có gặp A Quang, làm loạn âm ỉ đòi cùng tới xem tôi đóng phim. Hiện tại, A Quang đang chống tay lên thất lưng đứng ở bên cạnh.

“Thẩm Miên, những gì sắp diễn ra không cần tôi phải nói nữa chứ, có rất nhiều người đến đây để xem khả năng diễn xuất thật sự của cô đấy. Còn nữa, cô nhất định phải tạo mối quan hệ tốt với nam diễn viên chính Kay đấy. Giữa hai người là tình yêu sâu đậm, mỗi ánh mắt, hành động của cơ thể phải thể hiện được tình cảm, không phải chỉ dựa vào mỗi khả năng diễn xuất là được đâu. Còn nữa, lát nữa Tống thiếu gia sẽ qua đây, sau đó cùng nhau đi ăn cơm, cô nhanh chóng thay cái bộ quần áo trên người này ra.”

Tôi vô lực gật đầu, còn hai mắt Tô Đình thì sáng lên: “Tống thiếu gia nào? Tống Minh Nguyên hay Tống Minh Thành?” Kể từ khi cô ấy biết Tống nhị thiếu gia thích mỹ nữ đầy đặn, đã chuyển ánh mắt hướng về Tống đại thiếu gia.

“Anh ấy lạnh lùng như vậy, tuấn tú như vậy, tao nhã lễ độ như vậy, rất tự lập như vậy, mạnh mẽ như vậy, xuất chúng như vậy, tuyệt đối sẽ không phải là kẻ phạm phu tục tử, có cái nhìn thiên cận giống như Tống nhị thiếu gia. Chỉ nhìn ngực mà không nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp khiến trái tim đập thình thịch như tôi đây.”

Thiên chân vạn xác[1], đây là những lời tăng bốc mà Tô Đình nói lúc đó, nói liền một hơi không nghỉ. Cho nên khi A Quang nói cho cô ấy biết người tới là Tống nhị thiếu gia Tống Minh Thành, Tô Đình tỏ ra vô cùng thất vọng. Vì vậy tôi cũng khiến cô ấy họa vô đơn chí mà tổ giác cô ấy nữa, cái gì mà mỹ nhân xinh đẹp khiến trái tim đập thình thịch, lại còn muốn người ta hiểu rõ trái tim và tấm lòng nữa.

[1]: Ngàn chân thực vạn chính xác, ý là rất chính xác, rất chân thực.

“Quên đi, còn có Lý Khải Duệ mà. Tôi cũng thích anh ấy. Cậu không phải là vì diễn cặp với anh ấy mà muốn tăng cường quan hệ tình cảm sao? Bàn ăn cơm là chất xúc tác giúp tăng cường tình hữu nghị. Thẩm Miên, cậu phải lên đây cốt tinh thần để đối phó với anh ấy.”

Tô Đình nói vô cùng nhẹ nhàng, nhưng khi thực hành nỗi muộn phiền của tôi vẫn còn rất lớn.

Lúc A Quang sắp xếp chỗ ngồi trên bàn ăn khiến người ta cảm thấy có chút mờ ám. Bên tay trái tôi là Lý Khải Duệ, bên tay phải là Tống Minh Thành, Tô Đình không còn cách nào khác bị sắp xếp sang bàn khác. A Quang dùng lý do vô cùng chính đáng trấn áp cô ấy: “Cô vốn dĩ là đi ăn tiệc còn phân nản về chỗ ngồi cái gì.” Cuối cùng nháy mắt với tôi, ý là, cố gắng lấy lòng hai người bên cạnh cho tốt.

A Quang gần đây đã đề xuất với tôi ba phương án, một là có quan hệ yêu đương với Tống Minh Thành, hai là có quan hệ yêu đương với Hàn Tiềm, cuối cùng là có quan hệ yêu đương với Lý Khải Duệ.

Lý Khải Duệ tôi không biết được, nhưng hai người phía trước thì kết quả đã hiện rõ. Quan hệ của tôi và Tống Minh Thành rất tốt, thân mật tới mức anh ta không coi tôi là phụ nữ. Còn hận không thể đem bao cao su màu gì, vị gì đều cảm đến thảo luận với tôi để chọn ra cái tâm đắc nhất. Quan hệ của tôi và Hàn Tiềm cũng rất tốt. Anh ta không thích đùa với con mèo cao quý của anh ta nữa nên đổi thành trêu đùa tôi.

Lần này A Quang muốn tôi xác định quan hệ yêu đương với Lý Khải Duệ, áp lực của tôi rất lớn.

Mà anh ấy sắp xếp chỗ ngồi, hình như là tôi càng gần trăng gần nước, hai nhân vật quan trọng đều ngồi bên cạnh. Đáng tiếc anh ta đã quên, vĩnh viễn

không nên sắp xếp cho nam mình tình nổi tiếng ngồi cùng bàn với con em nhà giàu. Nữ mình tình trong giới giải trí, không phải gả cho con em nhà giàu thì chính là gả cho đồng nghiệp. Vì vậy, giữa nam mình tình và con em nhà giàu vĩnh viễn xảy ra cạnh tranh đối nghịch, thậm chí có thể đây là cuộc gặp mặt với kẻ thù mang nỗi hận cướp vợ, hãm ý bên trong đặc biệt khiến người ta đỏ mắt.

Mà nam mình tình nổi tiếng luôn yếu thế hơn con em nhà giàu. Những kẻ con em nhà giàu trời sinh đã áp đảo đám nghệ sĩ bởi họ có cha mẹ giàu có. Còn nam mình tình nổi tiếng kia, nếu như không có hàng nghìn hàng vạn người hâm mộ thì dĩ nhiên càng không dễ dàng buông tha cánh cửa dẫn đến thành công, để có cảm giác ngồi trên vạn người.

Tổng Minh Thành vì muốn lấy lòng Hàn Lam Lam nên mới đến thăm hỏi, mà trên đường Hàn Lam Lam có việc nên đi trước, chỉ còn lại một mình anh ta mời khách rồi thanh toán. Ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo. Cũng may anh ta hơi nhị[2], hơn nữa lại rất nhiều tiền cũng rất phóng khoáng.

[2]: Nhị là tiếng lóng, ý là ngốc nghếch.

Ban đầu Lý Khải Duệ cũng không mong muốn diễn cặp với tôi, bữa tiệc đêm đó đã thấy được thái độ của tôi đối với nhà tài trợ, khả năng lớn là đã hiểu làm tôi là nhân vật dựa vào thế lực không minh bạch. Chắc anh ta rất khinh thường tôi, sắp xếp chỗ ngồi như thế này có phần hơi lúng túng, chỉ thấy anh ta cố gắng duy trì tư thái uống rượu rồi ăn, không nói nhiều lời.

Tổng Minh Thành cũng uống rượu, đáng tiếc anh ta không chỉ có tư lượng không tốt, mà ngay cả phẩm chất khi uống rượu cũng rất kém. Khi bữa cơm không thú vị này sắp kết thúc, anh ta lôi kéo tôi không cho đi.

“Miên Miên, tôi hỏi cô một vấn đề, cô trả lời đúng, tôi sẽ tặng cô một chiếc Hummer. Cô mau nói chấp nhận khiêu chiến của tôi đi! Sẵn sàng chấp nhận câu hỏi của tôi! Mau lên!”

Phần lớn người trên bàn đã giải tán, Tổng Minh Thành lại kiên quyết giữ tôi lại, tôi không quên liếc mắt sang Lý Khải Duệ đang định rời chỗ nhờ giúp đỡ, cuối cùng anh ta cũng còn chút lương tâm không bỏ đi, đỡ Tổng Minh Thành. Lúc này, kẻ này còn đang nói lảm nhảm, có lẽ ngoài tôi ra thì tất cả mọi người đều nghĩ anh ta bị điên.

“Ai trong hai người, người nào đoán ra tôi mặc quần lót màu gì, tôi sẽ tặng cho người đó một chiếc Hummer!”

Lý Khải Duệ liếc mắt nhìn tôi: “Bình thường anh ta đều như thế sao?”

Tôi nhìn tên đại hào vẫn còn đang gào thét: “Mau đoán màu quần lót của tôi”, Tổng Minh Thành, lập tức nảy ra suy nghĩ muốn phui tay mặc kệ, giả bộ như cho tới bây giờ tôi cũng không biết cái người đang kích động này.

Về mặt Lý Khải Duệ mang nhiều hàm ý, lời nói cũng rất hàm ý. Hai chữ “bình thường”, hiển nhiên là nhận định tôi và cái tên Tổng nhị thiếu gia có mối quan hệ mà không muốn ai biết.

Tôi cảm thấy trong tình cảnh này không phải thời điểm tốt để bắt đầu kế hoạch tán tỉnh Lý Khải Duệ, đành quay sang nói với Tổng Minh Thành: “Họa tiết da báo. Anh cảm niệm lại cho tôi.”

Nhị thiếu gia hài lòng khi nhận được câu trả lời, quả nhiên không còn huyền não nữa.

Không chỉ có màu sắc, kể cả kiểu dáng, nhị thiếu gia cho tới bây giờ chỉ thích mỗi một loại. Không uống công lần trước tôi nhìn thấy trong vali du lịch của anh ta một chồng quần lót báo vằn. Cũng khó mà tưởng tượng được anh ta lại trung thành với một loại kiểu dáng quần lót lâu như vậy.

Lý Khải Duệ nghe tôi nói một câu như vậy, ánh mắt càng thêm ý vị thâm trường: “Thảm Miên, tôi thật đúng là phục cô sát đất, khó trách Nhan An An lại nói, cô nhận được vai diễn này là do kim chủ của cô ấy không đủ mạnh. Hơn nữa cô còn thông minh như vậy, đem tất cả những mảnh khõe của cầu tử ra áp dụng lên người đàn ông, vững vàng nắm giữ trong tay. A, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Tôi đột nhiên nhớ tới ánh mắt thâm tình của A Quang trước khi rời đi sau khi đã sắp xếp chỗ ngồi ổn thỏa, hình như muốn nói cho tôi, “Giáo chủ, cố gắng giải quyết hai vị hộ pháp bên cạnh cô cho êm đẹp. Tôi đang tạo điều kiện cho cô đó”. Nhưng hiện tại tôi chỉ muốn nói cho anh ta biết: “Trưởng lão, hộ pháp bên phải giáo chủ đã trúng phải thập hương nhuyễn cốt tán, đã sớm bất tỉnh nhân sự rồi. Hộ pháp bên trái vẫn khỏe mạnh nhưng hình như muốn tạo phản”.

Cũng may có Lý Khải Duệ giúp một tay mới có thể đưa Tổng Minh Thành lên xe được.

Tôi còn nhớ Tổng Minh Thành từng kể cho tôi nghe một câu chuyện cười. Một người đàn ông say rượu trở về nhà, không cẩn thận vào nhầm chuồng lợn. Sau đó, hần ta vừa sờ bụng con lợn mẹ vừa cảm thán: “Bà xã, em mới mua cái áo lông mới à, lại còn không cài hàng nút trước ngực nữa chứ!”

Vì vậy, khi Lý Khải Duệ hỏi tôi nên đưa Tổng Minh Thành về đâu, tôi không chút do dự nói cho anh ta biết, đưa về nhà chính của Tổng gia.

Thật ra Tổng Minh Thành có nhà riêng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ say rượu của anh ta, lại liên tưởng tới câu chuyện cười mà anh ta kể. Hơn nữa, sau khi anh ta uống rượu mọi thói hư tật xấu lộ hết cả ra. Tôi nghĩ đêm nay để anh ta lại một mình có vẻ không ổn lắm. Chỉ hy vọng trong nhà chính của Tổng gia lúc này, anh trai Tam Tiểu của Tổng Minh Thành đã ngủ rồi. Nếu không tuyệt đối lại là một hồi tai bay vạ gió.

Đáng tiếc, mộng tưởng luôn luôn tươi đẹp, còn thực tế thì luôn không trọn vẹn.

Khi tôi và Lý Khải Duệ đưa Tổng Minh Thành đến nơi, cánh cửa vừa mở ra, Tổng Minh Nguyên đã mặt lạnh đứng ngay cạnh cửa. Dáng người anh ta

rất cao, có lẽ do nguyên nhân tuổi tác nên so với Tống Minh Thành có vẻ chừng chạc trưởng thành hơn, cũng rất anh tuấn. Vừa không có dáng vẻ khờ khạo của nhị thiếu gia, lại có khí chất của một đế vương. Đặc biệt kết hợp với tư thế đứng dựa vào cửa của anh ta, đơn giản như Tô Đình đã nói vậy, giống như một bức tượng điêu khắc tuyệt đẹp.

Tôi yên lặng liếc nhìn anh ta. Không thể không công nhận, đúng là điêu khắc. Đáng tiếc lại là bức điêu khắc ở Công địa ngục của Rodin, bức điêu khắc hét to: “Từ đây các ngươi sẽ đi theo ta vào thành phố của sự khổ đau, từ đây sẽ theo ta rơi xuống vực sâu tội ác, các ngươi muốn đi vào thì hãy đem tất cả hy vọng ném về phía sau!”

“Thẩm tiểu thư, lâu rồi không gặp” Anh ta vừa cười vừa nói với tôi. Vừa nhận lấy em trai Tống nhị từ tay Lý Khải Duệ, vừa quay sang gật đầu một cái coi như chào hỏi Lý Khải Duệ.

“Hai người chắc cũng uống không ít rượu, vào trong uống chén trà, nghỉ ngơi rồi hãy đi.”

Tôi xua tay tỏ ý từ chối, nhưng Lý Khải Duệ giữ tay tôi lại, nhìn Tống Minh Nguyên cười cười, sau đó kéo tôi bước thẳng vào cửa lớn.

Tôi liều mạng muốn lùi lại phía sau, Lý Khải Duệ véo một cái vào tay tôi, nháy mắt với tôi: “Chẳng lẽ cô theo Tống Minh Thành lâu như vậy không biết được thực quyền nằm trong tay anh trai anh ta hay sao?”

Tôi biết Lý Khải Duệ vẫn luôn nóng lòng muốn trở thành một nhà chế tác phim độc lập, phen này có lẽ là muốn kéo Tống gia đầu tư vào.

Đáng tiếc tôi rất muốn nói cho anh ta biết, tôi và Tống Minh Thành quen biết nhiều năm như vậy tình bạn còn quý giá hơn tiền bạc, không phải là không biết anh trai anh ta nắm thực quyền, mà là muốn tìm một chỗ tốt trong tay Tống Tam Tiểu kia mà không phải trả giá cao thì thực sự là... muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit : Jelly

Beta: Kathyjj

Kỳ thực, tôi vẫn cảm thấy nếu Tống Minh Thành sinh ra không có quan hệ máu mủ với Tống Minh Nguyên thì có lẽ anh ta đã bình yên vượt qua thời kỳ thò lò mũi xanh hay vị thành niên, sau đó sẽ trở thành một thanh niên đúng mực.

Người xưa đã nói, một anh trai độc tài sẽ luôn có một đám em trai yếu đuối, không có khí chất. Tôi đã từng cố gắng uyển chuyển biểu đạt với Tống Minh Thành rất nhiều lần, hy vọng anh ta có thể đàn ông hơn một chút, bỏ qua mong muốn của anh trai. Nhưng đáp lại tôi là vẻ mặt thâm tình, đầy cảm xúc của Tống Minh Thành:

“Miên Miên, cô không biết sao? Nếu hai anh em đều có khí phách, lại cùng sinh ra trong một gia đình thế gia giàu có, chắc chắn sẽ đấu đá nhau đến chết, sẽ không có chuyện thân thiết với nhau giống như tôi và anh trai đâu. Aizz, cô nhìn ba đứa con trai nhà Vương Phẩm Chính đi, vì gia sản mà đấu đá nhau thành bộ dạng gì rồi, đến tình cảm anh em cũng không còn! Cho nên, tôi cùng anh trai mạnh yếu phối hợp, bù đắp cho nhau, công việc ở ngoài cũng không hề tranh chấp, hai anh em đều có thể phát huy điểm mạnh.” Cuối cùng, anh ta lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, ngưng ngưng bồi thêm một câu: “Trừ phi là anh em yêu nhau, đoạn tụ[1] tình thâm.”

[1]: Đoạn tụ là đồng tính ấy.

Tôi biết, thật ra Tống Minh Thành cũng không phải là không có năng lực, chỉ là muốn mượn sự che chở của Tống Minh Nguyên để làm một quản lý nhàn nhả. Mà dù sao anh ta cũng là con trai út của Tống gia, luôn được người nhà dung túng. Đáng tiếc, gần đây Tống Minh Nguyên nắm trong tay mấy vị tác gia lớn, định đem phần tài sản về lĩnh vực giải trí ra tập trung phát triển lớn mạnh, sau đó bồi dưỡng kỹ năng quản lý của em trai rồi giao cho chức tổng giám đốc, quản lý một lĩnh vực kinh doanh của Tống gia.

Kỳ thực, Tống Minh Nguyên nắm trong tay toàn bộ tài sản của Tống gia. Hiện tại, tình lực chủ chốt đặt ở thị trường tài chính, đối với lĩnh vực giải trí cũng không dồn quá nhiều lực, hơn nữa trong lĩnh vực giải trí còn có Hàn Tiềm. Tống Minh Thành và Hàn Tiềm giống như một đôi phu thê, hợp tác vô cùng ăn ý. Nhưng Tống Minh Nguyên và Hàn Tiềm lại có vẻ không hợp nhau.

Một núi không thể có hai hồ. Hàn gia và Tống gia từ mấy đời trước đã tranh đấu quyết liệt cho đến tận hôm nay. Lão Tống vô cùng vất vả khi nuôi dạy hai đứa con trai, nghĩ thế nào cũng thấy mình có thể dùng số lượng để thắng áp đảo Hàn gia đời này độc đỉnh, vì vậy khi đến Hàn gia tỏ ra rất huênh hoang. Chuyện này lan truyền ra ngoài khiến cha Hàn Tiềm cảm thấy tức giận và mất mặt. Cho nên, nghe nói lão Hàn đã từng này tuổi rồi mà vẫn còn cùng bà xã tình cảm mặn nồng, hy vọng ở tuổi xế chiều rồi vẫn có thể sinh hạ thêm một đứa con trai.

Bởi vì bị cha của Tống Minh Nguyên kích thích, Hàn gia giáo dục Hàn Tiềm vô cùng nghiêm khắc. Tôi nghe Tống Minh Thành ngời lên đôi mách, khi còn bé Hàn Tiềm đã phải trải qua thời niên thiếu rất buồn tẻ, học tập với cường độ cao. Nhưng quả thật anh ta cũng rất xuất sắc, tin tức tài chính và kinh tế

mới đưa tin, trong buổi đầu thầu thẩn trước, Hàn Tiềm thẳng áp đảo Tống Minh Nguyên, bỏ thầu thấp hơn một chút, thu mua thành công dự án thiên đường Cẩm Tú. Cha Hàn Tiềm đại khái rất đắc ý. Tôi đoán, nói không chừng còn đem phần ký tên trên MSN đổi thành “Cô động mới là tinh hoa, một đĩnh hơn hai!”

Sự kiện này càng khiến tình cảm của Tống Minh Nguyên đối với Hàn Tiềm thêm phức tạp hơn. Hai người bị so sánh với nhau từ nhỏ cho đến lớn, cũng rất khâm phục nhau nhưng cũng ngầm tranh đấu vô cùng kịch liệt. Mà gần đây Tống gia bị Hàn Tiềm trực tiếp áp đảo khiến Tống Minh Nguyên bắt đầu trở nên nghiêm khắc hơn với Tống Minh Thành.

Tôi là bên thứ ba biết nội tình này, bây giờ bị Tống Minh Nguyên nhìn chăm chăm như thế này cũng không dễ chịu gì.

“Thắm tiểu thư, dạo này da dẻ có vẻ hồng hào, mịn màng nhỉ, gần đây tình cảm với Minh Thành vẫn tốt đẹp chứ?” Anh ta một tay cầm ấm trà mời tôi, nói qua nói lại cũng không hề đề ý đến Lý Khải Duệ còn đang ngồi đối diện.

Tôi khẽ run lên, đưa tay chỉ vào Lý Khải Duệ: “Gần đây lịch trình của anh ấy có vấn đề, “Scandal” không thể quay tiếp được, cho nên cũng không có gì vất vả. Thân thể cũng được chăm sóc nhiều hơn.”

“Ồ, “Scandal” à. Nhân tiện nhắc đến, bộ phim này không phải là do Hàn Tiềm đầu tư và em gái anh ta viết kịch bản sao? Anh ta có đến thăm phim trường không? Mà anh ta và Minh Thành cũng là chỗ quen biết, chắc hai người cũng đã từng gặp anh ta rồi.”

Lý Khải Duệ nhận ra Tống Minh Nguyên đang cố làm khó tôi, anh ta giúp tôi tiếp lời: “Có tới thăm, cũng mời đoàn làm phim ăn mấy bữa, nhưng chúng tôi không thân thiết với anh ấy, chỉ là gật đầu coi như chào hỏi thôi.”

Tôi phụ họa, cười hắc hắc hai tiếng. Lý Khải Duệ cau mày liếc nhìn tôi một cái. Tuy nhiên anh ta đỡ lời giúp tôi, vô tình lại giúp ánh mắt của Tống Minh Nguyên không chú ý vào tôi nữa. Ánh mắt tính toán như thiếu như đốt của anh ta cuối cùng cũng rời đi, cùng Lý Khải Duệ bàn luận về golf.

Một bầu không khí hài hòa, tốt đẹp. Sự khác nhau giữa Tống Minh Nguyên và Tống Minh Thành là trên người anh ta không hề do dự, đối với người đàn ông như vậy, cũng dễ dàng làm cho người ta tán thưởng và bội phục. Mà Tống Minh Nguyên về khả năng xã giao thì khỏi bàn, sau đám ba câu đã hẹn Lý Khải Duệ lần sau cùng đến biệt thự trên đỉnh núi đánh golf, còn bàn luận về điện ảnh với Lý Khải Duệ.

“Vậy chúng tôi cũng không ở lại quấy rầy nữa.” Lý Khải Duệ khôn khéo kết thúc câu chuyện.

Chờ đến khi ra khỏi Tống gia, bị gió đêm tấp vào người, tôi mới phát hiện lòng bàn tay đồ đầy mồ hôi, khi gió thổi qua chợt cảm thấy hơi lạnh.

“Mối quan hệ giữa cô và Tống Minh Thành đã có gì đó không rõ ràng, xem chừng, vừa rồi dáng vẻ của cô và đại công tử của Tống gia hình như cũng có gì đó?” Hình như Lý Khải Duệ cảm thấy rất hứng thú với mối quan hệ giữa tôi và anh em Tống gia.

Tôi lờ mờ anh ta một cái: “Có gì đó cái gì? Anh không nhìn thấy tôi gặp Tống Minh Nguyên giống như đi gặp chủ nợ à? Trước kia từng quen biết thôi.”

Tôi không muốn nói thêm nữa. Lý Khải Duệ thấy vậy cũng không quan tâm đến tôi là người như thế nào nữa. “Trước kia có biết” là một từ dễ gây hiểu nhầm, thực tế quan hệ của tôi và Tống Minh Nguyên không giống những gì người ta vẫn nghĩ.

Quả nhiên, ngày hôm sau tôi nhận được tin nhắn của Tống Tam Tiểu.

“Không phải lần trước cô nói từng làm phóng viên hai năm, góp nhặt chứng cứ mờ ám của Hàn Tiềm sao? Bây giờ thế nào rồi?”

Tôi nhanh chóng xóa tin nhắn đó đi, sau đó tiếp tục ngẩng đầu lên cười với mọi người. Lúc này, đương sự được nhắc đến trong tin nhắn đang ngồi uống rượu đối diện với tôi.

Phong thủy của đoàn làm phim “Scandal” tương đối khá, do quan hệ của Hàn Lam Lam, Hàn Tiềm và Tống Minh Thành thảnh thơi cũng sẽ xuất hiện khao tất cả các thành viên của đoàn làm phim.

Mà hôm nay lại đúng là sinh nhật của Hàn Lam Lam, cho nên bữa tiệc ngày hôm nay là do Hàn Tiềm chủ chi.

Tống Minh Thành chắc cũng nhớ mớng mớng bộ dạng say rượu ngu xuẩn của mình tối hôm qua, chọc chọc tôi: “Lát nữa chúng tôi còn đi tặng hai nữa, đến Hàn gia. Tôi còn đặt một chiếc bánh gato rất to với thóc sấm panh, không tệ đúng không? Ừm, lại còn có lễ hội hóa trang nữa, chơi chắc sẽ vui đây. Thắm Miên, cô cầu xin tôi đi, tôi sẽ dẫn cô theo. Này, cô mau cầu xin tôi đi!”

Tôi liếc nhìn Tống Minh Thành. Tất nhiên, tôi cũng biết Hàn Tiềm ngoài việc mời đoàn làm phim một bữa để chúc mừng sinh nhật em gái ở bên ngoài, nhất định là sẽ có tặng hai, chắc chắn là mời những người có quan hệ thân thiết với Hàn gia. Nói thật, tôi cảm thấy hứng thú với bữa tiệc thứ hai kia hơn. Tuy nhiên, Tống Minh Thành chính là như vậy, nếu bạn tỏ ra rất muốn đi thì anh ta chắc chắn sẽ không cho đi.

“Hôm nay sau khi quay phim xong tôi cảm thấy rất mệt, hơn nữa A Quang cũng nhắc nhở tôi phải chú ý không chế thể trọng, ăn uống vào buổi tối là điều tối kỵ. Hơn nữa phải cầu xin anh thế nào? Ôm chân anh khóc cầu xin anh dẫn tôi đi dự tiệc sao? Cảm ơn, da mặt tôi khá mỏng và mềm, sợ rằng ôm chân anh sẽ làm hỏng mặt tôi.”

Quả nhiên, Tống Minh Thành lập tức trừng mắt với tôi: “Không được! Thắm Miên, nhất định tôi phải dẫn cô đi! Cô có biết tối nay có bao nhiêu quần hùng hội tụ trong bữa tiệc không hả? Bạn bè trên thương trường của Hàn gia, cha mẹ Hàn Tiềm, dù sao đều có quan hệ thân thiết. Còn có không ít người tai to mặt lớn trong giới giải trí, bởi vì Hàn Lam Lam thích cho nên mới mời đến cho được. Cô biết không, còn mời cả Mộc Lan đến hát, hơn nữa anh trai

tôi cũng đi, gần đây anh ấy nhìn Hàn Tiềm rất không vừa mắt, thật chờ mong tới nay.”

Khi tôi nghe thấy có Mộc Lan đến, nhất thời cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Trước đây, chỉ ấy được mệnh danh là giọng ca phương nam, nổi danh ngút trời, hiện nay đã rời khỏi sân khấu tám năm, còn có thể chấp nhận lời mời của Hàn Tiềm. Mà nếu như tôi nhớ không nhầm, năm đó Tống Minh Nguyên cũng từng mời Mộc Lan, đáng tiếc đối phương từ chối. Lần này Tống Minh Nguyên cũng đến tham dự bữa tiệc, đợi đến khi anh ta nghe thấy Mộc Lan hát, thật không biết khuôn mặt sẽ vặn vẹo đến cỡ nào.

Cuối cùng tôi cũng vẫn tham dự bữa tiệc thứ hai.

Hàn Tiềm thấy tôi cũng không nói gì. Lý Khải Duệ là thần tượng của Hàn Lam Lam, đương nhiên cũng sẽ tới.

Kết quả khi đến Hàn gia, tôi không nhìn thấy một người nào thuộc thế hệ trước, có quan hệ thân thiết với cha mẹ Hàn Tiềm, chắc chắn Hàn Tiềm đã bố trí cho đám mình tỉnh và các vị bộ lão ra các hội trường khác nhau. Thế hệ trước đều đến phòng trà uống trà đánh mặt chược. Tôi trực tiếp bị quảng đến vũ hội hóa trang. Tống Minh Thành vừa nhìn thấy Hàn Lam Lam liền bỏ rơi tôi chạy đi mất.

Chỉ để lại một mình tôi đứng ngơ ngốc bên cạnh những người bồi bàn, nhìn vào dạ hội. Muốn vào bên trong buổi dạ hội này phải có thư mời, tôi ở trong giới vẫn chưa nổi tiếng đến mức “mặt của tôi chính là giấy thông hành”. Tống Minh Thành vừa đi, tôi chỉ có thể lúng túng đứng ở cửa, cuối cùng có người bồi bàn ra thì thăm to nhỏ với cô phục vụ trẻ đứng hai bên cửa, tôi mới có thể đi vào bên trong.

“Thẩm Miên, là tôi, Liễu Sơ Lãng, đây là bữa tiệc cá nhân, sao cô cũng tới?” Mặc dù biểu hiện của cô ta rất hòa nhã, lịch sự, nhưng trong giọng nói của Liễu Sơ Lãng rõ ràng là không hoan nghênh tôi đến.

“Tống Minh Thành đưa tôi đến.” Tôi suy nghĩ một chút sau đó bỏ thêm một câu: “Đêm nay cô rất đẹp. Tôi nhìn mãi mà không nhận ra.”

Liễu Sơ Lãng cũng xuất thân trong gia đình có tiền, lại có quan hệ cá nhân với Hàn Tiềm rất tốt, cô ta xuất hiện ở đây là chuyện đương nhiên, thế nhưng cô ta lại có địch ý với tôi khiến tôi cảm thấy không thoải mái. Cộng với, tối nay đến buổi vũ hội hóa trang này, không mò ra được bất kỳ tin tình báo nào, ít nhiều tâm tình tôi cũng không tốt, trả lời cô ta cũng có ý khiêu khích.

“Tối nay rất đẹp, nhìn mãi mà không nhận ra” lời này ý là thường ngày cô nhìn không xinh đẹp được như vậy. Liễu Sơ Lãng nghe xong mặt cũng không biến sắc: “Hóa ra là Tống nhị thiếu gia đưa tới, tôi còn đang thắc mắc sao học trưởng không nói với tôi là mời cô. Thôi không nói chuyện nữa, tôi vào trong trước đây, tối nay chơi vui về nha.”

Nhưng tôi vui về thế nào đây? Tôi ăn mặc rất bình thường, mặt mộc đi dự dạ hội? Lại không trở thành trò cười cho người ta ấy chứ.

“Tiểu thư, ở đây chúng tôi có chuẩn bị đồ hóa trang cho dạ hội dự phòng, nếu cô không ngại có thể đi theo chúng tôi để chọn một bộ.”

Tôi rối rít cảm ơn người phục vụ, liếc mắt nhìn những chiếc mặt nạ với nhiều hình thù kỳ quái trong dạ hội rồi mới xoay người đuổi theo, trong lòng không hiểu sao lại có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thật ra mang mặt nạ như vậy vào dạ hội sẽ có cảm giác thoải mái hơn. Bởi vì có thể giấu khuôn mặt thật của mình đi.

Nhưng loại cảm xúc thu buồn xuân thương này lại kéo đến khi nhìn thấy những bộ trang phục hóa trang.

Những thứ trước mặt tôi thay vì nói là trang phục hóa trang, không bằng nói là trang phục người thú trong những khu vui chơi thì hơn, thậm chí trông chúng còn giống trang phục Halloween.

Bí đồ khổng lồ, dưa leo, quả mướp, thỏ, củ cà rốt...

Cũng may cuối cùng cũng thấy được một bộ dễ nhìn một chút, có chút giống nữ quân nhân, cộng thêm cái mặt nạ. Nhưng tốt xấu gì cũng nhìn ra hình người.

Khi trở lại vũ hội hóa trang, xem ra cũng không quá nổi bật, dạo quanh một vòng, nghe nói tối nay cô nàng Stella sẽ tổ chức một hoạt động nhằm khuấy động bầu không khí, hai người có phong cách ăn mặc giống nhau sẽ phải công khai biểu diễn màn hôn môi nóng bỏng, như để phối hợp dàn nhạc tấu lên khúc nhạc sôi động, dù sao thiên sứ và ma quỷ, kỳ sĩ cùng công chúa, loại trang phục hóa trang kinh điển này rất thông dụng, rất dễ dàng tìm được cặp tương xứng.

Đến dự bữa tiệc cá nhân này tụ hội rất nhiều nam nữ trẻ tuổi, không phải là những minh tinh nổi tiếng thì cũng là con em nhà giàu, người nào không muốn tạo nên những giây phút tươi đẹp chứ. Tôi nhìn nam nam nữ nữ xung quanh, quả nhiên tôi lập tức tìm được năm cặp có trang phục tương xứng. Những người mặc trang phục ác ma có thể xứng đôi với Liễu Sơ Lãng có đến ba người.

Nhìn lại bản thân mình, tôi cảm thấy tôi ăn mặc giống như hiệp sĩ Đồng thanh, chắc chắn không đụng hàng. Vì vậy, ngay cả một chút suy nghĩ trốn tránh tôi cũng không có, chỉ nghĩ đến ăn cái gì mà thôi, đợi đến khi Hàn Tiềm đứng trước mặt tôi, tôi đang cố gắng nuốt xuống một miếng bánh ngọt to.

Sau đó tôi mới ung dung, giương mắt lên nhìn đến trang phục của anh ta. Một khắc đó, tôi thiếu chút nữa đã quỵ rạp xuống trước mặt anh ta.

Ai tới nói cho tôi biết, trên cái thế giới này, ngoài hiệp sĩ Đồng thanh[2], nhất định phải có cả hiệp sĩ Hoàng kim[2] sao?

[2]: Hiệp sĩ Đồng thanh và Hoàng kim là hai trong ba cấp bậc thánh đấu sĩ trong truyện tranh nào đó của Nhật thì phải, ba cấp bậc này là này gồm có Hoàng kim, Bạch ngân và Đồng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Một Đêm Thành Danh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.